

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

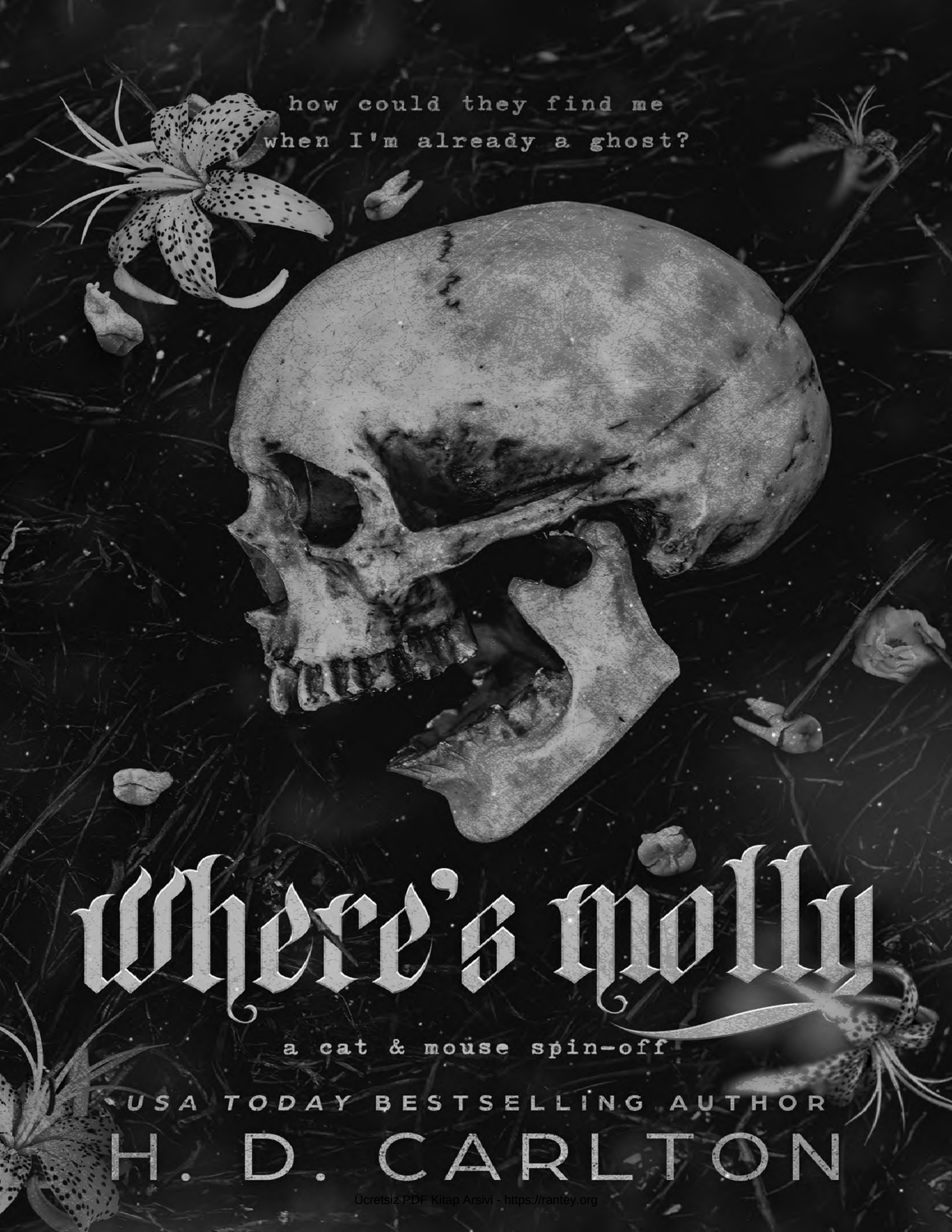
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

how could they find me
when I'm already a ghost?

where's molly

a cat & mouse spin-off

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

H. D. CARLTON

important note

Bu, cinayet, kan, grafik dil, grafik cinsel durumlar, çocuk saldırısı ve tecavüz (tasvir edilmemiştir) gibi tetikleyiciler içeren karanlık bir romantizmdir,

Ana karakterler arasındaki zehirli ilişkiler, çocuk istismarı ve ihmali, intihar düşünceleri ve fikirleri, insan kaçakçılığı, uyuşturucu ve alkol kullanımı ve şüpheli boklarla beslenen hayvanlar (istismar edilmiyorlar, söz veriyorum).

Bu kitap aynı zamanda ısırma, nefes oyunu, kan oyunu ve aşağılama gibi sapkınlıkları da içeriyor.

Lütfen dikkatli davranın ve ruh sağlığınıza öncelik verin.

-H. D. Carlton

OceanofPDF.com

prologue

MOLLY

PRESENT 2022

Kemiği ısırın kör dişlerin gürültülü gıcirtısı, hayatımın geri kalanında uyuyabileceğim bir ninni.

Burnumu kırıstırıyorum.

Ardından gelen iğrenç dudak şapırdatma sesi ise öyle değil.

"Sana bana saygı duymayı öğretebilirim ama anlaşılan görgü kurallarını öğrenmek çok şey istemek oluyor," diye mırıldanıyorum, kanlı salyalar yıpranmış botlarımın önündeki plastik muşambaya sıçradığında üst dudağım tiksintiyle kıvrılıyor.

İğrenç.

Ahırımdayım, beş iri domuz yemeklerini yerken mesafemi koruyarak ağıllarının dışına çömelmiş durumdayım. Yeterince yaklaştırmaya cesaret edersem beni çiftlerin arasından kolayca yakalayabilirler ve bu hayatta kalabileceğim bir saldırı değil. İnanılmaz derecede güçlüler ve eğer kaçmayı başarırsam, kesinlikle birkaç uzvum eksik olacak.

Etrafımız zaten bizi parçalayıp etimizin ve kemiğimizin son zerresine kadar yiyebilecek hayvanlarla çevriliyken, dünyanın bir zombi kıyametinden neden bu kadar korktuğunu merak ediyorum.

Bunu henüz anlamadıkları için şanslıyız. Ya da daha doğrusu, onları koyduğumuz hapishanelerden nasıl kaçacaklarını bulamadılar.

İşlerini bitirdiklerinde hevesle samanı kokluyorlar ve bir sonraki parçayı arıyorlar. "Son bir tane," diye uyarıyorum onları, sanki beni anlayabiliyorlarmış gibi.

Ne yazık ki, çoğu gün konuşabildiğim tek kişiler onlar. İnsanlarla etkileşimim sınırlı ve bu domuz çiftliği çok yalnız oluyor. Ama bu kendim için seçtiğim bir şey.

Ve hiç pişman değilim.

Bacağın geri kalanını ayaklarının dibine fırlatıyorum ve kopan uzvu ciddiyetle parçalamalarını izliyorum. Tendonlar, kaslar ve damarlar birkaç saniye içinde parçalanıyor ve ardından o tatmin edici *çıtırtı geliyor*.

Tam o sırada arka cebimdeki telefonum çalıyor. İç çekerek telefonu çıkardım ve kim olduğuna bakmadan cevap verdim. Ben zaten biliyorum.

"Bitti mi?" diye soruyor kadın sesi tınısızca. Son dört yıldır beni arıyor ve ben hala onun adını bilmiyorum.

"Evet," diye cevap verdim. "Az önce sonuncusunu yediler."

"Güzel. Bir sonraki denek geldiğinde sizinle irtibata geçeceğiz."

Ben cevap veremedim telefon kapandı. Zahmet edip cevap verdiğimden değil, konuşmalarımız hep bu kadardı.

İnsanlarla etkileşimim *çok* sınırlı.

Özellikle de evcil hayvanlarım akşam yemeğinde bunu yemeyi sevdiği için.

"Teşekkürler Petunia," diye cıvıldıyorum kendi kendime. Telefonu her kapattığında ona yeni bir isim veriyorum. Bir gün onun gerçek adını en az bir kez doğru tahmin edeceğime eminim, ama bunu asla bilemeyeceğim.

İçimde Petunia olmadığına dair bir his var ama daha çılgınca şeyler de oldu.

Domuzları beslediğim son adamın tamamen tükendiğini iki kez kontrol ettikten sonra kafeslerini, masamı ve aletlerimi temizlemek, saçlarını ve giysilerini yakmak ve etrafa saçmak gibi sıkıcı bir sürece başlıyorum.

Evimin arkasındaki dağlarda pudralı dişlerini. Carl Forthright'ın son izinin de yok olduğundan emin olmak için.

Bir zamanlar tecavüzcü ve çocuk kaçakçısı olan kişi şimdi domuz boku oldu. Çok şiirsel.

"Siz küçük pislikleri sevdiğim için şanslısınız çünkü çok *dağınıksınız*," diye homurdanan domuzlara söyleniyorum ve ağıllarının dışında yerde bir et parçası gördüğümde burnumu kırıştırıyorum.

Çoğu gün başıma bela oluyorlar ama onları dünyaya değişmem.

Aklımı başımda tutuyorlar.

Şeytan da bunun pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyor.

OceanofPDF.com

chapter one

MOLLY

FIFTEEN YEARS AGO
OCTOBER 20TH, 2007

Oturma odasındaki dağınıklığa kaşlarımı çatarak bakarken babama, "Layla'ya birkaç şey almak için benzin istasyonuna gideceğim," diyorum.

Beş adet ezilmiş boş bira kutusu, boş cips poşetleri ve kapağı açık bırakılmış dip sos ile birlikte sehpanın üzerine saçılmış.

Babam yırtık pırtık perdelerin arasından endişeyle bakıyor, gömleksiz, göbeği kot pantolonunun üzerinden dışarı taşmış. Kır saçlarının tepesi kelleşmiş, göbeğine rağmen uzun boylu, sırık gibi, çenesi belirgin, kaşları sürekli çatık ve kırıksıklıkları yüzünün her santimini kaplamış yaşlı bir adam.

"Hayır, sana burada ihtiyacım var. Bütün gün yoktun," diye tersliyor, bana bakmaya bile tenezzül etmiyor.

Saat akşam sekiz buçuğu geçiyor ve ben bütün gün lokantada garsonluk yaptım. Çok yorgunum, ama milyonuncu kez söylüyorum, kızımın bezi bitti ve kimse bundan bahsetmedi. Yarın yirmi yaşına giriyorum ama bugünün bahşış parasını Layla'ya harcayacağıma göre başka bir vardiya almam gerekecek.

"Bezinin değiştirilmesi gerekiyor ve başka bez yok," diye itiraz ediyorum. Hırlayarak perdenin düşmesine izin veriyor ve bana bakıyor.

"O seni ilgilendirmez."

Ama öyle.

Onun kızı olmasına rağmen *onu* ilgilendirmedeği kesin.

Babam kolunu kaşıyor, izler cildini lekeliyor. Yine perdelere doğru bakıyor, sanki birinin gelmesini bekliyormuş gibi. Muhtemelen o ürkütücü arkadaşlarından biri, daha dün ona uyuşturucu almamı istemesine rağmen, elinde uyuşturucu dolu bir kitap çantasıyla gelecektir.

"Yirmi dakikadan fazla sürmez," diye akıl yürütüyorum. "Sadece bebek bezine ve mamaya ihtiyacım var."

Layla üst kattan ağlamaya başlayınca göğsümdeki endişe arttı. Onu az önce yatırmıştım ve ben dönene kadar uyuyacağını umuyordum. Geçen haftadan beri huysuzdu. Tam gözleri kapandığında ve nihayet uyuduğunu düşündüğümde, hemen geri açılıyor ve kalbimi parçalayan kederli bir feryat koparıyor.

"Önce Layla'yı yerleştireyim, sonra ben-"

"Hayır," diye bağırır. "Gideceksen şimdi git. Bütün gece bekleyemem."

"İyi," diye mırıldanıyorum.

Dört aylık kız kardeşim şimdi avazı çıktığı kadar bağırıyor, annemiz ise kanepede baygın yatıyor, ağzı açık ve salyaları çenesinden aşağı akarken usulca horluyor.

Önündeki sehpanın üzerinde kullanılmış bir iğne durmaktadır ve ucunda hâlâ bir kan damlası vardır.

Uyanmayacak, bu da Layla'nın ben yokken gözyaşlarıyla baş başa kalacağı anlamına geliyor.

İç çekerek kapıya doğru yöneldim, babamın "Bana bir paket sigara ve altı paket bira daha getir!" diye seslendiğini duyunca kısa bir süre durakladım.

Cevap verme zahmetine girmiyorum, zaten beklediği de bu değil. Dedikini yapacağımı biliyor. Eğer yapmazsam, başka bir kapatıcı şişesine yatırım yapmam gerekecek. Bir tane

Elimdeki neredeyse boş.

Kapıyı arkamdan kapattığımda Layla'nın çığlıklarının sesi kesiliyor, endişem daha da artıyor ve midemi kemiriyor. Zavallı küçük boğazı ağrıyacak ve geri döndüğümde başının ağrıyacağından eminim.

Onu yalnız bırakmamdan nefret ediyor ve *ben de* bunun ne anlama geldiğinden nefret ediyorum. Öyle günler oluyor ki, uzaklaştığımda gözlerindeki o korkunun bana olan bağlılığından daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum.

Eğer babam beni incittiği gibi onu da incitiyorsa.

Ne yapacağımı bilmiyorum. İşim bittiğinde kan içinde kalmam dışında.

Yolun birkaç blok aşağısındaki benzin istasyonuna doğru hızla yürürken ellerim titriyor. Ekim ayında ılık ve esintili bir sonbahar gecesi - muhtemelen kış yaklaşmadan önceki son gecemiz.

Reaper Canyon, Montana, Electric Peak sıradağları ile çevrilidir ve benim doğup büyüdüğüm yerdir. Bu küçük kasabanın ürkütücü ismi, herkesin hayallerinin ölüme gittiği yer olduğu düşünülürse, uygun. Bu eyalet güzellik saçıyor, ancak uzaktaki dağlar bile dünyanın çirkinliğini ortadan kaldıramıyor.

Başımı eğip kirli tenis ayakkabılarımın ucundaki deliğe odaklanıyorum. Ayaklarım artık onlar için çok büyük ama henüz yeni bir çift alacak param olmadı. Hepsi Layla'ya ya da aileme uyuşturucu almaya gidiyor.

On altıncı doğum günümde babam, bir iş bulmazsam beni evden atmakla tehdit etti. Sanki okula gitmek, tüm ev işlerini yapmak ve onlar için ilaçlarını almak yeterli değilmiş gibi, evdeki ağırlığımı çekmeye başlamam gerektiğini söyledi. Yirmi dört saat onun ve annemin emrinde olmak bir yana.

İlk maaşımın tamamı sigaralarına, biralarına ve uyuşturucularına gitti. Şimdi yemeğimizi ve Layla'nın her şeyini almam için bana güveniyorlar.

Yerel benzin istasyonuna girdiğimde tepedeki zil çalıyor ve tezgâhtarın dikkatini çekiyor. Layla dışında, bu dünyada gerçekten sevdiğim tek insan o.

"Hey, Mol," diye selamlıyor, yüzünde bir gülümseme yayılıyor, kahverengi teninde gülme çizgileri oluşuyor. Her zaman mutlu olan tanıdığım birkaç insandan biri. Böyle bir duyguyu daha önce tattığımı sanmıyorum. Belki Layla bana ilk kez gülümsediğinde. Ama kısa sürmüştü. Ailemin neşemi tekrar çalması uzun sürmedi.

"Selam Mario," diye karşılık veriyorum, koridorlardan birinde kaybolmadan önce ona el sallıyorum ve doğruca biraların bulunduğu soğutuculara yöneliyorum.

Alkol satın alacak yaşta değilim ama Mario artık babamı eve getirmezsem ertesi gün yüzümde morluklarla gelip alkol almama izin vermesi için yalvaracağımı anlayacak kadar iyi tanıyor. Polisi aramaya çalıştı ama her seferinde dizlerimin üzerine çöküp aramaması için yalvardım. Layla'nın CPS tarafından alınıp sisteme sokulması riskini almak istemedim.

Aileler evlat edinmek için genç kızları seviyor ama yırtıcı hayvanlar da var ve ben bu riski almayacağım. En azından evde onu koruyabilirim.

Mario'nun aileme duyduğu nefrete rağmen, ehliyetini riske atıyor ve bana alkol satıyor, nasıl olsa bana göre olmadığını biliyor. Bana sigaradan sonsuza dek uzak durmamı söylemesine rağmen, yeterince büyüyene kadar içki içmemeye yemin ettirdi bile.

Hemen kabul ettim. Bir zamanlar okul birincisi olan ve üniversiteye tam burslu giden annemde de bağımlılık görmüştüm. Ama sonra babamla tanıştı ve damarlarında coşku akarken tüm bu hayaller ve özlemler o kadar da önemli görünmüyordu.

Babamın en sevdiği birayı, Layla için bebek bezi ve mamayı ve önümüzdeki birkaç gün için birkaç paket ramen aldım.

Eşyaları tezgâhın üzerine bırakıp paramı çıkarırken Mario arkasından bir paket sigara almak için dönüyor. Babamın en sevdiği.

"Bu gece nasılsın, tatlım?" diye soruyor bana, klavyeyi tıklayarak her şeyi zile basıyor.

İç çekiyorum. "Aynı tas aynı hamam." "Babam hâlâ sorun çıkarıyor mu?"

Ona kuru bir bakış attım. "Her zaman. Yarın doğum günümü lokantada geçireceğim. O gün izinli olmam gerekiyordu ama bugün iyi bahşiş alamadım ve-" Bir tomar parayı salladım. "-artık hepsi gitti zaten."

Mario bana etkilenmemiş bir bakış fırlattı. "Seni Layla'yı onlardan almaktan alıkoyan ne?"

Utanç gözleriyle buluşmamı engelliyor.

Bu ilk soruşu değil ama bulduğum her bahane boşa çıkıyor. Çünkü gerçek kınanacak bir şey ve Mario'yu ne kadar sevsem de, ya ona güvenemezsem?

Ona tekrar odaklandığımda kalbim sıkışıyor. Bakışları yumuşak ve gerçek bir endişe yayıyor. Kararlılığımın kırıldığını hissediyorum.

"Lütfen Mol, bana her şeyi anlatabilirsin."

İçimi çekiyorum ve son çekincelerim de ayaklarının dibinde parçalanıyor.

"Ailemin elinde *uyuşturucu* aldığıma dair kanıt var -onların uyuşturucusu- ama önemli değil. Kötü görünüyor. Onu istediğimi biliyorlar ve velayetini almaya çalışırsam mahkemeye göstermekle tehdit ettiler. Babamda çektiğini bile bilmediğim fotoğraflar ve videolar var ama onları saklamadan önce bana gösterdi. Ve eğer onu alırsam... Onu kaçırmış olacağım. Yasal olarak bir yetişkinim ama annemin hamile olduğunu öğrendiğim an hapishanemde rahat ettim. Onu bırakamam, Mario."

Arkadaşım başını sallıyor, kahverengi gözlerinden mutlak bir tiksinti yayılıyor. "Onlar hasta. Hasta, hasta insanlar. Ve sana şantaj yapıyorlar! Belki bir avukat-"

"Avukatlar paraya mal olur, Mario. Bende *olmayan bir para*. Hepsi onlara gidiyor ve ben..." Kelimelerim yetersiz kalıyor, çaresizlik kök salıyor. Sertçe nefes vererek, önemli olan tek kelimeyle bitiriyorum: "Kapana kısıldım."

Mario bana öfkeyle bakarken gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor.

Öfke için

Biliyorum. Ama onun öfkesi benim durumumu değiştirmeyecek.

Nasıl yapacağımı bile bilmiyorum.

"Başka bir ailen yok mu?" diye soruyor, sözlerine tutunan umut kırılğan.

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. Bildiğim kadarıyla benim anne ve babam tek çocuk ve onların anne ve babası ya öldü ya da birbirlerinden ayrılar.

Layla'dan başka kimsem yok.

"Karıma sorabilirim ve bizimle kalıp kalmayacağını öğrenebilirim-"

O sözünü bitirmeden ben başımı sallıyorum. "Ailem Layla'yı almama izin vermiyor ve onu yalnız bırakamam."

"Molly, *lütfe*n sana yardım etmeme izin ver," diye yalvarır Mario. "Bir yolunu bulabiliriz."

"Zamana ihtiyacım var," diye çıkışıyorum ve o da sönüyor. Suçluluk duygusu yükseliyor ve bu sadece çaresizliğimi pekiştiriyor. "Sadece... Eninde sonunda bir yolunu bulacağım, tamam mı? Şu anda çok genç, bu yüzden sadece doğru şekilde ilerlediğimden emin olmam gerekiyor."

Sert hareketleri gerçek hislerine ihanet etse de, başını sallayarak rahatlıyor. Ama tıpkı benim gibi, o da çaresiz.

Ailemi alaşağı etsem bile, beni de kendileriyle birlikte alaşağı edeceklerinden eminim.

"O zaman en azından Layla'nın eşyalarını ödememe izin ver, olur mu? Bu arada ihtiyacı olan her şeyi almaya yardım edeceğim. Ama Layla'yı

bulamayacağımı düşünme.

Bundan kurtulmanın bir yolu var, küçük kız," dedi bana sertçe. "Sen acı çekerken ben asla boş durmayacağım."

Gözlerim doluyor ve minnettarlığımdan ona doğru düzgün teşekkür edemiyorum.

Sonunda boğuk bir sesle, "Teşekkür ederim. Başka ailem olmasa bile, en azından sen varsın."

Omuzları çökmüş olsa da ses tonundaki inanç güçlüdür. "Biliyorsun, tatlım. Her şey için."

Hissetmesi zor olsa da usulca gülümsüyorum. Ama ona sonsuza dek minnettarım, özellikle de bana karşı nazik davranan tek kişi olduğu için.

Zil çalıyor ve içeri giren yeni gelenlere bakıyorum. Çabucak iki kez bakıyorum, kaşlarım çatılıyor.

Babam ve yanında tanımadığım bir adam. Sessiz bir sohbetin ortasında olmasalar, nihayet beni gördüklerinde sözleri kesilmese, aynı anda içeri giren iki yabancı olduklarını düşünebilirdim.

Kalbim yerinden çıkacak.

"Ne yapıyorsun burada? Eşyalarını alıyorum..." Soruyorum, diğer adamın bana tam olarak tanımlayamadığım bir ifadeyle baktığını fark ettiğimde gerginlikle devam ediyorum. Deşifre etmek *istemediğim* bir bakış, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

Kısa boylu ve tıknaz, kesilmiş saçları ve kare şeklinde, belirgin bir çene çizgisi var. Soluk teni boktan dövmelerle kaplı ve kahverengi gözlerinde soğuk bir parıltı var.

Babam bana doğru adım atarak kenara çekilmemi işaret etti. "Onu senin elinden alacağım. Zaten alkol almak için çok gençsin. Neden arkadaşımınla birlikte gidip işim bitene kadar beni beklemiyorsun?" diye sertçe emrediyor.

Ağzım açık kalıyor, şaşkınlığım ve giderek şüpheleniyorum.

Babam hiçbir *zaman* 'elinden' bir şey almaya gelmedi. Demek ki burada olmasının bir nedeni var ve o korkunç adamın bununla bir ilgisi var.

Sanki onunla bir yere gideceğim.

"Sorun değil, ben hallederim-"

"Git," diye bağırıyor. "*Şimdi*."

Omurgam dikleşti. Beni geren sesindeki sertlik değil, daha ziyade aciliyet.

Şaşkınlıkla Mario'ya bakıyorum ve onu babama hırlamaktan bir dudak kıvrımı uzakta buluyorum. İki adama, ayaklarımızın altındaki yeraltı dünyasından daha sıcak bir güvensizlik ve öfkeyle bakıyor. Ama ne yapabilir ki? Polisi arayıp beni sırf onlardan uzaklaştırmak için bira almaya çalışmakla suçlarsa, yine de daha sonra babamla eve giderim ve Mario'nun daha önce bana satış yaptığını öğrenirlerse ehliyeti iptal edilebilir. Ve babamın benim için bir tehdit olduğunu iddia ederse, bu beni sadece Layla'dan ayırır.

Kaçabilirdim... Ama nereye gidecektim? Dört aylık kız kardeşimi yalnız bırakamazdım, onu götürebileceğim güvenli bir yer de yoktu.

Zihnim farklı senaryolar üzerinde dönüp duruyor ama her seferinde aynı sonuca varıyorum. Çaresizim.

"Aslında buralarda biraz yardıma ihtiyacım var. Neden burada benimle kalmıyor, ben öderim-"

"Kızımda gözün falan mı var dostum? Neden kendi işine bakmıyorsun, ha?" Babam Mario'ya ters ters bakıyor.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum, garip adama endişeyle bakıyorum. Hâlâ bana bakıyor ve omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti gönderiyor. O her kimse, Azrail'in ta kendisi ve beni nereye götürürse götürsün, aşağıdan başka bir yere gitmeyeceğim.

"Onunla git, Molly. Sana bir daha söylemeyeceğim," diye bağıyor babam.

Yutkunmaya çalışarak tereddütle tezgâhtan uzaklaşıyorum. Mario'ya son bir kez daha bakıp çenemi aşağıya eğiyorum ve adama doğru yürüyorum, adrenalin damarlarımda daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukta salgılanıyor. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor ve midem bulanmaya başlıyor.

Hınzır bir gülümseme yabancının dudaklarının bir tarafını kıvrıyor ve midem asitle doluyor, safra boğazımın dibiyile alay ediyor.

"Baban ve ben iyi arkadaşız, merak etme," diye güvence veriyor ve sanki sinirlerimi yatıştırması gerekiyormuş gibi daha geniş sırtıyor.

Sanki ayaklarımın altında bir yapıstırıcı varmış gibi hissediyorum ve kapıya doğru ilerlerken her adımımı zorlaştırıyor.

Bunu yapamam. Bu adamın beni bu kadar kolay almasına izin veremem. Nereye gidersem gideyim, savaşmadan gitmeyeceğim.

Layla'yı alıp gidebileceğimiz bir yer bulacağım. Çünkü her neresi olursa olsun, şu an bulunduğumuz yerden daha iyi *olmalı*. Adam kaçırmaktan aranan bir kaçak olsam bile, hayatta kalmamız için bir yol bulacağım.

Adam kapıyı açıp zili çaldığında, sağ tarafımdaki koridordan aşağıya iniyorum.

"Hey!" Babam bağıarak arkadaşının etrafımda dönmesini sağladı. Hiç vakit kaybetmeden peşimden koşmaya başlayınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

İçgüdüsel olarak raflardan birkaç eşya alıp arkamdan yere atıyorum. Cips paketleri, granola barlar ve diğeri yiyecekler kirli fayanslara saçılıyor ama bu onu caydırmıyor. Üzerlerinden atlıyor, ben köşeyi dönerken parmağı omzumda kayıyor ve babamın tam orada durduğunu görüyorum. Çığlık atıyorum, neredeyse göğsüne çarpacaktım.

Kolları beni sarmak için yukarı kalkıyor, ben de altından eğilerek güçlölkle onlardan kaçıyorum. Arkamdan mırılandıkları küfürleri duyarak yanından geçmeyi başarıyorum.

"Lanet olsun, seni küçük orospu!" Babam tükürür.

Kalbim göğüs kafesime doğru şiddetle çarparken başka bir koridora dalıp Mario'yu görüyorum. Elinde bir beyzbol sopası, bir yandan da polis olduğunu tahmin ettiğim kişilerle telefonda çılgınca konuşuyor.

"Hemen buraya gel!" Mario telefonda bağılıyor.

Yere uçan daha fazla eşya gönderiyorum. Bu sefer, hepsi yerde zıplayan ve bazılarının açılmasına ya da tamamen patlamasına neden olan soda şişeleri.

Hızla omzumun üzerinden bakıyorum, tam o sırada iki adam dökölmenin önünde duruyor. Babamın yüzünde şeytani bir ifade görüyorum. Ve benim için her ne planlıyorlarsa, ev hayatımın Şeker Diyarı gibi görüneceğini biliyorum.

Ayrıldılar, babam bir yöne giderken adam karşı koridora doğru koşuyordu. Beni tuzağa düşürecekler.

Panik duygularımı istila ediyor ve geri çekilip raflardan birine tırmanmaya çalışıyorum. Adam köşeyi dönüyor ve bana doğru hücum ediyor.

Devam etmeye kararlıyım, ta ki onun kot pantolonunun arkasına uzandığını görene ve ardından belirgin bir klik sesi duyana kadar.

Damarlarımdan akan buzla rafın yarısına kadar asılı kalarak donuyorum, sonra omzumun üzerinden bakıyorum.

Mario şimdi bir silahın namlusuna bakıyor, adam silahı sabit bir şekilde tutarken yüzü dehşet içinde donmuş durumda. Adam ağır ağır pantolonunu indirirken yüzü öfkeyle çarpılıyor.

"Onu vuracağım. Bu ölümü gerçekten istiyor musun, küçük kız?" diye tıslıyor adam.

Babam bana doğru yürürken yüzünde gök gürölüsünü andıran bir ifade vardı ve sadece çalışanlar için olan arka kapıyı işaret ediyordu.

"Hadi gidelim. Hemen şimdi!"

Dinlemekten başka çarem
yoktu.

Artık kaçmak yok.

Bir fırsatım vardı ama zamanında çıkışa ulaşamadım. Her ne kadar savaşmaya devam etmek istesem de Mario'nun hayatını riske atmayacağım.

Nefes nefese ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırarak raftan iniyorum ve kapıya doğru yöneliyorum. Mario'nun yanından geçerken el sallıyorum ve kapıya doğru ilerlemeden önce fısıldayarak "Hoşça kal" diyorum.

Derin bir nefes alarak depodan geçip arka çıkıştan çıkıyorum. Arka sokakta adamı takip ediyorum, yürürken babam nefes nefese ensemde. Orada üç adam daha etrafımı sardı.

Çılgılık atma şansım yok. Pazularımdan tutup ağzıma bir bez tıkıyorlar ve beni siyah minibüslerine sürüklüyorlar.

Benim için her şey bitti. Layla'yı bir daha asla göremeyeceğim.

Daha da kötüsü, onunla ilgilenen ve onu *güvende tutan* tek kişi olan beni bir daha asla göremeyecek.

Tek sorum şu: Onun kaderi mi daha kötü olacak, yoksa benimki mi?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

chapter two

MOLLY

FOURTEEN YEARS AGO
JUNE 18TH, 2008

Günlüğü kapatmadan önce sayfaya yazdığım son kelimeyi TEKRAR OKUDUM. Bu, son birkaç haftadır gizlice yazdığım bir günlük. Bu benim tek kurtuluş yolumdu, ama patlayan akıl sağlığımı bir şekilde sağlam tutan tek şey olsa bile onu yanımda götürmeyi reddediyorum. Bastırılmış öfkem için tek çıkış yolumdu.

Ve bu evin geri kalanıyla birlikte yanabilir, umurumda değil.

Umarım başka bir kız bu günlüğü bulmaz. Bu, onun benim yerime geçtiği anlamına gelir ve hiç kimse, hiç *kimse* bu evin dehşetini yaşamak zorunda *kalmamalı*. En azından masum biri. Francesca, Rocco ya da arkadaşlarından herhangi biri bir gün kendi zehirlerinin tadına baksa bile umurumda olmazdı. En azından bunu hak ediyorlar.

Kırık kalbim göğsümde ağır bir şekilde çarpıyor, her atışta sivri parçalar içimi kesiyor. Ancak, adrenalin akıyor

damarlarımdaki acıyı susturuyor. Hissedebildiğim tek şey kararlılık ve öfke. Çok fazla öfke.

Daha fazla beklemeyeceğim. *Bekleyemem.*

Francesca iki gün içinde bizim için bir şey planladı ve ben açık artırmaya çıkarılacağımızdan şüpheleniyorum ama o asla söylemedi.

Tek bildiğim, bu olduğunda burada olamayacağım.

Bu cehennem çukurunda bir gün daha geçirirsem aklımı kaçıracacağım. Layla'sız bir gün daha geçirirsem, kendi ölümümle sonuçlansa bile, öldürmem gereken herkesi öldüreceğim. Nasıl olsa ölen sadece bedenim olacak. Ruhumu çoktan yok ettiler ve geriye kalan tek şey, bu gece kaçmayı planladığım kadar çok trajedi görmüş boş bir ev.

Yatağımdan sessizce çıkıp parmak uçlarımda döşeme tahtasının altındaki deliğe doğru ilerlerken nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. Buraya ilk geldiğimde panelin gevşek olduğunu fark ettim ve bir haftalık çabadan sonra nihayet kaldırmayı başardım. Sadece kirli bir delikti ama şimdi tüm sırlarımın ve kalp kırıklıklarımın yuvası oldu.

Titreyen ellerimle günlüğü içine yerleştirdim, kalemi de arkasından dikkatsizce bıraktım. Sonra tahta parçasını yerine kaydardım.

Burada saat yok ama Rocco ve arkadaşları tamamen sessizleştiler, bu da muhtemelen sızmış oldukları anlamına geliyor. Francesca'nın sürekli şikâyet etmesine bakılırsa, bu genellikle her gece saat iki ya da üç civarında oluyor.

Aylardır buna hazırlanıyordum.

Ve şimdi nihayet geldi, bir şeyi kaçırdığım için çok korkuyorum. Plan yapmaktan *başka bir* şey yapmadığım halde planlamadığım küçük bir ayrıntı.

Beni özgürlükten ayıran tek şey bu ince duvarlar ve kilometrelerce uzanan orman.

Bir de evin dışında duran bekçi. Onu izlemek için birkaç gece sabahtan akşama kadar uyumadım, programını ve alışkanlıklarını öğrenmek için değerli uykumdan feragat ettim. Bu da ders sırasında uyuyakaldığım için sık sık başımın derde girmesine neden oluyordu. Francesca itaatsizliğimden çoktan bıkmış olsa da benden kurtulamıyor.

Bir grup pedofil ve tecavüzcünün spor olsun diye yarattığı sapkın bir oyun olan İtlaftan geçmeyi başaran dört kişiden biriyim. Amaç bizi tuzaklarla dolu bir ormana götürmek ve orada yaylı tüfeklerle avlamak. Eğer vurulursak, cezalandırılıyor. Eğer kazanır ve onlardan kaçarsak, üstün et olarak kabul edilip açık artırmaya çıkarılıyor.

Bizi sadece kaçırılmaya layık olduğumuzu kanıtlamamız için kaçırmak bir hakarettir.

Hiçbir anlam ifade etmiyor ve sadece sıkılmış zengin insanlar daha az sıkılsın diye yaratıldı.

Asla böyle bir şansları olmayacak.

Derin bir nefes alarak yatak odamın kapısına doğru sürünüyorum. Cırcır böcekleri pencerenin dışından yüksek sesle cıvıldıyor, sanki bana tezahürat yapıyorlar. Tehlikeli bir kaçış için kök salıyorlar. Muhtemelen beni öldürecek bir kaçış.

Ama boyun eğerek ölmektense isyan ederek ölmeyi tercih ederim.

Paslı düğmeyi yavaşça çevirirken alnımda terler oluşuyor ve gıcırdatıldığında irkiliyorum. Yemin ederim, bu ev dinazorların dolaştığı zamanlarda inşa edilmiş ve Francesca'nın günahlarından daha pis.

Menteşeler gıcırıyor ama bu beni kapıyı açmaktan alıkoymuyor. Kendi odalarında uyuyan üç kız daha var. Onlardan biri beni yakalarsa Francesca'ya haber verme ihtimalleri var. Ama yoluma çıkan herkesi öldüreceğimi kabulleneli çok oldu.

Kimse beni Layla'dan uzak tutamaz.

Uzun koridorda gizlice ilerlerken kalbim hızla çarpıyor, ivme kazanıyor ve göğsümün içine çarpıyor. Kendi nabzım dışında, ölüm sessizliği var. Ve lanet olsun, çok ürkütücü.

Burası her zaman lanetli gibi hissettirdi, yine de yaşayanlar tarafından olduğuna ikna oldum.

Şimdi o kadar emin değilim. Belki de üzüntümüz rüyalarımızda bile güçlüdür.

Dudağımı ısıırıyorum, nefesimi tutarak merdivenlerden iniyorum, ahşabın gıcırdayan her yumuşak noktasından kaçınıyorum. Gözlerimin ilk takıldığı şey sobadan yükselen yeşil neon rakamlar oluyor.

SABAH 2:30. *Mükemmel.*

Ay ışığı mutfak penceresinden içeri sızıyor ama ben burada hiçbir şeyle uğraşmıyorum. Günlerce aç ve susuz kalmayı öğrendim. Ama yakınlarda bir kasaba olduğundan emin olduğum için kendimi uzun süre mahrum bırakmayı planlamıyorum.

Francesca'nın en sevdiği yardımcısı Rio, markete haftalık ziyaretler yapıyor, dönmeden önce sadece birkaç saatliğine gidiyor ve kesinlikle toplu alışveriş yapmıyorlar. Koşup yardım isteyebileceğim bir yer olmalı.

Oturma odasına göz attığımda, kanepeye ve yere yatırılmış birkaç adam buldum. Beş kişi. Hepsi horluyor ve kesinlikle uyuşturucu almışlar, damarları havalandırma deliklerindeki toz kadar kimyasallarla tıkanmış. Muhtemelen organları da alkol okyanusunda yüzüyor, toksinlerle

budanıyor.

Bir deprem onları uyandırmaktansa, içine daldıkları ahlaksız la-la diyarında daha da sarsacaktır. Merak ediyorum, pedofiller kendi yaşlarındaki kadınlarla evlenmeyi ya da yaşlı bir insanı karşıdan karşıya geçirmeyi kalplerinin iyiliği için hayal ettiklerinde, bunlara kabus mu diyorlar? Soğuk terler içinde ve midelerinde bir korku çukuruyla mı uyanıyorlar?

Sevimli köpek yavruları ve gökkuşağı hayallerini *hoş* bulmadıklarına eminim. Ne olursa olsun, karanlık oturma odasında başıboş uzuvların ve ezilmiş, boş biraların üzerinden geçerken endişelerimin en küçüğü onlar. kutular.

Evin dışında duran nöbetçi, omurgamdan aşağı ter damlaları akıtıyor.

Kemiklerinin etrafındaki kaslar bu kadar kemikleşmişken Hoover Barajı'nda bir kaya parçası olarak daha iyi hizmet ederdi. Barajı inşa eden onca insan bir hiç uğruna öldü, oysa o salağın tek yapması gereken *orada durmaktı*.

Ancak son üç aydır izlediği rutine sadık kalırsa, o zaman ormanda bir yerde çiş molası vererek aletini tutuyor olması gerekir. Tipik olarak, bunu sigara molasıyla birleştirir, etrafta dolaşmak ve saatlerce aynı pozisyonda durmaktan kurtulmak için bir bahane olarak kullanır.

Belki de barajda o kadar başarılı olamazdı.

Nefesimi tutarak, titreyen, terli avuçlarımla kolu kavriyorum ve paslı menteşeleri çığlık atarak kapıyı açıyorum.

Yüzümü buruşturarak omzumun üzerinden bakıyorum, arkamdaki adamların hâlâ bilinçsiz olduğundan emin olduktan sonra kapıdan sızıyorum.

Sadece doğrudan sert bir göğse çarpmak

için. "Nereye gidiyorsun, anne?"

Umut, sevinç, özgürlük... Nemli bir fişek gibi sönüp gidiyorlar.

Bakışlarımı kaldırdığımda alt dudağım titriyor.

Rio'ya.

Bu gece görevde olmaması gerekiyordu.

Uzun boylu ve açık kahverengi teni dövmelemlerle kaplı. Saçları kafa derisine yakın kesilmiş, güçlü çene hattını ve dolgun dudaklarını vurguluyor. Kuşkusuz, inanılmaz derecede esrarengiz ve bu evde korkudan geri çekilmemize neden olmayan tek adam.

Hiçbirimizle ilgilenmedi.

Francesca onu birkaç ay önce, on dokuzuncu doğum gününden hemen sonra ve Porto Riko'dan geldikten kısa bir süre sonra getirdi. Şaka yaptı.

sikişecek yaşa geldiğinde bir çocuğu işe almak o kadar da kötü hissettirmedir. O aşağılık kadının utanma ya da suçluluk duyma yetisine sahip olduğunu sanmıyorum, geceleri onu yatak odasına çağırdığında da öyleymiş gibi davranmıyor.

Tıpkı bizimkiler gibi, onun da gözleri perili. Ve diğer erkeklerin aksine, tecavüze uğradığımızda kızlara bakmıyor ya da gülümsemiyor. Aslında, bu olduğunda düpedüz hasta görünüyor.

İşi, adam kaçırmak için kullanılan süslü ve saçma bir isim olan kaçırma. Ona genç ve güzel bir kızın resmini, adını ve yerini veriyorlar; onun tek işi kızı arabasına çekip geri getirmek. Çoğu seks işçisi. Arabaya bindirmek kolaydır ve kaybolduklarında çok az kişi onları aramaya çıkar.

Ancak, hedeflediği kızların elinden kaçmasına izin vermesiyle ilgili sorunlar yaşıyorlardı. Normalde öldürülmesine neden olacak bir hata, ama Rocco her tehdit ettiğinde Francesca onu durduruyor.

O bağlı ve Rio'nun hâlâ hayatta olmasının tek sebebi bu.

Ağzımı açıyorum ama cevap boğazımda tıkanıyor. Çok dar geliyor, kalabalık bir odada omuz omuza vermiş seyirciler gibi, tek kelime etmemi engelliyor ve *hem benim hem de* onların boynuna bir ilmik geçiriyor.

"Benim bütün gecem var. Senin var mı bilmiyorum ama," diyerek cevap vermeye zorluyor.

"Dışarı," diye gıcırđıyorum, tek hece kalabalığın arasından zorla ilerliyor.

Söylemesi aptalca bir şey ama nasıl bir bahane uydurabilirdim ki? Bırakın *evden çıkmayı*, yatma saatinden sonra bile odalarımızdan çıkmamıza izin verilmiyor.

Boku yedim. İyice ve gerçekten
boku yedim. "Dışarı," diye
tekrarlıyor tonsuzca.

Adrenalin damarlarımda pompalanıyor ve ter omurgamın tabanında toplanıyor. Botlarının üzerine kusma isteği duyuyorum, midemin çukurunda bulantı dönüyor.

Boğazımı temizlemeye çalışıyorum ama sadece boğuk bir öksürük çıkarabiliyorum. Önce omzumun üzerinden, sonra da Rio'nun omzunun üzerinden gergin bir bakış fırlattıktan sonra tekrar onun delici bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Arkamdaki adamların sesimize uyanmayacağından artık emin değilim ve gardiyan her an gelebilir. Yapılacak en akıllıca şey ona sessiz kalması karşılığında ne isterse teklif etmek ve odama dönmek. Ama bir şey beni olduğum yerde sabit tutuyor.

Umut.

Umut beni yerimde tutan şey.

Başkalarının gitmesine izin verdi. Belki benim de gitmeme izin verir. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Ben ölüyorum."

Son kısmı söylemeyi planlamıyordum ama gerçek bu.

Bu yerde geçirilen her saniye - bu uyanık kabuslara maruz kalarak -Kalbimin atmaya istekli olduğu bir atış daha azaldı. "Hepimiz öyleyiz, değil mi?" diye karşılık veriyor.

Omzumun üzerinden gergin bir bakış daha fırlatıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde bir adım geri çekiliyor ve bana girişten çıkıp kapıyı arkamdan usulca kapatacak kadar yer açıyor.

Küçük bir merhamet, ancak bu durumda benim için her şey demek.

Sıcak Haziran havası şu anda boğucu bir battaniye gibi hissettiriyor.

"Lütfen. Her şeyi yaparım. Burası hakkında kimseye bir şey söylemem. Senin hakkında."

Kaşlarını çatıyor.

"Bunun beni ikna etmesi mi gerekiyor? Gitmene izin vermezsem kimseye bir bok anlatma şansın olmayacak, *estúpida*. Ve seni burada tutmak hiçbir risk anlamına gelmez," diye tıslıyor sessizce, aksanı kızgınlıkla derinleşiyor.

"Doğru. Bu aptalcaydı. Ama yine de durum tamamen böyle. Ben sadece... Benim bir kız kardeşim var. Sadece bir yaşında ve yapayalnız..." Bir seks tacirine küçük kız kardeşimin kaçırılmaya çok müsait olduğunu söylediğimi fark ederek sözümü kesiyorum.

Aptal. Lanet olası. *Salak*.

Diğer kaşı ilkiyle alnının yarısında birleşiyor. "Bu işte çok kötüsün," diyor kuru bir sesle.

"Tamamen yalnız değil," diye zayıfça düzeltiyorum. Sonra sabırsızca iç geçiriyorum. "Tamam, her neyse. Sana bunu söylemek onu zaten içinde olduğundan daha fazla tehlikeye atmaz. Annemle babam bağımlı ve geceleri evi keşfe çıkan arkadaşları oluyor. Sanırım burası ile orası arasındaki tek fark, eğer benimle olursa ona dokunan hasta herifi öldürebilirim."

Sırıttıyor ama neyi komik bulabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Eğer şanslıysanız, onlardan biri sizi öldürmeden önce siz birini öldürmeyi başarabilirsiniz."

O zaman kız kardeşin *gerçekten* yalnız kalır."

Nefesimin altında homurdanıyorum. Elbette o haklı ama benim amacım

onun kalbine dokunmaktı, mantığını ve muhakemesini ortaya çıkarmak değil.

Kahretsin, bu işte gerçekten berbatım.

Dudağımı acımasızca çiğniyor, farklı bir açığı bulmaya çalışıyorum. Adam berbat durumda olabilir ama empati kurabildiğini kanıtladı. Ruhundaki örümcek ağlarının, zehirli yılanların ve et yiyen parazitlerin ötesinde bir yerde yumuşak bir nokta var. Sadece onu bulmam gerek.

Dudağımı daha da sertleştirerek omzunun üzerinden tekrar bakıyorum. Zamanım tükeniyor. Diğerlerinin henüz dönmemiş olması bir mucize.

"Kız kardeşin var mı?" diye sordum.

İfadesi başlangıçta tam olarak... anlamlı değildi, ancak yine de yüzü düşmüş gibi görünüyor. Gözlerinin üzerinden karanlık, uğursuz bir bakış geçiyor ve yüz hatları keskinleşiyor. Tüylerim diken diken oluyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Yumuşak bir nokta mı buldum yoksa *çok* hassas bir sinire mi dokundum emin değilim.

Vücudumdaki kan buza dönüştü. Eğer daha önce bir canavarın önünde durmuyorsam, şimdi kesinlikle duruyorum.

"Yaşıyor mu?" İtiyorum.

Beni durduran ne? Ben zaten ölüyüm.

"Evet," diye kestirip attı. "Ama gitmene izin verirsem, bana misilleme yapmaya karar verirlerse onu öldürebilirler."

"Beni gördüğünü asla bilmeyecekler," diye akıl yürütüyorum, umutsuzluğa kapılıyorum. "Bu gece görevde bile olmaman gerekiyordu."

Bir an için bunu düşünüyor ve benim endişem artıyor.

"Bak, ikimiz de kız kardeşlerimizi güvende tutmak için çırpınıyoruz, tamam mı? Ne ben senin yoluna çıkan biri olmak zorundayım ne de sen benim için öyle olmak zorundasın."

Üst dudağı bir hırıltıya dönüşüyor, hayal kırıklığı kaşlarını çimdikliyor. Sonunda tekrar konuşana kadar sanki bir sonsuzluk geçiyor.

"Çekil gözümün önünden. Şimdi. Umarım ne yaptığını biliyorsundur, çünkü sana yardım etmeyeceğim, yakalanırsan da seni kurtarmayacağım."

Rahatlama göğsümde patlıyor ve nefesimi kesiyor.

"Teşekkür ederim. Seni unutmayacağım Rio."

Cevap vermesini beklemiyorum. Son bir bakışla merdivenlerden inip hayatta kalma şansı olan tek yere, ormanın davetkâr olmayan kollarına doğru yola çıkıyorum.

Kaba olacak ama çok daha kötülerini yaşadım.

chapter three

CAGe

PRESENT 2022

"İş unvanının seni caydırmasına izin verme dostum. Domuz çiftçisi olabilir ama çok ateşli," diyor Eli telefonun diğer ucundan. "İtiraf edeyim, birkaç fantezimde karşıma çıkmıştı-"

"Bu cümleyi bitirirsen lanet olası yoldan çıkarım," diye homurdanıyorum, tiksintiyle dudağımı kıvrarak.

Sanki sık kafalının kiminle otuzbir çektiği umurundaymış gibi. Ne yaptığından bahsetmesini dinleyeceğime sikini keserim daha iyi.

"Sadece söylüyorum, dostum. Çok seksi."

"Not edildi," diye cevap veriyorum.

Nasıl görüldüğü de umurumda değil. Beni ilgilendiren tek şey bagajımdaki iki ölü pisliği bırakmak.

Eli normalde damlalarla ilgilenen kişiydi, ta ki gidip kendini yan tarafından vurana kadar. Şimdi altı hafta yatak istirahatinde ve o iyileşene kadar yerine bakmam için beni tuttular.

Suçluları ortadan kaldırmaya yabancı değilim, ancak yöntemlerim çok farklı olma eğilimindedir. Ve daha az... dağınık.

"İş bittiğinde Legion'a haber veririm. Dinlen ve lanet olası aletini rahat bırak. İhtiyacım olandan daha uzun süre ceset taşımak istemiyorum," diye homurdanıp telefonu kapatıyorum. Hat kesildi, sonunda bana biraz huzur ve lanet olası bir sessizlik verdi.

Verdiği yanıt önemli değildi zaten.

Ay bana çorak toprak yolda rehberlik ediyor, farlarım kapalı. Bu domuz çiftçisinin kilometrelerce ötede bir komşusu olmadığı varsayılsa da, yine de ekstra önlemler almak istiyorum.

İşim, temellerimi koruma yeteneğime dayanıyor ve şimdi arabamda çürüyen iki ceset varken bunu kesinlikle feda etmeyeceğim.

Birkaç dakika daha gittikten sonra, yüz dönümden fazla bir arazi üzerinde, devasa bir ahırın yanında tek başına duran bir çiftlik evine varıyorum. Araba yolunun girişinde *Paladin Çiftliği* yazan eski bir tabela var.

'*Paladin*'in ne anlama geldiğini hatırladığımda dudağımın kenarı kıvrılıyor. Ne kadar asilce.

Evinin tek penceresinden giren bir ışık ve ahırdan yayılan yumuşak bir parıltı var. Bunun dışında dışarısı zifiri karanlık, Samanyolu ve yıldız sistemlerinin engelsiz bir görüntüsüne izin veriyor.

Tam ahırın derinliklerinden gölgeli bir figür çıkarken ahırın yanında duruyorum. Girişte duruyor, elleri kalçalarında yaklaşmamı izliyor.

Legion onu Eli'nin yerine geleceğimi söyleyerek uyardı ama omuzlarının sert duruşuna ve ayaklarını yere vuruşuna bakılırsa gergin.

Haklı olarak.

Arabamdan dışarı adımımı atar atmaz beni Mart ayının serin esintisi ve onun yumuşak, melek gibi sesi karşılıyor.

"Teslimat için mi buradasınız?"

Kalbim duraklıyor ve beynimin farklı bir bölümü alarm veriyor. Yıllar boyunca binlerce kadın sesi duydum ama *bu* ses yemin ederim tanıdık geliyor.

"En son kontrol ettiğimde," diye kuru bir şekilde karşılık veriyorum, onu daha iyi görmek için gözlerimi kısıyorum ve başaramıyorum.

Mırıldanıyor, belli ki cevabımdan etkilenmemiş.

"Bagajda iki ceset var," diye bilgi veriyorum.

"İçeri getirin onları," dedi ve dönüp ahırın içinde kayboldu.

Cebimi karıştırarak bir paket nikotin sakızı çıkardım ve bir tanesini ağzıma attım. Sonra bagajı açıyorum ve içeriden yayılan iğrenç koku karşısında dudağımı büküyorum.

Şimdiden şişmeye başladılar.

İlk cesedi ahıra taşıyorum, domuzların kokusu daha iyi değil. İçerisi çok daha büyük ve beton zemin pürüzsüz. Sağımda üç ağıl var, aralarında beş büyük, şişman domuz dağılmış. Diğer tarafta, tepeden tırnağa parlak sarı bir hazmat kıyafeti giymiş olan kadın sırtı bana dönük.

Arkasına bakmadan, üzerinde saç kesme makası, birkaç düğme, pense ve testere bulunan geniş bir metal masayı işaret ediyor. "Onları şuraya koy."

O dirseklerine kadar uzanan büyük boy lastik eldivenleri giymeye başlarken ben de onun dediğini yapıyorum.

"Ben diğerini alacağım," diyorum, ona dikkatle bakarak.

Çekingen biri ve beni gözleriyle izlemese de tam olarak nerede olduğumu bildiğini, yaptığım her hareketin farkında olduğunu hissedebiliyorum.

İkinci adamı taşıyıp diğerinin yanındaki masaya bırakırken alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor.

Kalın, opak plastik, kurulumunun önündeki duvarı kaplıyor, yere kadar iniyor, sonra da duvarı boydan boya geçerek kalemlere ulaşıyor.

Görünüşe göre o da kendini garantiye almayı seviyor.

Saç kesme makinesini alırken koruyucu gözlükler gözlerini kapatıyor. Doğrudan bana bakmıyor ve koyu kahverengi kıvrıkcık saçlarının birkaç teli yüzünü çerçeveyeleyip yüz hatlarını gizleyerek onu iyice görmemi engelliyor.

"Buradan aldım," diyor odun gibi.

Cevap vermiyorum, önsezimin doğru olup olmadığını görmek için ona bakmaya çok niyetliyim.

İç geçiriyor ve sonunda dönüp bana bakarak nefesimi kesiyor. Büyük koruyucu gözlüklerinin altında bile onu hemen tanıyorum. O lanet yara izini karıştırmak mümkün değil.

Büyük zümrüt yeşili gözleri var, irislerinin altındaki boşluk ona her zaman doğal olarak baştan çıkarıcı bir bakış kazandırmış. Ve sağ gözünün hemen altında kalıcı, beyaz, hafif kabarık bir ısırık izi var. Zeytin rengi tenine kazınmış bir ağız dolusu diş. Bunu nasıl yaptığını hâlâ bilmiyorum. Ama güzel bir hikaye olmadığı aşikar.

Daha yaşlı ama çok farklı görünmüyor, sadece daha olgun. Ancak yanaklarına dağılmış açık kahverengi çiller ve düğme burnu yüz hatlarını yumuşatıyor. Dokuz yıl önce kendime onları sayacağımı söylemişim ama bitirmeye fırsatım olmadı.

Bunu düzeltmek niyetindeyim.

Gözleri genişliyor, tanıdık geliyor. Tökezleyerek geri çekiliyor, saç kesme makinesini masanın üzerine bırakıyor ve masaya çarparak metal ayakların yere sürtünmesinden çıkan korkunç sesi duyuyor. Şu anda bile hâlâ korkmuş bir kediye andırıyor.

"Cage? Burada ne yapıyorsun?" diye çıkışıyor, sonra da sanki kıcımda başka birini saklıyormuşum gibi etrafıma aceleyle bakıyor.

"Damla yapıyorum," diye cevap veriyorum yavaşça, kaşlarım şaşkınlıktan çatılıyor. "Alaska'da yaşıyor olman gerekiyordu. Seni Alaska'ya ben yerleştirdim." Ses tonum suçlayıcı ama kızgınım.

İnsanları ortadan kaldırmak için katlandığım zahmetler cehennem kadar sıkıcı. Öldürdüğüm kişinin Alaska'da *değil* de tam karşımda durması yüzüme inen bir tokat gibi geliyor.

Bu yüzden kızgın değilsin.

Kafamdaki müdahaleci ses siktir olup gidebilir.

Etrafına endişeyle bakıyor. "Orayı sevmedim."

Çenemdeki kaslar titriyor. "Burada ne yapıyorsun Molly?"

Sanki yanağına ters bir yumruk atmışım gibi geri çekildi. "Bu artık benim adım değil."

"Burası senin de ikamet ettiğin yer olmamalıydı ama yine de buradayız."

Gözlerini kısıyor, irislerinin derinliklerinden ateş fişkırıyor. "Neden umursuyorsun ki? Seni bir iş için tuttum. Sen de işini yaptın. Benim ne yaptığım

artık seni
ilgilendirmiyor." O
haklı.

Eğer ortadan kaldırdığım başka bir müşteri karşıma çıkarsa, onlara ikinci kez ortadan kaldırmanın üç katına mal olacağını söylerim. Ama bu arada onlara ne olursa olsun benim sorunum değil.

Molly'nin diğer müşterilerim gibi olmaması dışında.

Çünkü ona yepyeni bir kimlik vermeden önce onu iyice becerdim. Sonra, tıpkı olması gerektiği gibi ortadan kayboldu.

Ve bu beni çok öfkелendirdi.

Şimdi, tuzağa yakalanmış küçük bir tavşan gibi bana bakıyor ve kurtulmak için ciyaklıyor.

Benden bir kez kaçtı ve ben buna

izin verdim. İkinci kez izin

vermeyeceğim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

chapter four

MOLLY

PRESENT 2022

Legion'ı öldüreceğim.

Cesetleri *Cage'in* teslim edeceğini bana hiç söylemedi. Eli'nin vurulduğu ve yerine geçici birisinin geleceği söylendiğinde kimin geleceğini sormak aklıma bile gelmedi. Legion'a dolaylı olarak güveniyorum, bu yüzden kimlikleri konusunda endişelenmedim. Özellikle de kim olursa olsun kendimi nasıl koruyacağımı bildiğim için.

Legion'ın Cage'le geçirdiğim gece hakkında bir şey bilip bilmediğini bile bilmiyorum, belki de bilmiyordur. Ama beni uyabilirirdi.

"Ne zaman döndün?" Cage soruyor, sesi gergin.

"Dört yıl önce," diye cevap veriyorum otomatik olarak, nedenini bilmesem de. Bu onu ilgilendirmez, ben de onu *ilgilendirmem*.

"Neden?" diye soruyor.

"Neden olduğu önemli değil. Burada olmamalısın," diye mırıldanıyorum, saç çizgimde sinir terleri beliriyor ve titreyen avuçlarımı kaplıyor. Burada olmamalıydım. Bunu ikimiz de biliyoruz, o nedenini bilmesine bile.

Francesca ve Rocco'dan kaçmak, Montana'dan kaçmamı gerektiren pek çok nedenden biriydi. Yine de buraya geri dönmenin beni kendimden kurtaracak tek şey olduğunu biliyordum.

Alaska'da hayatta kalmaya çalıştım ama kendimi sadece ölürken buldum. En azından burada, içimde hala ölü hissetsem bile yaşıyor olacağım.

Cage bana doğru bir adım atıyor, yıkıcı güzellikteki yüzünde vahşi bir ifade beliriyor.

Ne kadar uzun olduğunu unutmuşum. En azından 6-4'ün üzerindeydi.

Onu son gördüğümünden beri saçları hiç değişmemiş. Yanlarda hâlâ kısa kesilmiş, koyu kahverengi teller tepede sadece biraz daha uzun. Ellerimi geçirebileceğim kadar uzun. Dilimin onun çelikten keskin çene çizgisinde gezindiğini ve orman yeşili gözlerinin üzerinde mutlulukla kırışmış kalın kaşlarını hatırlıyorum. Ve tenimin her santimini öpen o geniş, dolgun dudaklarını ya da bana değdiğini her hissettiğimde tüylerimi diken diken eden hafif kirli sakallarını asla unutmayacağım. Bakışlarımın saatlerce taptığı tüm özellikleri.

Beni becermesine izin vermek birçok hatadan biriydi, ama herkesin seks yaparken hissettiklerini hissetmek istiyordum - normal insanların hissettiklerini. Seksin *iyi hissettirmesini* istiyordum.

Sadece *bu kadar* iyi hissettireceğini hiç beklemiyordum. Ve bilinmeyen nedenlerden dolayı, bu hala Rocco ve adamları tarafından toplu tecavüze uğramaktan daha korkutucu.

Bana doğru bir adım daha atıyor. İkinci kez tökezleyerek iki cesedin çürümeye devam ettiği masaya geri dönüyorum.

"Yapma," diye boğuluyorum, onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. Sanki durduracakmış gibi.

Duraklıyor, kafasındaki dişliler dönüyor. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama onu tanıdığım kısa süre içinde, insanların kafasının içine girmesine izin vermeye pek yatkın değildi.

"Domuzları besle, Molly," diye homurdanıyor sonunda, birkaç adım geri çekilerek. Aramızda büyüyen her santim ile göğsümün etrafındaki daralmanın serbest kaldığını hissediyorum.

Onu son gördüğümünden bu yana dokuz yıl geçti, ancak nefes almayı ne kadar zorlaştırdığını çok iyi hatırlıyorum.

Sanki boğazımı tıka yan endişeyi giderecekmiş gibi boğazımı temizliyorum.

Sonra sertçe masadaki ilk cesede dönüyorum.

Ellili yaşlarında, saçları iyice dökülmüş ve kırılmış bir adam. Biraz manevra yaptıktan sonra giysilerini vücudundan çıkarıp kenara atmayı başarıyorum. Sonra saç kesme makinesini tekrar elime alıp kafasını tıraş etmeye başlıyorum.

Bu sırada Cage sessizce beni izliyor.

Eli genellikle doğumlardan sonra buralarda takılmaz. Domuzlarımın yemesini izlediği ilk andan beri. Cage'e gitmesini söylemek istiyorum ama ona olan eski bağlılığım tamamen yok olmuş değil. Bir yara bandını çıkarıp kalıntısıyla kalmak gibi. Yaralar iyileşmiş ama kapanmasına yardımcı olması gereken şey hala duruyor.

"Bu adam ne yaptı?" Sesim gergin bir şekilde soruyorum.

"On beş yaşındaki torununa tecavüz etmekten daha yeni beraat etti. Yargıç yeterli kanıt olmadığını söyledi. Çocuğun boynundaki morlukların adamın el izleriyle ve çocuğun şortundaki meni örneğiyle eşleştiğini gösteren bir yığın fotoğrafa rağmen."

"Yargıç da öldürülmeliymiş gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum, sonra pensemi kapıyorum ve dişlerini zorla çekmeye başlıyorum. İşim bittiğinde onları masamın üzerindeki öğütücüye atıyorum. Bir düğmeye basarak onları öğütüp toz haline getiriyor ve daha sonra kolayca atılmalarını sağlıyor.

Sonra, Testereyi çalıştırdım ve eti kesmeye başladım. Eldivenli ellerime, yüzüme ve göğsüme kızıl sıçırıyor. Arkamda, testerenin kemiği keserken çıkardığı kulak tırmalayıcı sesin altında domuzlarımın yüksek sesle homurdandığını duyuyorum.

Artık düzenli olarak insan kalıntılarıyla beslendikleri için, kan kokusu aldıklarında hırçınlaşmaya meyilliler. Eskiden bu beni korkuturdu, ama sonra yedikleri yırtıcıların onları tüketen canavarlardan çok daha kötü olduğuna karar verdim.

İşim bittikten sonra kollarını, bacaklarını ve kafasını gövdesinden ayırıyorum. Vücut parçalarını yoldan çekiyorum, sonra kolumu masanın üzerinde gezdiriyorum, daha sonra kolayca temizlemek için fazla kanı plastik kaplı zemine siliyorum.

"Peki ya bu?" İkinci adamın üzerindeki giysileri çıkarırken gergin sessizliği bozarak sertçe soruyorum. Yetmişli yaşlarında görünüyor, karaciğer lekeleriyle kaplı.

"Yargıç bu."

Dudaklarımı büzüyorum, onun eğlendiğini görmekten ziyade hissediyorum.

"Onları sen mi öldürdün?" Gittiğim dokuz yıl içinde Cage'le ilgili çok şeyin değişmiş olabileceğini fark ederek soruyorum.

"Hayır. Legion halleder."

Legion, adını şirketinden alan ve gerekli gördükleri kişileri ortadan kaldırmaları için tetikçiler istihdam eden, anlaşılması güç, yüzü olmayan bir adam tarafından yönetilen bir yeraltı örgütüdür. Özellikle karanlık ağa sık sık girenleri hedef alırlar ve kardeş örgütleri Z gibi pedofillerin peşine düşerler.

Z, kaçakçılık halkalarına ve daha büyük operasyonlara odaklanırken, *Legion* daha küçük balıklara odaklanmak için kurulmuştur - göz önünde gizlenen, mavi yakalı işçi sınıfı olarak veya kurumsal masa başı işleriyle topluma uyum sağlayan ve tüm bunlar bittiğinde masum ruhlara zarar veren psikopatlar.

Yine de Legion onları gerçekte oldukları gibi görüyor. Koyun postuna bürünmüş kurtlar. İnsan derisi giymiş canavarlar.

Yargıcın ince telli saçlarını kestikten sonra takma dişlerini ve kalan birkaç dişini söküp testereyi tekrar çalıştırarak onu hızla parçalara ayırırken Cage sessiz. Ancak makineyi susturmayı bitirdiğim anda derin, okyanus gibi sesi geri geliyor.

"Legion için çalışmaya ne zaman başladın?"

Sakin bir nefes alıyorum, iki kesik kolu tutup Dill ve Chili'nin içinde olduğu ilk kafese doğru götürüyorum. Yolda Cage'e sinirli bir bakış fırlatıyorum ama yüzündeki beklenti dolu ifade hiç değişmiyor.

"Döndükten kısa bir süre sonra. Bir hevesle bu çiftliği satın aldım. Ucuzdu, tenhaydı ve domuzlarla birlikte geliyordu. Onlardan kurtulacaktım ama sonra işe yarayabileceklerini fark ettim. İşe *yarayabilirdim*."

Kollar kafesin içine uçuyor ve Dill ile Chili onları parçalamakta tereddüt etmiyor. Dönerek masaya doğru ilerliyorum ve iki bacağı tutuyorum. Onları yukarı kaldırıyorum ve Cage bana yardım etmek istercesine bana doğru adım attığında, ona uyarıcı bir bakış fırlatıyorum.

Daha önce hiçbir erkeğin benim için ağır işleri yapmasına ihtiyaç duymamıştım, şimdi de duymayacağımdan eminim. Ben fazlasıyla yeterliyim.

Sırada sarımsak ve kırmızı biber var ve Cage yakıcı bakışlarını bir saniye bile üzerimden ayırmıyor.

İçimi kasıp kavuran bir ateş gibi beni yakıyor. Nefesim daralıyor, avuçlarım terliyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Bunun bir şey olduğunu

iddia etmek isterdim.

çünkü beni hasta ediyor, ama sıkılan meme uçlarım ve uyluklarımın arasındaki hafif titreşim aksini söylüyor. Bedenimi başparmağının altında tutuyor, aklım kontrolü talep ettiğinde bana ihanet etmeye hazır.

"Legion'un iletişim bilgileri hâlâ bendeydi ve ona ulaştım. Ona bu gezegendeki tüm pedofillerin kökünü kazımak istediğimi ve bunu nasıl yapmayı planladığımı anlattım. Memnuniyetle kabul etti." İki kesik başı almadan önce açıklamamı omuz silkererek bitiriyorum.

Oregano her zaman başları alır. O grubun anası ve en büyüğü.

Yine sessiz, Oregano'nun yargıcın kafasını ısıtırıp karpuz gibi yarmasını izlerken bunu düşünüyor gibi görünüyor.

"Onun için çalışmaya ne zaman başladın?" Sessizce sordum.

"Yok. Hâlâ *Black Portal* adlı dükkânımın sahibiyim. Ancak Legion bir arkadaş, bu yüzden yardıma ihtiyacı olduğunda ona yardım ediyorum."

Başımı sallıyorum ve bakışlarımı domuzlarıma çeviriyorum. Onları miras aldığım da zaten isimlendirilmişlerdi ve ne olduklarını ilk duyduğumda aptalca olduklarını düşünmüştüm. Kim domuzlara baharat ismi verir ki?

Diyetlerini göz önünde bulundurduğumda, onları oldukça uygun buluyorum. İnsan etiyse biraz baharat.

"Moll-"

"Bana Marie demen gerekiyor," diyorum. "Herkes beni öyle tanıyor."

Kaşlarını kaldırdığını fark ederek ona bir bakış

attım. "Diğer herkes mi?"

Omuz silkiyorum. "Bana şarap satan bakkal tezgâhtarı,

çoğunlukla." "Arkadaşın yok mu? Erkek arkadaşın?"

İç çekiyorum ve diğer kol ve bacakları tutup Oregano'ya fırlatıyorum.

Diğer dördü iki gövdeyi ayırabilir.

"Bu şekilde para kazanırken bağılılıklara izin vermiyorum. Sevdiklerime yalan söylemek ve ikili bir hayat yaşamak bana cazip gelmiyor."

"Yani, hiç kimsen yok," diyor.

Gövdeleri son iki kafese attıktan sonra ona ölü gibi bakıyorum, ruhumun pencerelerinden içeri bakmasına izin veriyorum ama içeride hiçbir şey bulamıyorum. "Kimse yok," diye yineliyorum, sonra dönüp temizlik istasyonuna doğru ilerliyorum.

ahırın uzak köşesinde, metal masanın yanında.

"Legion bu gecenin parasını çoktan ödedi. Onları bıraktığın için teşekkürler," diye omzumun üzerinden atarak ziyaretinin sona erdiğini işaret ediyorum. Domuzlar işlerini bitiriyor,

ve yalnız temizlemeyi tercih ederim.

Belki de yalnız *kalmayı* tercih ediyordumdur.

Sessiz bir varoluş ama başka bir şey bilmeyeli çok uzun zaman oldu.

"Görüşürüz Molly," diye mırıldanıyor Cage, bu ifade daha çok

Bir vedadan çok bir yemin gibi.

Boğazım sıkışıyor ve arabasının kapısının kapandığını, motorun çalıştığını ve geri çekilirken tekerleklerin çakılların üzerinde çıtırdadığını duyana kadar hafiflemiyor.

Telefonum çalıyor, bilinmeyen bir numarayı gösteriyor ve her
s e f e r i n d e o l d u ğ u gibi cevap veriyorum ve sessizce kulağıma
götürüyorum.

"Bitti mi?"

"Evet."

"Güzel."

Hat kesiliyor ve bir kez daha elimde kemiği çiğneyen kör dişlerden başka
bir şey kalmıyor.

"Teşekkürler Helga," diye iç geçiriyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

chapter five

MOLLY

PRESENT 2022

Kapının aniden alınması beni yerimden sıçratıyor ve neredeyse kadehimdeki şarabın yüzüme ve Adeline Reilly'nin okumakta olduğum fantastik romanına sıçramasına neden oluyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, gözlerimi açmış ön kapıma bakıyorum, beynim kapımda kimin olabileceğine dair olası senaryolar üzerinde alışıyor.

Tabii ki önce en kötü sonuçlara atlıyor.

Ya bir polis bana babamın cinayetini bir şekilde benim üzerime yıktıklarını ve tutuklu olduğumu söylüyorsa. Ya da ellerinde benimle ilgili kanıt olduğunu.

Layla'yı kaçırıyor. Kahretsin, belki de Francesca'nın bir arkadaşıdır ve alacaklı olduklarını düşündükleri şeyi almaya gelmişlerdir.

Kapının ikinci kez çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Şarabımı aceleyle sehpanın üzerine bıraktım ve Glock'umu almak için odama koştum. Hiç kullanmak zorunda kalmadım ama alıştırmaya yapmaktan çekinmiyorum.

Kim olursa olsun, onları domuzlarıma yedireceğim ve kimse bilmeyecek- Üçüncü bir vuruş.

Sessizce arka cebimden telefonumu çıkarıp güvenlik kameralarımın yayınına tıklıyorum ve Cage'i kapımın diğer tarafında buluyorum.

Ağır bir nefes alıp kapıyı açıyorum ve ona kızgınlıkla bakıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor.

"Daha önce bir bayanın kapısına gittiğimde böyle bir bakışla karşılaştığımı söyleyemem. Cazibemi kaybediyor olmalıyım." Sonra elimdeki silaha bakıyor ve diğer kaşları da ilkine katılıyor. "Bu *da* yeni. Onu benim üzerimde mi kullanacaksın, küçük hayalet? Öbür dünyada sana katılmayı umursamıyorum."

"Ödümü kopardın," diye çıkıştım. "Burada ne işin var?"

İlk tesliminden bu yana bir hafta geçti ve henüz planlanmamış olan bir sonraki teslimata kadar onu tekrar görmeye hazır değildim.

Elini kaldırıyor ve ilk kez elinde güzel bir kristal vazoda bir buket kaplan zambağı tuttuğunu fark ediyorum.

"Hediyelerle geldim." Diğer elini kaldırıp bir DVD tutuyor. "Ve bir film."

İki şeye de hazırlıksız olduğum için kekeleyorum. Avantajı eline geçiriyor ve bir davete gerek duymadan yanımdan geçip gidiyor.

"Bu ne lan?" diye mırıldanıyorum içimden, girişte ayakkabılarını tekmeleyip oturma odama giriyor ve kaplan zambaklarını sehpanın ortasına koyuyor.

Yine de etrafa bir göz atmak için duraklıyor.

Evim sıcak, rahat ve yeni güncellendi. Tavandaki kahverengi ahşap kirişler, sıkıntılı ahşap zeminler ve mobilyalar, adaçayı yeşili kanepemi ve krem halılarımı tamamlayan koyu yeşil dolaplar ile rustik bir ahır hissine sahip. Büyük bir ev değil ama benim için mükemmel.

"Şarap mı içiyorsun?" Cage masadaki açık şişeyi ve kadehimi fark ederek soruyor. "Annem o boku çok sever, sana da bayılırdı. Her neyse, *Kuzuların Sessizliği*'ni getirdim. İzledin mi?"

"Uh, hayır."

Omzunun üzerinden bana şaşkın bir bakış fırlatıyor ve bu bakış kısa sürede şeytani bir sırıtışa dönüşüyor.

"Bence beğeneceksin. Lanet olası bir kült klasik. İnsanları yemekle ilgili olduğunu düşünürsek, bundan biraz keyif alacağını düşündüm."

Kaşlarımı çattım. "Domuzlarımı insanlarla beslediğim için yamyamlık yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor ve filmi hazır hale getirmek için diski DVD oynatıcıma takıyor. "Sen neye ilgi duyuyorsan ben de ona ilgi duyuyorum. Bu tür filmlerin tam sana göre olduğunu hissediyorum. Gel otur. Patlamış mısır yapacağım."

Ben oturmam.

Aslında, mutfığıma doğru yürürken ve sanki buranın sahibiymiş gibi dolapları karıştırmaya başlarken, büyük bir kase ve patlamış mısırımı bulurken ona bakıyorum.

"Ya patlamış mısıram olmasaydı?" Kollarımı kavuşturarak soruyorum.

Yine omzunun üzerinden bana bakıyor. Güzelliği hınzırca ve kalbimi çarptırmasından nefret ediyorum.

"Herkesin patlamış mısırı var, Molly." Bunu çok açılmış gibi söylüyor.

Ve sanırım öyle, son birkaç yıldır evimin vazgeçilmezi olduğunu düşünürsek.

Mutfakta güvenle hareket ediyor. Sanki başından beri buradaymış ve bedenime olduğu kadar evime de aşınaymış gibi.

Beynim ne kadar karşı çıksa da kalbim yumuşuyor.

Onu sadece bir geceliğine tanıdım, ama onu özledim. Hiç tahmin etmediğim kadar.

İçimi çekiyorum ve kanepeye doğru ilerliyorum. Hemen şarap kadehini kapıp kalanını yudumluyorum ve midemde uçuşan kelekleri sakinleştirmesini umuyorum.

"Merak etme bebeğim, ben de biraz daha şarap getireceğim," diyor, ses tonunda bir eğlence.

Gözlerimi deviriyorum ama içten içe burada olması hoşuma gidiyor. Doğaçlama bir film gecesine hazırlıklı olmasam da, bu fikir kulağa gerçekten çok hoş geliyor.

Daha önce böyle bir şey yaşadığımı sanmıyorum. En azından yalnız olmadığım bir tane.

Çok geçmeden, tereyağlı patlamış mısırın nefis kokusu evi dolduruyor ve o da kanepede yanıma oturmuş, elinde atıştırmalıklar, kırılmamış bir şişe

şarap ve kendisi için fazladan bir bardak.

Ağzıma bir parça patlamış mısır atıyorum ve ince gözlerle ona bakıyorum. "Arayabilirdin, biliyorsun."

"Ama numaran bende yok."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Becerikli bir adam olmadığını mı söylüyorsun?"

Bana ukala bir sırıtış fırlattı. "Sana hayır deme şansını vermek istemedim."

Ben doğru düzgün bir yanıt veremedim kumandayı kapıp oynat tuşuna basıyor. İkimiz de onun haklı olduğunu biliyoruz ve garip bir şekilde, bu seçeneği benim elimden aldığı için memnunum.

Teklif üzerinde çok uzun süre kafa yorar, kendimi vazgeçirmeye çalışır ve daha sonra pişman olurum.

Rahatsız edici film oynarken, açlıktan ölüyormuşuz gibi patlamış mısıra saldırıyoruz ve bir şişe şarabın tamamını içiyoruz. Ve gerçek bir centilmen gibi, bütün yarım patlamış çekirdekleri yememe izin veriyor.

Sonra bacaklarımı tutuyor ve onları kucağına yatırarak ayaklarıma masaj yapıyor, bir yandan da filmde replikler aktarıyor. Bu hareket o kadar düşüncesiz, o kadar gerçek ki, gözlerim yaşıyor.

Daha önce hiç kimse bana çiçek getirmemiş, bir film ayarlamamış ve ayaklarımı ovmamıştı. Bu kendim için hayal ettiğim bir şey bile değildi.

"Neden geldin?" Filmin yaklaşık bir saatinden sonra usulca soruyorum. Başım biraz dönüyor, ama ona kusursuz bir netlikle bakıyorum.

Bana baktı. "Seninle vakit geçirmek istedim. Seni özledim." Bu basit bir cevap ama yine de kalbim boğazıma tırmanıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Eğiliyor ve ayağımın üstüne yumuşak bir öpücük konduruyor, sonra dikkatini tekrar filme veriyor.

Dokuz yıl önceki o günden beri Cage'in mağazası *Black Portal*'a gitmedim, bir kaçış için çaresizdim ve Tanrı'dan Cage'de bir tane bulacağımı umuyordum.

Bana bunu sağladı ama ihtiyacım olduğunu düşündüğüm kaçış bu değildi.

Şimdi yine buradayım, onu tipik bir müşteriye televizyon satarken izliyorum ve şimdi onda bir tane bulduğumu fark ediyorum.

Film gecemizin üzerinden birkaç gün geçti ve hayatımda hiç kimseye bu kadar çok mesaj attığımı hatırlamıyorum.

Film gecemizden sonra numaramı istedi ve gelmeden önce arayacağına söz verdi. Gönülsüzce verdim ama bana bu kadar sık mesaj atmasını beklemiyordum. İlk başta cevap vermekte tereddüt ettim, ancak cazibesi telefonda da yüz yüze olduğu kadar bağımlılık yapıyordu ve sonunda kendimi düşüncesiz hale gelene kadar ona cevap verirken buldum.

İkimiz de çok derine inmeye cesaret edemediğimiz için yüzeysel bir görüşme oldu. Sorularla dolup taşıdığını biliyorum. Bugün geldiğimden beri, henüz dikkatimi vermediğimi düşündüğünde bana yakıcı bir merakla bakıyor. Ama ona bir şey söyleyecek sesi bulamadım.

İtiraf etmeliyim ki, çok korkuyorum.

Geçmişimden utanıyorum. Layla'dan vazgeçtiğim için utanıyorum. Ve ondan binlerce kilometre uzakta mutluluğu bulamayınca koşarak geri geldiğim için utanıyorum.

Ve belki de onunla daha önce yeniden bağlantı kurmaya cesaret edemediğim için biraz utanıyorum - bana kemik kıran dehşet dışında bir şey hissettiren tek adam.

Tezgahın arkasında oturmuş, onu çalışırken izliyordum. Vardiyasının sonuna kadar kendisine eşlik etmem için beni davet etti. İşin sahibi olmasına rağmen, asıl hizmetini sunabilmek için kendi becerilerinin gerekli olduğunu düşünerek çalışanlarıyla birlikte bir programa bağlı kalmaya çalışıyor.

"Çok zekisin. Artık bu lanet şeyleri nasıl çalıştıracağımı bilmiyorum ama torunum video oyunları için bu düz ekran televizyonlardan bir tane almamı istiyor. O çocuk için her şeyi yaparım," diye açıklıyor yaşlı kadın, konuşurken kırışmış elini sallıyor.

Cage sırtıyor, ki bu tam bir endişe kaynağı. O her sırttığında, yemin ederim zavallı kadının kalbi duruyor ve buruşuk yüzünü kontrol edilemez bir gülümseme kaplıyor.

"Peki, o zaman ben kimim ki buna engel olayım? Size onun kalbini mutlu edecek en uygun maliyetli televizyonu göstereceğim. Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

Kadın titriyor. "Çok nazıksınız. Teşekkür ederim, genç adam."

Beni Cage'in çalışanı Silas'la yalnız bırakarak çekip gidiyorlar. İkimiz de birbirimize bakıyoruz ve sonra aynı anda gözlerimizi deviriyoruz.

"Yaşlandıkça daha da çekici hale gelmesi sinir bozucu," diye homurdanıyor Silas, siyah saçlarını aynı derecede koyu renk gözlerinden uzaklaştırarak.

Kendisi de yakışıklı bir adam ama gözleri Cage'e daha çok benzeyen insanlara kayıyor.

Silas haklı olsa da, "Faturaları ne ödüyorsa, sanırım," diye cevap veriyorum. Onu son gördüğümünden beri daha da esrarengizleşti.

Ki bu kesinlikle sinir bozucu.

"Seni asla unutamadı, biliyorsun," diyor Silas ve dikkatimi tekrar ona çekiyor. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldığında, "O gece ikinizin birlikte yattığınızı kabul etmesi için yaklaşık üç yıl ve gerçekten sarhoş bir gece geçmesi gerekti," diye açıklıyor. Kolları savunmacı bir şekilde kalkıyor. "Bunun için ikinizi de yargılamıyorum. Her neyse, o zamandan beri başka kimseyi düşünemediğinden bahsedip durdu. Her gün senin dükkâna geri döndüğünü hayal ediyormuş. Sanırım bir bakıma sen gittiğinden beri seni arıyor, seni ortadan kaldıran o olsa bile."

Kalbim acıyla sıkışıyor. Bu anladığım bir duygu.

Birçok gece Alaska'ya taşınmakla doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorguladım. Geri dönüp Cage ile farklı bir hayatı keşfedersem neler olacağını hayal ederdim.

Düşündüğüm kadar iyi olup olmayacağını. Ama her seferinde kendimi bundan vazgeçirmeye çalıştım, bir erkekle geçireceğim bir gece için hayatımın akışını değiştirmenin tamamen aptalca ve küstahça olduğuna ikna oldum.

Daha önce hiç ilişkim olmamıştı, sonrasında da olmadı, o yüzden tek gecelik bir ilişkiden sonra ne hissedeceğimi nereden bilebilirdim ki?

"Beni çok az tanıyordu," diye mırıldanıyorum sonunda, ikimizin her zaman birbirimize bu şekilde çekilmemiz için elimdeki tek bahaneye tutunarak. Sadece bir geceydi. İnsanlar bu kadar çabuk aşık olmazlar ve aksini düşünmek delilik olur.

"Hayatımızın bir noktasında ruh eşlerimizi hiç tanımıyoruz. Ama bu onları daha az ruh eşi yapmaz. Bazen... bazen sadece bilirsiniz."

Bunu düşünerek kaşlarımı çatıyorum.

Kafamı toparlayamadan Cage yeniden ortaya çıkıyor ve dikkatimizi çekmek için ellerini tezgâha vuruyor.

"Bir müşterim için bitirmem gereken birkaç iş var, sonra gitmeye hazırım," diye anons ediyor. Sonra çenesini arka kapıya doğru uzatıyor. "Benimle gelir misin?"

Sıkıca gülümseyerek Silas'a el sallıyorum ve onu arka kapıdan takip ediyorum.

Karnım sinirden zonkluyor ve Cage'e her baktığımda, onun belki de bir kez yattığım bir adamdan daha fazlası olduğunu fark ediyorum.

Ve bu son derece korkutucu.

Sonraki bir saat boyunca onu çalışırken izledim. Artık Maine'de ikamet edecek olan bir müşterisi için yeni bir ehliyet tasarlıyor. *Black Portal* sadece bir paravan, ama onun asıl işi insanların kaybolmasını ve tamamen yeni bir kimlikle yeniden ortaya çıkmasını sağlamak. Yeni bir isim, sosyal güvenlik kartı, doğum belgesi ve ikamet edilen eyalet.

Tıpkı benim için yaptığı gibi.

Yeni hayatlarını meşrulaştırmak ve herhangi bir insan kadar gerçek görünmesini sağlamak için neler yaptığını görmek büyüleyici.

"Bu müşteri neden ortadan kayboluyor?" Sonunda soruyorum, neredeyse bitirdiğinde.

Gözlerini bana doğru çevirdi. "Kızının tecavüzcüsünü ve katilini öldürdü. Kefaletle serbest bırakıldı ama avukatı işlediği suçtan dolayı yirmi beş ila ömür boyu hapis yatacağından emin."

Dudağımı çiğniyorum. "Onun hayatını kurtarıyorsun."

Cage omuz silkiyor. "Ben sadece bir tane olmasını sağlıyorum. Hepsi bu."

Bilgisayarını kapattı, sonra sandalyede bana döndü.

"Hadi gidip bir şeyler yiyelim, olur mu? Harika bir pizzacı biliyorum. Şimdiye kadar içtiğim en iyi birayı yapıyorlar."

Burnumu kırıstırıyorum. "Biraya alerjim var."

Gözleri yuvarlak ve neredeyse yıkılmış görünüyor, bu da dudaklarıma bir gülümseme getiriyor.

"Senin için çok üzgünüm. Birkaç farklı kokteyl sunuyorlar."

Omuz silkiyorum. "Sadece pizza için buradayım. Bu saplantın için kendine teşekkür edebilirsin."

Sırıttırıyor, gözleri parlıyor. "Birkaç saplantıdan sorumlu olduğumu düşünmek isterim, ama elbette, pizzayla başlayacağız."

Yanaklarını yanıyor, iması çok açık. Sikişinin başka bir şey olacağını ima ediyor ve haklı olduğu için onu sikeyim.

Hınzır sırtışı genişler. "Hadi, küçük hayalet. Gidip o güzel küçük ağzını tıkayalım."

Ağzı düşüyor ve elimi tutup gülerek beni peşinden sürüklüyor.

Ne pislik ama.
Çok güzel bir şey olduğu için şanslı.

OceanofPDF.com

chapter six

MOLLY

FOURTEEN YEARS AGO
2008

Düſen başka bir dala takılıp tökezlediğimde ter kıyafetlerimi ıslatıyor, buklelerim ensemdede keçeleşiyor. Nefes nefese kaldım, kendimi yakındaki bir ağaca zor attım.

Güneş doğdu, battı ve ikinci kez doğdu. Francesca'nın evinden kaçtığımdan beri yirmi dört saatten fazla zaman geçmişti. Haziran ortasında sıcağa maruz kalmak için çok fazla saat, en azından ağaçların gölgesi doğrudan güneş ışığından biraz koruma sağlıyordu.

Yüzümün güneş yanığı ve domates kırmızısı olduğunu bilmek için aynaya ihtiyacım yok.

Ancak buraya kadar geldim, biraz daha devam edebilirim.

Layla için her şeyi yaparım.

Onunla birlikte olduğum sürece onun için her şeyi riske atarım.

Uzakta, ağaçların arasında bir yapının görüldüğü bir aralık var. Aşırı çalışan kalbim göğsümde duruyor ve birkaç dakika boyunca nefes alamıyorum. Gözümü bile kırpamıyorum.

Bunu yaparsam yok olacağından, sadece hayal gücümün bir ürünü olacağından korkuyorum. Eğer bu sadece bir yanılsamaysa -beynimin beni acı gerçekliğimden korumak için yarattığı bir şeyse- sanırım yanarak ölmeme izin vereceğim, ancak bunu yaptığımda parçalanıp kül olacak, geriye birleştirecek bir şey kalmayacak.

Aynı korku beni ileriye doğru itiyor, ayaklarım bir kez daha yere takılıyor, ancak kabuklarını dökmüş ağaçlardan değil, saf çaresizlikten.

Gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor ve onları uzak tutma çabam yüzünden burnum yanıyor. Şimdi kaybedemem. Layla'yı tekrar bulmaya bu kadar yakınken olmaz.

Eğri büğrü dallar ve yeşil yapraklardan oluşan mezarlık, yerini mavi, güneşli bir gökyüzüne bırakıyor ve altındaki evlerden oluşan sakin bir banliyöyü sergiliyor.

Dudaklarım aralanıyor ve çatlamış derimden boğuk bir nefes sızıyor. Bir kez daha koşuyorum, bu sefer en yakın eve doğru. Yeni boyanmış kahverengi panjurları olan şirin ve bronz bir ev. Mutlu, beyaz çitlerle çevrili bir aileyi sıcak kucağına alan türden bir ev.

Ön bahçede çimlerini biçen bir adam, makinenin gürültülü vızıltısı altında sessizce mırıldanıyor. Kırklı yaşlarında, koyu kahverengi tenli ve kalın tuz ve biber sakallı görünüyor. Kızgın güneşin altında çimleri biçerken kel kafasında ter parlıyor ve tişörtünü kaplıyor.

"Yardım edin!" Bağıriyorum, ancak tek hece keskin çakıllarla kaplı bir boğazdan zorla geçerken paramparça oluyor.

Başını kaldırıp irkilerek bakıyor, ona doğru hızla geldiğimi görünce gözleri daha da açılıyor.

"Yardım edin!" Tekrar ediyorum. "Kaçırıldım, yardıma ihtiyacım var!"

Biçme makinesini hızla kapatıyor, ani sessizlik çaresiz çığlıklarımı güçlendiriyor. Neredeyse kayıyordum, ayakkabılarımın yıpranmış tabanları artık ormanda olduğu gibi gevşek çimenlerde çekiş gücü sağlamıyordu.

Beni durdurmak ya da yakalamak için ellerini kaldırıyor, emin değilim ama ben yine de kendimi onlara atıyorum. Pazularımı kavırıyor ve şaşırmış olsa da tutuşu sağlam.

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve bunu bir başka boğuk yardım çağrısı izliyor.

"Lütfen, bana yardım edin. Lütfen, lütfen!"

"Hey, hey, sorun yok, güvendesin. Hadi... kahretsin, Latoya!" Sözcüklerin üzerine basıyor ve karısı olduğunu tahmin ettiğim kişiye umutsuzca seslenerek bitiriyor.

"Artık güvendesin, her şey yolunda- Latoya! Latoya, buraya gel!"

Bir kapı gıcırda ve yumuşak bir ses sorar, "Neler oluyor? Kim o?" İkinci sorusunun son birkaç notasını acelecilik bozuyor ve bana doğru gelen ayak seslerinin hızlı yürüyüşünü duyuyorum.

"Ormandan koşarak çıktı ve yardım istedi," diye açıklıyor, kelimeleri birbirine karıştırıyor.

"Kaçırıldım," diye bir hıçkırık daha çıkarıyorum, yüzüm adamın göğsüne sıkıca gömülmüş. Çam ve deri kokuyor ve bu vücut kokusu ve sigaradan o kadar güzel bir değişiklik ki, beni sadece kucağına daha da sokuyor.

"Aman Tanrım, tatlım, onu içeri götürelim. Susuz kalmış gibi görünüyor!" Yumuşak, sıcak ten elimi sarıyor, vurulmuş sinirleri canlandırıyor. "Hey, tatlım, sen iyisin. İçeri gel," diye nazikçe ısrar ediyor.

Beni kocasından uzaklaştırmasına izin verdiğimde hayatımda gördüğüm en sıcak, çikolata kahvesi gözlerle karşılaştım. Kısa, ipeksi siyah bukleleri koyu kahverengi teninin etrafında dalgalanıyor ve bana çocuğu için endişelenen bir anne gibi bakıyor.

"Oh, sen de güneşten yanmışsın! Hadi tatlım, seni serinletelim." Bakışları başımın üzerinden kalkıyor. "Bebeğim, polisi ara. Eminim çok endişelenen bir ailesi vardır."

Ona, sahip olduğum tek ailenin kayboluşumu anlayamayacak kadar genç olduğunu söyleyecek yüreğim yok.

Beni içeri götürürken ciğerlerimdeki oksijen kesiliyor, içeriden yayılan soğuk hava sistemime adeta bir şok etkisi yapıyor. Doğrudan şirin bir oturma odasına yönlendirildiğimde dişlerim takırdıyor, ancak rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyorum.

"Beklerken buraya otur tatlım. Sana biraz aloe ve taze limonata getireyim," diye nazikçe talimat veriyor Latoya.

Tahta gibi, pelüş boz kahverengi bir kanepeye uzandım. Taba rengi duvarları ve alanın etrafına yerleştirilmiş pembe ve kahverengi çiçek aksanlarını tamamlıyor. Sağımdaki köşede, maun bir şöminenin yanında duran uzun bir lambadan yumuşak sarı bir parıltı yayılıyor, üzerine düz ekran bir televizyon monte edilmiş.

Latoya bir dakika sonra elinde bir şişe aloe ile döndü. Nazikçe yanaklarıma ve burnuma biraz sürüyor. Ondan yayılan anne şefkati gözlerimin arkasını yaşırtıyor.

"İşte böyle," diye fısıldıyor şefkatle. "Şimdi sıkı dur, hemen döneceğim."

Kocası ön kapıdan girerken o da mutfağın olduğunu tahmin ettiğim yere doğru koşturuyor. Beni görünce durakladı ve kahverengi

gözleri yumuşar.

"Bitkin görünüyorsun canım," diye yorum yapıyor. "Polis yolda. Beklerken bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Başımı sallıyorum, hayatlarına böyle korkunç bir şekilde girdiğim için kendimi çok kötü hissediyorum ama bana izin verdikleri için de çok rahatladım.

"Senin adın ne tatlım?" diye soruyor, karşımdaki uyumlu kanepeye oturarak.

"Molly."

"Bu güzel bir isim, Molly. Bana Devin diyebilirsin. Kaç yaşındasın?"

"Yirmi."

Cevaplarım robotik ve artık... *güvende olduğum için* hiçbir şey hissedemiyorum. Bunların hiçbirisi gerçek değil. Bu bir beden dışı deneyim ve etrafımdaki her şeyi duyup görebiliyor olsam da hiçbirini işleyemiyorum.

Devin beni soru yağmuruna tutmaya devam ederken kalp atışlarım hızlanıyor. Görüş alanımın kenarlarına siyahlık sızıyor ve bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Ya Rocco ortaya çıkıp Devin ve Latoya'ya zarar verirse? Bu beni onların ölümünden sorumlu yapar mı?

Kan gölleri içinde yatan Latoya ve Devin'in görüntüleri gözümün önünden geçiyor, gözleri açık ve cansız. Anlamsız ölümler. Ve hepsi benim suçum.

Burada olmamalıydım.

Onları öldürteceğim.

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki dizlerim çatırdıyor. "Gitmeliyim," diye kekeleyorum, nabzımın boğazımda çılgınca attığını hissediyorum.

Devin yavaşça ayağa kalkıyor ve ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırıyor. "Hey, hey, artık güvendesin, Molly."

Ben onların yanında güvende olabilirim ama onlar *benim yanımda* güvende değiller.

"Burada olamam. Beni arıyor olacaklar ve senin ve karının zarar görmesini istemiyorum."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşur. "Poli-"

Kapıya doğru atılıyorum, neredeyse limonata dolu bir bardak taşıyan Latoya'ya çarpıyordum. Nefes nefese kalıp tökezleyerek yoldan çekiliyor, buz ve sıvı bardağın kenarından eline sıcıyor.

"Özür dilerim! Onlar beni bulmadan gitmeliyim. Yardımınız için teşekkür ederim!"

Latoya ağzını açıyor ama o daha sesini çıkaramadan ben ön kapıyı açıp

evden uğarak ęıkıyorum.

Başım sağa sola dönüyor, sokağı boş buluyorum ama Rocco ve adamlarının burada olduğuna, görüş alanımın hemen dışında pusuya yatıp saldırmak için doğru anı beklediklerine ikna olmuş durumdayım.

Adrenalin sistemimi dolduruyor ve kan dolaşıma tehlikeli seviyelerde toksin gönderiyor. Artık sıcaklığı hissetmiyorum, sadece beni esir alanların eline düşeceğim için büyük bir panik yaşıyorum.

Ön verandadan fırlıyorum, Latoya'nın endişeli sesi sokağa çıkarken arkamdan sesleniyor.

Buralarda bir yerde otobüs durağı olmalı, değil mi? Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok, sormak aklıma bile gelmedi. Ama dağların bu kadar farklı görünmesine bakılırsa hala Montana'da değilim.

Gözden uzak olmak için evlerin arka bahçelerine saklanarak caddede koşuyorum. Bir dakika içinde bir polis arabası köşeyi dönüyor, muhtemelen Latoya ve Devin'in evine doğru gidiyor.

Bir oyun parkının arkasına saklanıp, tekrar uzaklaşmadan önce geçmesini bekliyorum. Birkaç metre daha koştuktan sonra, ileride dışarıda oynayan küçük bir çocuk görüyorum, ailesi görüş alanımın dışında. Dokuz ya da on yaşlarında olduğu anlaşılıyor, üzerinde yüzme şortu ve atlet var, bir futbol topunu tekmeliyor. Soluk teni sıcaktan kızarmış, yanaklarının tamamı ve burnu parlak kırmızıya dönmüş.

Sanki Rocco bulunduğu yerden beni duyabilecekmiş gibi ayaklarımın üzerinde hafifçe durarak ona doğru yaklaştığımda bana boş boş bakıyor.

"Hey, evlat. Bu ne hal?" Fısıldayarak evine doğru bakıyorum, sürgülü cam kapı doğrudan görüş alanımda.

"Oregon," diye rahatça cevap veriyor, kristal mavisi gözlerinde merak uyandırıyor.

Dudağımı ısıırıyorum, evden bu kadar uzakta olmak hoşuma gitmiyor. Sanırım çok daha kötüsü olabilirdi.

"Otobüs durağının nerede olduğunu biliyor musun?" Başını sallıyor.

"Babama sorabilirim."

"Hayır!" Tam evine doğru bir adım atarken fısıldayarak bağıyorum. Duraklıyor, biraz ürkmüş ama yine de meraklı.

"Özür dilerim. Şehir merkezinin nerede olduğunu biliyor musunuz?" Paranoyam her geçen saniye daha da güçlenirken soruyorum.

Ya Rocco beni bu çocukla bulursa? Muhtemelen onu da alırlar ve hepsi benim suçum olur.

Buradan çıkmam *gerek*.

Düşünürken çenesini yukarı kaldırıyor, boşlukları ve iki farklı büyüklükteki ön dişi görünüyor. Dudakları parlak kırmızı, sanki vişne suyu içmiş gibi.

Acele et lan. Hayatın tehlikede!

"Bence şu tarafa git-" Kolunu arkasına doğru uzatarak tam önümü işaret ediyor. "-ve sonra bir McDonald's göreceksin, ve sanırım orası şehir merkezi."

Boktan yol tarifini omuz silkerek bitiriyor ve yüzünde *iyi miydi* ifadesiyle bana bakıyor.

Dudaklarımı sert bir çizgi halinde sıkıyorum. Çok daha iyi durumda değilim ama en azından doğru yönde ilerlediğimi biliyorum.

"Sağ ol evlat." Başını okşayıp tekrar havalanıyorum. "Oh, ve yabancılarla konuşma!" Arkamdan sesleniyorum.

"Ama sen bir yabancısın," diye yüksek sesle karşı çıkıyor.

Ve seni kolayca öldürtebilirdim.

Bunu söylemiyorum, ona bu kötü dünyanın dehşetini anlatamayacak kadar uzaktayım. Yapabileceğim tek şey, benimkinin aksine ailesinin onu bundan korumasını ummak.

Çünkü benimkiler... beni Francesca'ya satanlar benimkiler. Ve aynısını Layla'ya yapmalarına izin verirsem lanetleneceğim.

chapter seven

CAGÉ

PRESENT
2022

Molly'nin evine doğru giden uzun çakıllı yolda ilerlerken sol ayağım ayaklıklara çarpıyor. Ya da sanırım *Marie'nin* evi, gerçi ona asla böyle hitap edemeyeceğim. Molly, dokuz uzun yıl önce onun içindeyken tekrar tekrar inlediğim isimdi. Ve en yalnız saatlerimde hâlâ aklıma gelen isim.

"Beni uyarabilirdin," diye homurdanıyordum telefonda. Molly'nin evine ilk teslimat yapıldığından beri o herifi arıyordum ve tesadüfe bakın ki meşguldü.

"Bu benim hatamdı," diyor Legion, sesi her zaman olduğu gibi derin ve tınısız. "Ona bir bağıllık duyduğunu fark etmemiştim."

Sik kafalı. Bu kesinlikle bir kazmaydı.

"O zaman neden ona geleceğimi söylemedin? Şaşırmış görünüyordu."

"Yapmalıydım," diye kabul etti. "Ona iyileşene kadar Eli'nin yerine iyi bir arkadaşımın geleceğini ve senin güvenilir biri olduğunu söyledim. Bana güvendiği için senin isminle pek ilgilenmedi."

İç çekiyorum. "Neden bana geri döndüğünü söylemedin?"

Yapmadığı için kızgınım. Onu gizli ve güvende tutmak için yaptığım her şeyi tersine çevirdiği için değil. Hayır, geri döndüğü, ulaşılabilecek bir yerde olduğu ve benim bundan hiç haberim olmadığı için. Bana bir bok borçlu değil. Egomun küçük bir parçasının beni tekrar görmek isteyeceğini umması dışında. İstemediği gerçeği, sadece böyle hissettiği için ne kadar yanlış olduğunu kanıtlamak istememe neden oluyor. Sorun şu ki, ona sahip olmama izin verir mi bilmiyorum ama bunun beni durdurmayacağını biliyorum.

Bunların hiçbirinin Legion'la ilgisi yok. Gerçekten yok. Onu işe almış olabilir ama daha önce kim olduğu onu pek ilgilendirmiyor. Onu ilgilendiren tek şey çalışanlarının şu anda kim olduğu.

"Yapmam gerektiğini bilmiyordum," diye kuru bir şekilde karşı çıkıyor. Nefesimin altından homurdanıyorum. "Neden yaptı ki?"

İç çekiyor. "Hatırladığım kadarıyla, ayrılmadan önce evlatlık verilen bir kız kardeşi vardı. Sanırım Montana'ya dönme nedenlerinin bununla bir ilgisi olabilir," diyor Legion.

Yavaşça nefes veriyorum. Onunla sadece bir gece geçirdim. Ve itiraf etmeliyim ki, çok fazla konuşmadık. Yine de kaybolduktan sonra çıkan haberlerden çok daha küçük bir kız kardeşi olduğunu biliyordum. Layla, sanırım adı buydu.

Yani Molly kendisine bu kadar sıkıntı veren bir yere dönmek istiyorsa, bu ancak Layla kadar önemli biri için olabilir.

"Kız kardeşinin şu anda nerede olduğunu biliyor musun?" "Evet," diye kısaca yanıtlıyor. Bekliyorum ama detay vermiyor.

"Lejyon," diye homurdanıyorum, sabrım azalıyor.

"Yap I ihtiyaç için olmak endişeli hakkında ne sen olacak yapile söz konusu bilgi?"

"Hayır."

Bir süre sessiz kalıyor, ama bıkkın nefes verişini duyduğumda kazandığımı anlıyorum.

"Şu anda on beş yaşında ve iyi, varlıklı bir aileyle yaşıyor. Ve buna bulaşmamalısın, Cage."

Molly isteseydi onu seve seve kaçırdım ama bunu kendime saklıyorum. Açıkçası, Legion bunu endişe verici bulacaktır.

"Temiziz," dedim. "Sağ ol dostum. Teslimat tamamlandığında rapor vereceğim."

Telefonumu yolcu koltuğuna fırlatıyorum ve derin bir nefes daha veriyorum. Molly hakkında her şeyi bilmek için inkar edilemez bir istek duyuyorum. Layla neden evlatlık verilmişti? Ve Molly kardeşini geri istediği için mi geri döndü? Ya da on sekiz yaşına geldiğinde yanında olmak için mi?

Takıntı tanıdık.

İlk kaçırıldığında hissettiklerime benziyor. Kayboluşunun ve ona ne olduğunun entrikası... Davası beni inanılmaz derecede etkilemişti.

Bir anda ortadan kaybolmakla kalmayıp, öncesinde aklını kaybetmiş gibi görünen kız.

Görüntüler onun benzin istasyonuna girdiğini ve beş dakika sonra güvenlik kameralarının göremediği bir şeyden kaçtığını gösteriyor. Yere bir şeyler fırlatıyor, belli ki sıkıntı içinde, bir yandan da etrafı darmadağın ediyor. Ve sonra sanki biri onu zorlamış gibi sakinleşiyor.

Daha rahatsız edici olan ise kameraların onu benzin istasyonundan çıkarken görmemiş olmasıydı. Arka çıkışın dışındakiler de aynı şekilde - o kapı hiç açılmamış ve kız dışarı çıkarken hiç görülmemiş.

Saat 21:02'de tezgahın arkasındaki adama el sallayarak veda etti, arka kapıya doğru yürüdü ve bu Molly'yi dünyanın son görüşü oldu.

Sürükleyiciydi ve büyülenmişim.

Ama şu anda hissettiğim bu takıntı hâlâ aynı değil. Hayır, *tam olarak* Onunla tanıştığımda hissettiklerimi. Ona *sahip olduğumda*.

Dudaklarının şeklini kalıcı olarak değiştirecek kadar derin bir hüznün taşıyan, perili gözleri ve sürekli çatık kaşları olan kız.

Geceyi, ağzını benimkine uyacak şekilde yeniden şekillendirene kadar dilimi Cupid'in yayı boyunca izleyerek geçirdim. Çünkü onun içinde olduğum sürece,

onun üzüntüsü benim saplantım karşısında güçsüz kalacaktı. Ve onun hiçbir parçası tam olarak benim için yaratılmamış olacaktı.

Çiftliğine yanaşıyorum, evinin aynı tek penceresinden yayılan ışıltıyı görüyorum. Onu son gördüğümünden bu yana bir hafta geçmişti ve bir daha davetsiz olarak evine gitmemek için kendimi zor tutuyordum.

Acaba bu ışık onun yatak odasından mı geliyor? Şimdi, camın arkasında gölgelenen çıplak bedeninin silüetini hayal etmeden başımı çeviremiyorum. Ellerimi dolduracak kadar büyük olan dolgun göğüslerinin kıvrımlarını ve o gece ağzımı zorlukla çekebildiğim tozlu pembe meme uçlarını. Dolgun poposunun, kremi kalçalarına doğru kıvrılmadan önceki kabarıklığı.

Sikeyim.

Sikim fermuarıma karşı acı verici bir şekilde zorlanıyor ve fermuarı açıp kendimi fanteziye okşamak için cazip geliyor. Olabileceği kadar grafik değil, ama bir yanımda onun olgunlaşmış vücudunun şimdi neye benzediğini tahmin etmek istemiyor. Çünkü kendimi zaten yakında öğreneceğime ikna etmiş durumdayım ve onu herhangi bir önyargı olmadan kabul etmek istiyorum.

Onu neredeyse on yıldır görmemenin tek iyi yanı bu olabilir.

Onu ilk kez yeniden deneyimleyeceğim.

Cebime uzanıp nikotinli sakız paketimi çıkarıyorum ve sinirlerimi gevşetmek için bir tane ağzıma atıyorum. Sonra, o ahırın derinliklerinden çıkarken ben de arabadan iniyorum.

Bana dikkatle bakıyor, bakışları formumdan aşağı kayıyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor.

"Kaç tane?" "Bu
gece sadece bir
tane."

Tek kelime etmeden topuğunun üzerinde döner ve ahırın içinde kaybolur.

Kalbim güm güm atıyor ve artık nedenini bile bilmiyorum. Sanki suçlarımın en kötüsünü işlemeye hazırlanıyormuşum gibi, kemiklerimin çatlakları arasında bir beklenti birikti.

Belki de öyleyimdir. Yine de, içimde umursayacak bir şey bulamıyorum.

Tıpkı geçen seferki gibi cesedi bagajımdan çıkarıp Molly'nin ahırına taşıyorum. Ben cesedi metal masanın üzerine bırakırken o da koruyucu kıyafetini giyiyor.

Sessizlik ağır ve elektrik akımlarıyla dolu. Eğer başparmağımı yalayıp havaya kaldırırsam, saniyeler içinde şimşeği kullanabilirim. Bunu kendi avantajıma kullanmanın yolları.

Saç kesme makinesinin gürültülü vızıltısı düşüncelerimi darmadağın ediyor ve başka birinin saçını kesen, onu parçalamaya hazırlanan kadının ellerine götürüyor. Kadını çoktan soymuştu ve ben bunu fark etmemiştim bile.

Perçinlenmiş bir şekilde onu izliyorum ve televizyon mağazama girip omuzları içe doğru kıvrılmış, gözleri her adımda omzunun üzerinden onu izleyen yirmi beş yaşındaki kızı hatırlayarak yardım istiyorum. Şu anda, çok sakın ve kendinden eminmiş gibi duran bir kadın. Bir zamanlar tanıdığım haliyle öyle bir tezat oluşturuyor ki, şimdi kim olduğunu öğrenmek için neredeyse ağzım köpürüyor.

Kadının kafasını tıraş etmeyi bitiriyor, ardından dişlerini hızlı ve titiz bir şekilde çıkarıyor - o kadar pürüzsüz ki bu sadece deneyimini gösteriyor.

Ve cesedin kafasını testereyle kesmeye başladığında, ona olan hayranlığımın derinleştiğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bir insanı parçalara ayırma konusundaki becerisini çekici buluyorum. Kafayı çıkarmayı bitirdikten sonra "Ne yaptı?" diye soruyor.

"Çocuğunu erkek arkadaşına sattı. Uyuşturucu alışkanlığının bedelini kızının bedeniyle ödeyecekti."

Duraklıyor, titreşen bıçak kadının bacağından bir santim uzakta. Aleti, lastik eldivenleri kavrama gücünden gıcırdayana kadar kavıyor ve donup kalmaya devam edince kaşlarım çatılıyor, endişem artıyor.

"Molly."

Hafifçe sıcıyor, sonra aceleyle kadının bacağına kalçasından çıkarmaya devam ediyor.

"Erkek arkadaşın nerede?" diye soruyor, ses tonu sert.

"Legion'la birlikte. Yakında cesedini teslim edeceğime eminim." Başını sallayarak ikinci bacağına doğru ilerliyor.

"Peki ya kız?"

"Muhtemelen Z konumunda."

Başını, yüksek elmacık kemiklerini ve dolgun dudaklarını görebileceğim kadar çeviriyor. Kızarıklık solgun tenini benek benek yapıyor, yanaklarındaki hafif çil tozlarını koyulaştırıyor.

"Benim için öğrenir misin?" diye soruyor sessizce.

Genç kızın durumuyla ilgili bir şeyler Molly'nin sinirlerine dokunmuştur ve bu da geçmiş hakkında daha fazla bilgi edinme merakını daha da alevlendirir.

"Bunu yapabilirim," diye söz veriyorum ve onu kanlı görevine devam edeceği kadar tatmin ediyorum.

Arkamdaki domuzlar gürültü çıkarıyor, kan kokusu onları heyecanlandırıyor.

"Onu araştırmamı istemenizin bir nedeni var mı?" Bir kırıntı için bile umutsuzca soruyorum.

Cevap vermiyor. Ta ki kadının gövdesindeki uzuvları tamamen çıkarmayı bitirene kadar.

"Önemli değil. Sadece onun güvende olduğunu bilmek istiyorum."

Sorumdan kaçıyor - beni karanlıkta tutuyor - bu da ruhumun içinde gizlenen şeytanı harekete geçiriyor. Manipüle edemeyeceği bir karanlıkta tutulmaktan hoşlanmayan bir canavar.

Daha şimdiden karanlığın sistemime yayıldığını hissediyorum ve parmaklarım onları sıktıkça çatlıyor.

Birinin ona zarar verme düşüncesi, özellikle de o küçük kızın zarar gördüğü şekilde olursa, beni kolayca kana susamış bir canavara dönüştürebilir. En kötüsü de onun incindiğini *biliyor olmam*. Onu her kim kaçırdıysa, bedenine saygı duyan bir yere götürmediğini biliyorum.

Onları çoktan yok etmiş olabilir. Ama atmadıysa, onları kendim öldürmekten başka bir şey istemem.

"Molly," diye uyarıyorum, ses tonum öfkeyle derinleşiyor.

Tıpkı kadının çocuğuna karşı işlediği suçları ilk paylaştığımda olduğu gibi donup kaldı.

"Aynı şey sana da oldu mu?" Cesaretle sordum.

Saplantım, bana hayatıyla ilgili en küçük ayrıntıyı bile anlatmamasına izin vermiyor. Geçmişini, Alaska'ya kaçmasının nedenlerini ve geri dönüp domuzlarına pedofil besleyerek hayatını kazanmaya karar vermesinin nedenlerini.

Yeterince uzun süre bekledim ve yakıcı sorularımı daha fazla saklamayı reddediyorum.

"Fark etmez Cage," diye ısırıyor, koruyucu gözlüklerini yüzünden çıkarıp masanın üzerine fırlatıyor. Gözünün altındaki beyaz diş izleri cildinin kırmızılığından parlıyor.

Yaşadığı dehşetin bir kanıtı.

Kesik başı alıp içinde canavar gibi bir domuzun bulunduğu ağıla doğru yürürken ve neredeyse onu içeri fırlatırken bana bakmıyor.

Domuz hiç vakit kaybetmeden kafatasını açıyor. Ağılın hemen yanında duruyorum, bu yüzden Molly öfkeyle masaya doğru yürürken kan sıçramasını önlemek için birkaç metre uzağa kayıyorum. İşlemi gövde ve her iki bacakla tekrarlarlarken onu sessizce izliyorum.

Neredeyse boş olan masadan kollardan birini kaptığı gibi bana doğru geliyor ve onu kalemlerden birine atmaya hazırlanıyor. O atmadan önce pazusunu tutuyorum. İçgüdüsel olarak mı yoksa sinirlendiğinde insanları yedek uzuvlarıyla dövmeyi sevdiği için mi bilinmez, kolu dışarı fırlıyor ve kanlı kol kafama doğru kayarak geliyor.

Yoldan çekiliyorum ama yüzüme sıçrayan kandan kurtulamıyorum. Bileğine tutunup yakıcı bakışlarıyla karşılaştım.

"Seni kızdıracak bir şey mi söyledim, küçük hayalet?" Hınzırca soruyorum. Hırlıyor ve kolunu çekiştiriyor ama onu elimden kurtarmayı başaramıyorum.

Tekrar kaçmak ister gibi görünüyor, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi bana bakıyor. Uçuş modu devrede ve onu avlamakta hiçbir sakınca görmüyorum.

"Buna hakkın yok!" diye bağıyor, bana ateş püskürürken nefes nefese kalıyor. "Hayatıma geri dönüp benden bir şeyler talep edemezsin. Yapabileceğin tek şey bana domuz yemi getirmek ve sonra da *gitmek*."

Yeşil gözlerindeki ateş büyüleyici. Kahretsin, çok büyülendim. "Nefes kesicisin," diye mırıldanıyorum.

Bana göz kırpmıyor, şaşırmış ve birkaç dakika suskun kalıyor. "Ne?

Neden böyle bir şey söyledin?"

Çünkü onun gözlerine bakmak, oksijen ciğerlerimi işgal ettiği sürece isteyeceğim her şey olduğuna kendimi ikna etmek için ihtiyacım olan tek şeydi. Onunla tanıştığım gün bunu iliklerime kadar biliyordum. O zamanlar bile ruhum onun diğer yarısı olduğunu hemen anlamıştı.

"Çünkü sana her şeyi anlatabilirim," diye cevap veriyorum. "Senden saklayabileceğim tek bir şey bile yok. Özellikle de bu kadar güzel görünüyorken."

Elleri gevşiyor, ruhani yüzünün her santimetresinde şok rengi var.

Avantajı ele geçirdim ve kopan kolu onun elinden kurtardım. Sonra da ahırın karşısına, domuz ağıllarından birine fırlatıyorum.

Yan tarafa bakıyor, görünüşe göre kendini toplamaya çalışıyor.

"Plastiği geçen her kan damlasını bulacak ve temizleyeceksiniz. Burası aktif bir suç mahalli ve yemek bittiğinde asla öyle görünmemeli."

Sırıtıyorum ve bakışları ağızıma kilitleniyor, kendi dudakları da bilinçsizce aralanıyor.

"Bu henüz gitmeme izin verilmediği anlamına geliyor olmalı," diyorum tembelce.

Yorumumdan hoşnutsuzluk duyarak burnunu kırıştırıyor, sonra bileğini tekrar kavramamdan kurtarmaya çalışıyor. Onu bırakmıyorum, bırakmayacağım. Onu tutmak çok bağımlılık yapıyor ve ben henüz yeterince içmedim.

"Bırak beni, Cage," diyor nefes nefese, kolunu daha ısrarlı bir şekilde çekiştirerek.

"Bunu zaten bir kez yaptım," diyorum, onu sertçe göğsüme çekerek. Nefesi göğsümde tüyler ürpertiyor, içindeki kasları alevlendiriyor. Ağızımı kulağına götürüyorum ve tüm vücudunu kaplayan bir ürperti uyandırıyorum. "Bunu bir daha yapmayacağım."

"Kafes," diye ciyaklıyor, dudaklarım zarif bir altın halkanın delinmiş olduğu kulağının yumuşak dış kabuğunu izlemeye başlamışken bile. Cildi burada kandan lekesiz ve ben de bundan faydalanmak niyetindeyim. Dilimi metale değdiriyorum ve boğazından çaresiz bir ses daha çıkıyor.

Onu bu kadar heyecan verici yapan da bu. Çaresiz *değil* ama rolünü oynaması hoşuma gidiyor.

"Bunu yapamayız," diye ısrar ediyor, sözleri havada ve inandırıcılıktan yoksun. "Bunu da mı?" Dişlerimin arasındaki piercingi yakalamadan önce soruyorum ve nazikçe emiyor.

Diğer eli göğsüme doğru uçuyor, kanlı eldiveni gömleğimi kıpkırmızı kaplıyor.

"Şimdi bunu yakmamız gerekecek" diye fısıldayacak kadar geri çekildim.

Kalın bir şekilde yutkunuyor, ses duyulabilir ama sessiz.

Kendini toparlaması bir saniye sürmüş gibi görünüyor ve sonra "O zaman çıkar şunu" diye mırıldanıyor.

Benimle dalga geçmediğinden emin olmak için onu yakından inceliyorum ama bakışlarını kalbimin üzerindeki kanlı el izine kilitliyor. Yalan söylüyor olabilir, onu bıraktığım anda kaçmayı planlıyor olabilir.

Kovalamacayı umursamayacağıma karar vererek parmaklarımı bileğinden ayırıyorum, her seferinde bir parmak.

Göğsü kabarıyor ve aletim fermuarıma dayanıyor, göğüs uçlarının takım elbisesinin altında ne kadar sert olduğunu hayal ediyorum. Öğrenmeye niyetliyim.

Onu yakından izleyerek, deri ceketimi yavaşça çıkarıyorum, kandan uzak bir yere atacak kadar ileri görüşlüyüm. Sonra, ceketimin arkasını tutup

ve yumuşak kumaşı başımın üzerine çekiyorum.

Yakıcı bakışları hemen çıplak göğsüme, oradan da karnıma düşüyor ve uğruna kıcıımı yırttığım her kası izliyor. Çalıştığım sektör zayıf kaslara ve az güce izin vermiyor. Suçlular benim müşterilerim ve her an kendimi savunmak zorunda kalabilirim. Bunu yapmak zorunda *kaldığım pek* çok zaman oldu.

Dili dışarı fırlıyor, açıkta kalan etimin her santimini incelerken alt dudağını ıslatıyor.

"Ben..." Dudaklarını tekrar yalıyor, bu sefer endişeyle. "Daha önce bu kadar çok kasın olduğunu hatırlamıyorum."

Kaşlarını çattım. "Bebeğim, beni en son üstsüz gördüğünde yirmi yedi yaşındaydım. O zamandan beri çok şey değışti."

"Doğru," diye mırıldanıyor, bir kez daha manzaraya dalıp gitmiş.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, nefesi boğazından kekeleyerek çıkarken şeytani gülümsememi engellemek için dudağımı ısıırıyorum.

"Bana neyin değıştiğini göstermeni istiyorum, ama neyin aynı kaldığını da görmek istiyorum." Bir sonraki yutkunması duyulabilir. "Boşaldığında göğüslerinin arasındaki o nokta hâlâ kızarıyor mu?"

Göğsümü onunkine çarparak ve tatlı vanilya ve tarçın kokusunu içime çekerek onu kışkırtıyorum. Bakırın o eşsiz kokusuyla karışıyor ve bu da onu daha cazip hale getiriyor.

Molly kana boyandı ve beni de kana bulamasını istiyorum.

Tökezliyor, küçük bir inilti kulaklarıma ulaşıyor. Korkudan ya da zayıflıktan değıl, duygularının üstesinden gelen bir kadından kaynaklanıyor.

Bunun neden kötü bir fikir olduğunu daha fazla düşünmeden boynunun çukurundaki fermuarı tutup aşağı çekiyorum, düzensiz nefes alış verişinin tek arka planını parçalanmış dişler oluşturuyor.

İnce, beyaz bir atletin örttüğü iri göğüsleri ortaya çıkarmak için kumaş parçalanıyor. Üzerinden silkeleniyor, büyük eldivenler sarı takımla birlikte zahmetsizce düşüyor. Ardından, bacaklarından tamamen aşağı düşüyor, minik siyah şortu ve sıkı, uzun bacakları ortaya çıkıyor.

Uzun boylu, en az beş-on yaşında ve çok lezzetli kıvrımları var. O benim için mükemmel. Her küçük yönü sadece benim için tasarlanmış.

Alt dudağını çiğneyerek, siyah lastik çizmeleriyle birlikte takım elbiseden dışarı adım atıyor ve onları kenara fırlatıyor.

Yalınayak ve savunmasız, yine de eğitimli bir katil gibi duruyor ve en değıerli silahının elleri olduğunu biliyorum.

Çok güzel bir kız.

Kümeslerden gelen yüksek sesli bir patlama gergin sessizliği bozarak Molly'nin irkilmesine neden olur. Domuzlar tekrar beslenmeyi talep ediyor.

"Hepimiz açız, bebeğim. Önce kimi besleyeceksin?" Dilimi alt dudağımın üzerinde kaydırmadan önce hınzırca soruyorum.

Açlıktan ölüyorum.

Kasıtlı olarak uzaklaşıp metal masaya doğru adım atarken meydan okuyan bakışlarını çekmiyor. Bakışlarımın ne kadar yırtıcı olduğunu hissedebiliyorum, ama yanaklarına doğru süzülen kızarıklık avım olmayı umursamadığını gösteriyor.

Masada kalan son vücut parçasını, yani bir kolu daha alıyor. Ardından, iki domuzun hevesle son yemeklerini beklediği ağıllardan birine doğru yürüyor. Diğerleri hâlâ gövde ve bacaklar üzerinde çalışıyor.

Göz temasını koruyarak kolu uzatıyor ve içine düşürüyor, parçalandıkça samanların üzerine kan sıçırıyor.

Ona doğru adım atıyorum, alt dudağı endişelenirken ve elleri kıpırdanmaya başlarken kendi kanım ısınıyor.

"Biliyor musun, evcil hayvanların tüm bu gergin enerjiyle seni saniyeler içinde parçalara ayırırdı," diye yorum yapıyorum, ses tonumu renklendiren bir eğlenceyle.

Gözlerini kısar. "O zaman kendimi nasıl savunacağımı bildiğim için çok şanslıyım."

Sırıtiyorum, niyetim kadar şeytani bir hareket.

Etrafını sarıyorum, kulağına fısıldamak için eğilirken göğsümü sırtına yaslıyorum. "Korkutucu olmalısın."

"Öyleyim," diye ısrar ediyor, ama sesi soluğu kesilmiş ve omurgasında bir titreme daha başlamış.

Mırıldanıyorum, kulağının arkasına bir bukle sıkıştırmak için uzanıyorum. Yine titriyor.

"O zaman göster bana, benim küçük hayaletim."

chapter eight

MOLLY

PRESENT
2022

TÜNEL GÖRÜŞÜM VAR.

Sadece bir parça ışık var, meydan okuyan sözlerini işlerken küçük küre bulanıklaşıyor.

O zaman göster bana.

Kendimi *mecbur* kalacağım bir duruma sokmayı reddettiğim için hiç kullanmadığım yıllarca süren pratiğimi ona gösterdim. Ama işte buradayım.

Arkamda neyden yapıldığımı görmek isteyen tehlikeli bir adam. Dürüst cevap travma, üzüntü ve bakmaya dayanamadığım yaralar. Ama ben

Hala onları hissediyorum.

Tıpkı ensemde soluyan avcıya yaptığım gibi.

Birkaç dakika bekliyorum, her saniye nabzım atıyor ve sonra belimden bükülüp dirseğimi ağzına doğru fırlatıyorum.

Geriye doğru sarsıldı ve ben sadece onu yakalamayı başardım, ama bu sadece dikkatini dağıtmak içindi. Başka bir şeye hazırlanamadan topuğum ayağına çarpıyor ve tökezlemesine neden oluyor. Sonra ona doğru ilerliyorum, hem dikkatini ellerimde tutmak hem de onu bir düzene sokmak için stratejik olarak art arda vururken ayaklarımın üzerinde hafifçe duruyorum.

Yumruklarımı kafasına doğru savuruyorum, o da engelliyor ama ayağım çoktan bileğine dolanmıştı ve bir saniye sonra sırt üstü yere düşerken bacakları havadaydı.

O daha anlayamadan üzerine çıkıyorum ve ağzından bir homurtu çıkıyor. Ama çabucak toparlanıyor ve ben daha gözümü kırpmadan beni plastik kaplamanın üzerine çeviriyor.

Benden bir nefes kaçıyor ve kuyruk sokumum kalkana kadar bacaklarımı tekmeliyorum, onu kol mesafesinde tutmak için bacaklarımı başının etrafına sarıyorum.

Kalçalarımı sıkıca sıkıyorum ve o da dudaklarını müstehcen bir gülümsemeye kıvırıyor. "Bu gelişmeye kızdığımı söyleyemem," diye geveliyor.

Ben karşılık veremeden yanlarımı tutup sıkıyor, gıdıklayıcı bir noktaya çarparak zıplamama ve kalçalarımı gevşetmeme neden oluyor. Hızlıca başını kurtarıyor ve beni yüzüstü çeviriyor.

Kolunu boğazıma geçirip sırtımı ön tarafına doğru sıkıca tutmadan önce dizlerimin üzerine çökmeyi başarıyorum. Diğer eli karnımda şehvetli bir şekilde kayıyor ve göğüslerimin üzerinde duruyor. Yine de bu, amımın beklentiyle sıkılaşmasını ve onu dolduracak bir şey aramasını engellemiyor.

"Çok gerginsin bebeğim. Gevşemene yardım etmemi ister misin?" diye kışkırtıyor, derin sesi hınzır ve sert, omurgamdan aşağı bir ürperti tsunamisi gönderiyor.

Nefes nefese, hareketsizim, beynim yapabileceğim farklı hamleler üzerinde dolaşıyor. Sert aleti kıcıma bastırıyor ve bana bu dövüşten ne kadar zevk aldığını gösteriyor.

Hırlayarak başının arkasını burnuna doğru uçuruyorum ve bir homurtu daha çıkarıyorum. Kolu, altından sıyrılmama, dönmeme ve kıcına yapışıp ikinci kez üzerine binmeme yetecek kadar gevşedi.

Burnundan bir damla kıpkırmızı kan akıyor ama nedense bu beni daha da hırslandırıyor. Tıpkı domuzlarım gibi, onun kanını görmek de beni

vahşileştiriyor.

Elleri kalçalarımın iki yanını kavırıyor ve beni kendine doğru çekerek sikini klitorisime sürüyor, vücuduma şok bir zevk dalgası gönderiyor.

Boğazından sessiz bir inilti çıkıyor, dudaklarımı onunkilere çarparken anında yuttuğum bir ses.

Ciğerlerinin nefesinin kesildiğini biliyorum ve nefesini geri almasına izin vermeye niyetim yok.

Boğazında bir hırıltı oluşuyor ve dişlerimin ötesinde yankılanıyor, ardından alt dudağıma keskin bir ısırık geliyor. Bu sadece onu daha sert öpmeme neden oluyor ve o da buna on kat tutkuyla karşılık veriyor. Elleri buklelerime dalıyor, onları sıkıca kavırıyor, başımı sabitlemek ve dudaklarını benimkilerin üzerinde istediği gibi hareket ettirmek için onları kavrayışını kullanıyor. Ben farkına bile varmadan kontrolü tamamen ele geçirdi ve onu durdurmak için çaresizim.

Bir erkeğin dokunuşuna karşı kendimi korumak için çok çalıştım ama Cage'in bir öpücüğü felç ediyor.

Tıpkı yemin ettiği gibi, açlıktan ölüyormuş gibi davranıyor, dilini ağzıma sokup günahkârca benimkine doğru kıvrırırken beni yiyip bitiriyor.

Beyaz atletimi yırtıp kumaşı ikiye böldükten sonra kabaca vücudumdan iterken kendimi tamamen ona kaptırmış durumdayım. Spor sütyenim de onun ateşli dokunuşuna kurban gidiyor, başımın üzerinden çekip bilinmeze fırlatıyor.

Anında elleri göğüslerimi kavırıyor, dişlerini benimkilere geçiriyor.

"Tadına bakmama izin ver," diye kabaca talep ediyor, sesi sanki ruhu cehennem kralı tarafından ele geçirilmiş gibi çıkıyor.

Sıcak ağzını bir meme ucunun etrafına sarması için vücudunu yeterince yukarı sürüyorum, dişleri yumuşak eti ısırmadan önce dili gergin tomurcuğun etrafında dönüyor.

Sırtım eğilirken, elim başının üstündeki kısa saç tellerine doğru uçuyor, acı arttıkça ağlıyorum.

Tam fazla gelmeye başladığında, beni serbest bırakıyor ve istismara uğramış meme ucumu tekrar ağzına alıyor, uzun ve derin yalamalarla acıyı hafifletiyor.

Boğazımdan çıkan sesler hırıltılı ve zevkten kesik kesik. Eğer bedenim bir krallık olsaydı, bana karşı güçlerinin altında kolayca parçalanacağım göksel bir savaş yürütüyor olurdu. İçimdeki tanrılar yoruldu ve şeytanın sadece benim için yarattığı bir cehenneme yenik düşmek beni rahatlatıyor.

Cage tekrar geri çekiliyor ve tam başka bir emir vermeye başlayacakken yüzüme, boynuma, yan tarafıma ve göğsüne kan sıçırıyor.

Boğazımdan irkilmiş bir çığlık çıkıyor ve Chili'nin katledilmiş kadının kalçasını parçaladığını görmek için başımı çeviriyorum.

Şok içinde ağzım açık, Cage'e dönüyorum ve onu nasıl adlandıracağımı bilmediğim bir duyguyla bana bakarken buluyorum. Ama bildiğim şey, bu duygunun güçlü, sınırsız ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemediği.

"İnanılmazsın amına koyayım," diyor, sesi kısık.

İçgüdüsel olarak kendime bakıyorum, kan izleri göğüslerimi, aralarındaki vadiyi ve karnımı boyuyor.

Dehşete kapılmam gerekirken bakışlarımı tekrar Cage'e çevirdiğimde başka bir şey hissediyorum. Klitorisim zonkluyor ve uyarılma hissi içimin derinliklerinde toplanıyor. Onun sikine sürtünme dürtüsü çok baskın, ama şimdilik kaçınıyorum.

Yüzüme ıslak bir şey sıçırıyor, sonra çenemden kıpkırmızı bir boncuk damlayıp göğsüme düşmeden önce yanağımdan aşağı iniyor ve tüm bunları Cage dikkatle izliyor.

Elleriyle kalçalarımı kavırıyor ve sıkıca sıkıyor. Canlanmış hissederek siyah boyalı tırnağımı göğüs ucuma sürüyorum, bakışları göğsüme inerken ağzım şaşkınlıkla aralanıyor. Gözleri içindeki orman yangını gibi kararıyor, alevler kadar güçlü bir açlıkla kararıyor. Bir orman yangınına girmeye hiç bu kadar hazır olmamıştım.

Alaycı bir şekilde, kıpkırmızı rengi kabarıklığın üzerine ve kaburgalarımın kadar sürüyorum, burada vücuduna kanatları bağlanmış ürkütücü bir kuş dövmesi var.

Siyah-gri sanat eseri bir an için dikkatini çekiyor, ama kaçınılmaz olarak, şortumun bel bandına ulaştığında parmağıma yeniden odaklanıyor.

"Ayağa kalk," diye mırıldanıyor, gözlerinde beklenti parıldıyor. Benimle birlikte ayağa kalkmaya meyilli görünmüyor. Onun yerine dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve arkasına yaslanıyor. Sadece insan gözünün yakalayabileceği bir hürmetle bana bakıyor. Hiçbir şey - kendi ellerimiz bile - bu görüntüyü yeniden yaratamaz ve hakkını veremez.

Dizlerim titriyor ve eski bir anıt gibi trajik bir şekilde parçalanmakla tehdit etse de dediğini yapıyorum.

"Hepsini çıkar bebeğim. Her şeyi görmem gerek," diye kısık sesle emrediyor.

Başparmaklarımı şortumun ve külotumun kumaşının altından geçirip kalçalarımın aşağı kaydırırken kalbim göğsümde çarpıyor. Onları tekmeliyorum

Kıyafetlerimin geri kalanının olduğu tarafa.

Güvensizlik ve zoraki güven hakimiyet için savaşıyor. Bulunduğu konumdan, kalçamdaki yara izini görebildiğini biliyorum; babamın yıllar önce beni ısırıldığı zamanki mükemmel diş izi. Ne yazık ki, bedenimi sonsuza dek çirkinleştiren tek ısırık izi bu değil. Pazılarımda, karnımda, kalçalarımda ve tabii ki yüzümdede var.

Her yerde iz bıraktı, dişlerini o kadar içime batırdı ki acıdan bayıldım. Isırık izlerinin çoğu sonunda soldu, şimdi tam olarak sergilenenler hariç, üzerlerine kıpkırmızı bulaşmıştı.

"Tanrım," diye inliyor Cage. "Yüzüme otur Molly."

Üzerinden geçerken midem bulanıyor, ayaklarımı yere düz basarak yüzünün üzerine çömeldiğimde içimdeki kelebekler serbest kalıyor.

Cage yattığım son erkekti ve bu konuda utanç verici bir şey var. Yıllar boyunca pek çok vibratörle yakınlaştım, ancak bir daha asla başka bir erkeğin bana dokunmasına izin verecek cesareti toplayamadım.

Sinirlerim beni canlı canlı yiyor ama Cage'in dilinin yarığım boyunca ıslak ve sıcak bir şekilde kayması, tam olarak neden endişelendiğimi unutturuyor. Ve onu takip eden sınırsız inlemesi midemi sıkıştırıyor.

Mutluluk beni tüketirken ağızım açık kalıyor, çekirdeğimden başlayıp el ve ayak parmaklarımda uçlarına kadar yayılıyor.

"Oh," diye nefes alıyorum, dili içime girip iç duvarlarımda etrafında dolarken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Göğsünde bir hırıltı yükseliyor ve kolları kalçalarımda etrafında dönerek beni yüzüne sabitliyor. Bacaklarım şiddetle titriyor, bir kez daha beni pes etmekle tehdit ediyor. Konu o olunca hiçbir işe yaramıyorlar.

"Siktir, bebeğim, tadın çok güzel," diye inliyor bana karşı, titreşimler içime bir mutluluk dalgası daha gönderiyor.

"Cage," diye inliyorum tam da dili klitorisimde gezinirken. Ciğerlerimdeki nefes çıkış yolunda bir yerlerde kayboluyor, yanlış bir dönüş yapıyor ve beni değerli oksijenden mahrum bırakıyor.

Nefes almaya ihtiyacım var ama Cage'in ağızına boşalmaya çok daha fazla ihtiyacım var.

Dudaklarımı aralayıp kaşlarımı çatarak Cage'e bakıyorum ve onun ateşli bakışlarının çoktan benimkilere kilitlendiğini görüyorum.

Karnımdaki kelebekler uçucu hale geliyor. Cage'in beni canlı canlı yemesini kaldıramıyorlar.

Ya da işi bittiğinde harabeye döneceğimi ve benden geriye hiçbir şey kalmayacağını bildikleri için mi? Yaşayacakları bir ev olmayacak.

Klitorisimi ağzına alıyor, dişleri hassas etimi sıyrıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Şimdiden midemin çukurunda bir orgazmın yükseldiğini hissediyorum ve kendimi içinde kaybetmekten başka bir şey istemesem de, sonrasına hazır olup olmadığını bilmiyorum.

"Durma," diye boğuluyorum kendime rağmen.

Daha sert emiyor, durmanın aklındaki son şey olduğunu bana gösteriyor. Sonra kalçalarımı serbest bırakıyor ve avuçlarını karnımda düzleştirdikten sonra göğüslerime doğru kaydırıyor ve kabaca avuçlayarak kanı etime daha fazla bulaştırıyor.

Parmakları meme uçlarımı koparıyor ve bir kez daha dişlerinin klitorisimi sıyırdığını hissediyorum. Tehdit çok yakın, sanki yakında boşalmazsam cezalandırılacağımı söylüyor.

Bu, kulak vermekten başka seçeneğim olmayan bir uyarı.

Dili beni işlemeye devam ediyor ve birkaç saniye sonra kendimi bir yanardağın ağzına yaklaşırken hissediyorum, içeriye bakacağım, sadece felaket patlamasıyla paramparça olacağım.

Dili bir fiske vuruyor ve ben ateş saçan ağzının üzerine eğiliyorum. Tekrar fiske vuruyor ve ben tamamen yok oluyorum.

Hayal meyal, ağzımdan çıkan çığlığın orgazmın beni yıkaması kadar şiddetli olduğunu duyuyorum. Sanırım Cage'in adını haykırıyorum ama şu anda emin olabileceğim tek şey, aşağı indiğimde asla eskisi gibi olamayacağım.

Başka türlü kararmış olan görüşümde parlak renk patlamaları patlıyor ve vücudumun tamamı yüzüne yapışıyor. Kalçalarım akılsızca dönüyor, dili hala üzerimde düzleştireyor.

Aşağı indiğimde, sanki ışık yılı kadar yol kat etmiş gibi hissediyorum. Sanki tamamen yeni bir hayat tecrübem varmış gibi.

Nefes nefese gözlerimi açıyorum ama görüşüm hâlâ bulanık ve güvenilmez. Cage altımdan kayıp gidiyor ve bir an sonra vücudunun sıcaklığı beni sarıyor, ön tarafı sırtıma bastırıyor. Açık ahır kapılarından esen ılık havaya rağmen titriyorum.

"Kötü haberlerim var," diye fısıldıyor

karanlık bir sesle. "Neymiş o?"

Mırıldanıyorum.

Sıcak nefesi kulağımın kabuğunda geziniyor ve bu etki, bir yırtıcının sizi izlediği ve kaçacak hiçbir yerinizin olmadığı durumlardan daha kötü değil.

"Hâlâ açım." Sesi bir dağ kadar derin ve yapıldığı kaya kadar sert.

Alt dudağım kendini dişlerimin arasında buluyor ve keskin bir acı hissedene kadar sıkıyorum.

Buna ne diyeceğimi hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, benden ne isterse alabileceği ve benim de ona memnuniyetle vereceğim.

Kaba avuç içleri kalçalarımın her iki yanında geziniyor ve ardında küçük korlar bırakıyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye mırıldanıyor.

"Bana sahip olabilirsin," diye fısıldadım.

Bir avcıya söylenecek tehlikeli sözler ama kendimi bu kadar canlı hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Buna karşılık, metal kemer tokasının şingirtisini ve ardından siyah kot pantolonunun ilmeklerinden kurtulma sesini duyuyorum.

Kaslarım beklentiyle şişiyor. Bir an için yirmi beş yaşına geri dönüyorum ve aynı otoriter varlık üzerime çullaniyor. Dehşet verici olsa da bir o kadar da heyecan vericiydi.

Yumuşak deri boynuma sürtünüyor, tokadan geçirilip sıkıca çekilmeden önce bunu fark etmem için bana ancak zaman veriyor. Gözlerim dönüyor ve boğazımdan çıkan irkilmiş ses, daraltılmadan önce zar zor kaçıyor ve bilincimi korumama yetecek kadar hava almama izin veriyor.

Ardından metal dişlerin kırıldığını gösteren işaret geliyor. Aldığım azıcık nefes kısa, heyecanlı patlamalar halinde çıkıyor. Kumaş kıpırdıyor ve omzumun üzerinden bakınca onun tamamen çıplak bir şekilde arkamda diz çöktüğünü görüyorum.

"Gerçek olmamalısın," diye mırıldanıyorum.

Dokuz yıl önce çok güzeldi ama şimdi başka bir dünyaya ait. Şüphesiz, uzun yıllar yalnız kaldıktan sonra beynimde oluşturduğum bir serap. Vücudu dövmeli etin altında toplanmış kaslardan oluşuyor. Sağlam ama zayıf. Da Vinci'nin keşke icat etseydim diyeceği bir şaheser yaratan mükemmel bir kombinasyon.

Öne doğru uzanıyor ve başparmağını elmacık kemiğindeki diş izlerinin üzerinde hafifçe gezdiriyor.

"İçimde hayatta olmaman gerektiğine dair bir his var. Yine de buradasın." Bakışları şefkatli ama takıntı derecesinde. "Ve burada olduğun için çok şanslıyım."

Kendimi hiç şanslı sayar mıydım bilmiyorum ama şu anda sanırım ben de öyle hissediyorum.

Sonra boynumdaki kemeri çekiştiriyor ve beni kabaca göğsüne geri çekiyor. Nefesim kesiliyor, bedenim hiç düşünmeden onun isteklerine uyarken beynim yavaş yavaş işlemeye başlıyor. Avucunun belime yaptığı baskıyı takip ediyor, kığım ve başımın tepesi ona doğru bastırılmış mükemmel bir C şeklinde kıvrılana kadar eğilmeye teşvik ediyor. Diğer eli çenemin alt tarafını kavrayarak beni sıkıca yerimde tutuyor.

Vahşi bir ifadeyle bana bakıyor, ağzı benimkinin üzerinde duruyor.

"Benim için bu kadar kolay eğilmeni seviyorum."

"Sadece kırılmamı bekleme," diye karşı çıkıyorum nefes nefese.

Sanki bu henüz belli değilmiş gibi mırıldanıyor. "Ama bu benim en sevdiğim kısım," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Aleti girişimi okşuyor, amımın içinden kolaylıkla kayıyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

"Evet," diye nefes alıyorum. "Gerçi daha önce sormalıydın, eğer sormadıysam." Hınzırca kıkırdıyor. "Yine de umurumda olmazdı."

Ben daha cevap veremeden içime girmeye başladı. Ağzım açık kalıyor ve alt dudağımı yalıyor, bu hareket neredeyse beni ikiye bölmesi kadar erotik. Elinde titriyorum ve yarısına kadar girdiğinde duraklıyor.

"Dayanamıyor musun?" diye soruyor şeytanca. "N-"

Cevabımı bekleme zahmetine girmeden kendini tamamen içime sokuyor.

Vahşi gülümsemesini boğuk bir çığlık karşılıyor, aniden gerilmenin verdiği yakıcı acı bir an için kontrolü ele geçiriyor. Ama sonra kalçalarını döndürmeye başlıyor ve bana bir geceden sonra neden unutulmasının imkânsız olduğunu hatırlatıyor.

"Söylemeyi unuttum, başka seçeneğin yok." Dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor, küçümseyici hissettirmese sözleriyle tam bir tezat oluşturacak bir şey bu.

"Göt herif," diye boğuluyorum, ama amıma kolayca hükmettiği için kelime zayıf kalıyor. Dikkatim çoktan kalçalarımın arasından yayılan yoğun zevke odaklanmış durumda.

"Ağzından çıkan kelimelere dikkat et bebeğim. Kafam karışabilir ve bunu da iddia edebilirim."

"Yapmazsın," diye homurdanıyorum.

Tekrar duraklıyor ve yüz ifadesi tam bir inancı yansıtıyor.

"Sana benim olduğunu göstermek için her Şeyi yaparım."

İfadesinin başlangıcıyla sonu arasında bir yerde kalbim boğazıma doğru yol aldı. Konuşamıyorum ya da yutkunamıyorum, sadece şok içinde ona bakıyorum, o da sanki beni derinden sarsmamış gibi devam etmek için onay alıyor.

Gözümü kırıyorum ve beni tekrar beceriyor, oksijenimi tamamen kesmemeye dikkat etse de görüşümü siyah noktalar kaplayana kadar boğazımdaki kemeri sıkıyor.

Bu sefer, tepkilerimi yakından izlediğinden emin olarak sabit ama kapsamlı bir hız belirliyor. Yarım dakika içinde, içimdeki hassas bir noktayı hedef aldı ve gözlerim dalgalanana kadar tam orayı okşamaya odaklandı.

Birinin beni bu şekilde parçalara ayırabilmesi bu kadar kolay olmamalı, ama şu anda umurumda olan tek bir santim bile yok. Denesem bile yapamam.

"Cage," diye inliyorum, hisler çok yoğun hale geldikçe kaşlarım atılıyor. Kalçalarımı öne doğru kıvırmaya çalışarak onun tutuşuna karşı zorlanıyorum, sadece bana nefes almak için bir an versin diye.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırarak beni kendisine geri getirdi. Sonra gülüyor, sesi vahşice. "Bana zar zor katlanırken seni kıramayacağımı mı sandın gerçekten?" diye soruyor küstahça.

"Seni gayet iyi götürüyorum," diye ısııyorum, uhrevi hissettiren bir noktaya çarptığında gözlerim kesişmekle tehdit ediyor.

"O zaman neden kaçmaya çalışıyorsun?" diye fısıldıyor hınzırca.

Ona bir tokat atmak istiyorum ama aldığım zevkten o kadar bunalımış durumdayım ki, hızlı bir yanıt vermekte zorlanıyorum.

"Siktir," diye bağırıyorum, beni daha sert sikerken gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Daha iyisini yapabileceğini biliyorum bebeğim. İyi bir sürtük gibi sikimi al da göreyim."

Boğazımdan keskin bir inilti dökülüyor ve ardından onun adı geliyor.

Bir kez daha, sanki adını dilimde tatmak istercesine dudaklarımın kenarı boyunca yalıyor. Tam ağzı benimkini kapatırken, ılık bir sıvının göğsüme sıçradığını hissediyorum.

İrkiliyorum, beynim yarılmaya başlıyor ve daha fazla kanla kaplanmakta olduğum gerçeğine kilitleniyor. Ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve çenemi serbest bırakıyor -her ne kadar kemeri tutuşu beni yerimde tutsa da- ve avucunu karnıma dayıyor. Sıvıyı göğüslerime doğru sürerken ağzımın içine doğru inliyor.

İçgüdüsel olarak geri çekilmek istesem de, Cage beni daha sert beceriyor ve vücudumun bununla kaplı olmasından zevk alıyor gibi görünüyor.

Bu beni rahatsız etmeli. Tüm bu durum berbat ötesi. Yine de, ufkun hemen ötesinde beliren orgazm dışında bir şey hissetmek imkansız hale geliyor.

Boğazımdan çığlıklar dökülüyor ve hepsini yutarak ne kadar aç olduğunu kanıtlıyor.

"Durma," diye soluyorum, sesim gergin. "Kahretsin, Cage, lütfen."

Dudakları benimkinden çekiliyor, yanağımda geziniyor. Tüm tutarlı düşüncelerimi kaybediyorum, çevrem kopuk ve anlaşılmaz hale geliyor. Zevk bir hastalık gibi, sinir sistemimi kapatıyor ve kontrolü ele geçiriyor. Enfeksiyonun kuklasıyım ve yenik düşmekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Zaman durur ve tam kemeri bıraktığı anda paramparça olurum, kan başıma hücum eder ve vücudumun her yerinde patlayan patlamayı yoğunlaştırır.

Kemiklerim sıvılaşıyor ve onları çevreleyen kaslar tutuşuyor. Belli belirsiz, boğazımdan çıkan kırık çığlığı duymak yerine hissediyorum. Keskin bir şeyin yüzümü ısırdığını hissettiğimde hızla çığlığa dönüşen bir ses.

Tam gözümün altındaki yara izinin üzerine.

Bana karşı inliyor, eti dişlerinin arasında sıkışıyor ve vücudu amımı döllerile doldurmadan önce hareketsiz kalıyor.

Yakıcı acı, sert dalgalar halinde içimde yuvarlanan coşkuyla savaşıyor. O kadar bunaltıcı oluyor ki; sanki yanmanın eşiğindeymişim gibi hissediyorum. "Cage!" Ciyaklıyorum ve sonunda yanağımı bırakıyor.

Yeryüzüne geri dönüş baş döndürücü, elini kemerden çekip doğrulmama izin verdiğinde daha da fazla.

Uzun süre aynı pozisyonda durmaktan sırtım ağrıyor, bu yüzden öne doğru düşünüyorum, nefes nefese kalırken iki elimle kendimi tutuyorum.

Parmakları sırtımda geziniyor ve sonra başparmakları kuyruk sokumuma girerek anında baskıyı hafifletiyor.

"Tanrım, bana artık yirmi beş yaşında olmadığımı hatırlatmanın yolu," diye inliyorum.

Yumuşak kıkırdaması kulaklarıma ulaşıyor ve tekrar doğrulmak için cesaretimi topluyorum. Başımı omzumun üzerinden eğiyorum ve yoğunluğu azalmayan bir bakışla karşılaşıyorum.

Başparmağı yara izime hafifçe dokunuyor. "Umarım bir dahaki sefere aynaya baktığında beni düşünürsün."

Güvensizlik artıyor ve yüzümde bu kadar açık bir şekilde duran travmama odaklandığı için neredeyse utanıyorum. Yara izimden her zaman nefret etmişimdir ve içimden bir ses bana bunu kabul ettirmenin bir yolunu bulmasına isyan ediyor. Özellikle de bir parçamın ona izin vermek istediğini görünce.

Gözlerimi kısıyorum. "Bu hiç hoş değildi. Bunu bir daha yapma." Gülümsemesi genişliyor, en ufak bir utanç duymuyor.

"Sikimin üzerine boşalmana engel olmadı, değil mi?"

"Neredeyse."

Büyük bir yalan.

Dudaklarının yukarı doğru kıvrılışından inanmadığı belli.

Ukalaca bir yanıt bekliyorum ama onun yerine öne eğilip ısırık izinin üzerine bir öpücük konduruyor. İçimden çekildiğinde şaşıyorum, bu da beni sürekli önüme çıkardığı sürprizlerden uzaklaştırıyor. Şimdi tekrar gerçekliğe döndüğümde, kadının kanıyla kaplı olduğumu bir kez daha fark ediyorum.

"Hadi gidip duş alalım. Hazır başlamışken bana evin geri kalanını da gezdir," diye öneride bulundu.

Ağzım açık kaldı. "Sen-ne? Hayır. Bir daha evime gelmeyeceksin. Davet edilmedin!"

Ayağa kalktı ve bana ukala bir sırıtış attı.

"Bebeğim, zoru oynamaya devam edersen, sana taşınacağım. Şimdi, tekrar acıktığıma karar vermeden önce temizlenelim ve duş alalım."

Kot pantolonunu alır ve giymeye başlar.

Tek yapabildiğim ağzım açık bir şekilde yere diz çökmek ve çıplak kıcının örtülmesine bakmak.

Çok erkenmiş gibi hissetmekten nefret ediyorum.

chapter nine

MOLLY

FOURTEEN YEARS AGO 2008

DIŞARISI ÇOK SICAK, ama boğucu yaz havası bile içimi kemiklerime kadar ürperten, sadece çocukluğumun geçtiği evin önünde durmanın uyandırabileceği bir tepkiyi engelleyemiyor.

Satıldığım ev.

Küçük, sarı renkli, tek katlı, kiremitleri dökülmüş ve dış cephesi kirli bir ev. Eğer bu kadar yıkık dökük olmasaydı, banliyöde sevimli ve şirin bir yer olarak görülebilirdi. Sevgi dolu ebeveynleri olan mutlu bir aileye ev sahipliği yapsaydı.

Ancak, aşırı dozda uyuşturucunun cinsiyet belirleme partilerinden daha fazla görüldüğü bir kasaba olan Reaper Canyon'da, bu bok çukurunda doğan tek şey lanet kabuslarımın yarısı. Diğer yarısı Francesca ve onun pis kardeşi tarafından yetiştirildi.

"Bu seni öldürtecek," diye mırıldanıyorum yüksek sesle.

Ailem her an kapıdan çıkabilir, beni görebilir ve Francesca'yı arayabilirdi.

Layla'yı geride bırakmak zorunda kalırdım.

Kıracak fazla bir kalbim kalmadı ama bu korku evinden kaçması anlamına gelecekse ona son parçamı da verirdim.

Buraya gelmem otostop ve otobüs yolculuklarıyla geçen iki günümü aldı. Neredeyse o evden kaçmak kadar korkutucu bir maceraydı. Yaramı toprakla kapattım ve şoförlere üniversiteden eve dönerken arabamın bozulduğunu ve hasta annemin yanına gitmem gerektiğini söyleyerek yalan söyledim.

Tanrı'nın, Zeus'un ya da her kimse onun lütfuyla, karşılaştığım ikinci şoför bana para teklif eden tatlı bir yaşlı kadındı. İkinci el mağazasından bir kapüşonlu sweatshirt alacak, bir şeyler yiyecek ve eve dönüş yolunun geri kalanında otobüse binecek kadar.

Şanslıydım ve hala benim tarafımda olması için dua edebilirim.

Omurgamı çelikleştirerek, evi çevreleyen işe yaramaz, cılız zincir bağlantı çitinden geçip arka tarafa doğru ilerliyorum. Ayaklarım neredeyse dizlerimin üstüne kadar uzanan otları tekmeliyor, bıçaklar yıpranmış ayakkabılarıma dolanıyor.

Arka kapı doğrudan çamaşır odasına açılıyor. Annem ya da babamın en son ne zaman deterjan kokladığını bile hatırlamıyorum, bırakın çamaşırları temizlemek için kullanmayı, bu yüzden evin içinde bulunmayacakları garantili bir alan.

Babamın arabası dışarıda park halinde. Geçmişte olduğu gibi yabancı arabalar yok, bu yüzden kirli arkadaşlarından herhangi birinin gelmediğinden oldukça eminim. Endişelenmem gereken tek şey, ben onları görmeden ailemin beni görmesi.

Adrenalin kan dolaşımında dolaşıyor, kalp atış hızımı felaket seviyelere çıkarıyor. Sekiz ay önce bunu asla yapamazdım. Şimdi, küçük kız kardeşim dışında herhangi biri için bir şey hissedebilir miyim bilmiyorum.

Kendim için bile.

Arka kapıyı sessizce açarken nefesim ciğerlerimden kesik kesik çıkıyor ve dudaklarım kupkuru kesiliyor. Sadece vücudumun sığabileceği kadar açtım.

içinden. Yarıya ulaştığında menteşeler gıcırdamaya başlıyor.

Ev ürkütücü bir sessizlik içinde, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Genelde arka planda çizgi film oynayan bir televizyon olur; Layla'nın değil, babamın seyir zevki için. Ya da annem avazı çıktığı kadar bağırarak babamın ne kadar tembel bir pislik olduğunu ve bu yüzden eroin alacak paraları olmadığını anlatır.

Adamın bağırmakla ilgili bir sorunu yoktu ve kesinlikle kadına el kaldırmakta da bir sakınca görmüyordu. Kadın çürükler içinde oradan uzaklaşıyor, adam da onlara biraz daha uyuşturucu almak için ön kapıdan hışımla çıkıyor ve bu da daha fazla insana borçlanmalarına neden oluyordu.

Çok fakirlerdi, tabii beni satana kadar.

Yutkunmaya çalışarak, çürümüş, pis, beyaz muşamba zemine gelişigüzel atılmış kirli giysi yığınının üzerinde sürünüyorum.

Köşeyi dönüp pis mutfığa bakıyorum. Su mavisii dolap kapakları sarkmış, artık kapanmıyor. Bulaşıklar paslanmış lavaboya yığılmış, üzerlerinde sinekler vızıldıyor, yemek kalıntıları ve küfler çelik ve çatal bıçakların üzerine yapışmış. Ayrıca soyulmaya yüz tutmuş tezgahın üzerine, açılmış birkaç fasulye ve çorba konservesiyle birlikte dağılmışlar.

İğrenç kokudan çekiniyorum. Burada yaşarken buna alışmıştım. Ancak şimdi, duvar kağıdına sinmiş çürüme ve sigara dumanı kokusunu alabiliyorum. En azından ben temiz tutmaya çalıştım.

Burnumu kapatarak mutfaktan geçiyorum ve kendimi oturma odasının girişinin yanındaki duvara yaslıyorum.

Yavaşça köşeye bakıyorum ve boş buluyorum. Ter saç çizgimde toplanıyor ve omurgamdan aşağı süzülüyor.

Bu senaryodaki her şey olağandı. Ve bu beni gerçekten geriyor.

Siktir, Layla burada mı ki?

Eğer değilse, ne yapacağımı bilmiyorum. Onu bulmak için hiçbir kaynağım yok. Hiçbir şeyim yok.

Hiçbir şey.

Panik, adrenalinle karıştığında tehlikeli bir kokteyl olan sistemimde dolaşmaya başlıyor.

Ama şu anda aklımı kaybedemem. Henüz değil. "Kendini toparla Molly," diye fısıldıyorum.

Sakinleştirici olması gereken ama sadece zehirli bir duman olan nefesi içime çekerek boş oturma odasından geçip merdivenlere doğru ilerliyorum. Adımlarım

odayı kaplayan çürümüş yeşil halının üzerinde, merdivenlerden yukarı ve kısa koridor boyunca sessizdir.

Önce sağ tarafımdaki odaya, Leyla'nın çocuk odasına bakıyorum. İçinde derme çatma bir beşik var, karyolanın içi lekeli, çarşafsız ve yırtık pırtık bir battaniyeyle örtülü.

Rahatlama beni ele geçiriyor ve gözlerimden yaşlar fışkırıyor, neredeyse boğulana kadar sinüslerime ve boğazıma doluyor.

"Layla," diye ciyaklıyorum, sesim kuru odun gibi çatlıyor.

Uyurken sarı saçları bir hale gibi etrafına dökülüyor. Onu son gördüğümünden beri saçları uzamış. Yanakları hâlâ hoşuma gitmeyecek kadar çukur ama en azından nefes alıyor. Ve şu anda önemli olan tek şey bu. Ona doğru acele ederken burnumu çekiyorum ve Tanrı'ya beni hatırlaması için dua ediyorum. Sekiz aydır yoktum, o bu kadar gençken bu çok uzun bir süre.

Artık sadece bir yaşında ve muhtemelen artık yüzümü tanıyamayacak.

"Layla," diye fısıldıyorum omzunu hafifçe sarsarak.

Uzun, sarı kirpikleri de istediğimden daha solgun olan yanaklarına yayılıyor.

"Layla," diye tekrar sesleniyorum, kimsenin gelmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum.

Gözleri dalgalanıyor ve sonra bana o büyük, güzel mavi gözlerini çeviriyor.

Annemizden gelen neredeyse tek iyi şeydi. "Hey, tatlı bebeğim.

Ben Molly. Abla," dedim tatlı tatlı.

Sanki kim olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi sessizce bana bakıyor. Ben kaçırıldığımda sadece dört aylıktı, bu yüzden beni tanımasını beklemiyorum. Umarım bana güvenecek gücü kendinde bulabilir.

"Merhaba tatlı kızım," diye fısıldıyorum, sarı saçlarından birini gözlerinden uzaklaştırarak.

Kolları kalkıyor ve anında onu kendime yaslıyorum.

Gözyaşlarım kabarıyor, yanaklarımdan aşağı nehirler halinde dökülüyor ve nefes almak neredeyse imkânsız hale geliyor. Sekiz uzun, işkence dolu ay boyunca tam da bu anın hayalini kurdum ve neredeyse gerçekmiş gibi hissetmiyorum.

Sanki her an Francesca'nın evindeki o yatakta, Rocco üzerimde nefes alıp verirken uyanacakmışım gibi.

Aynen böyle, onu tekrar kaybedeceğim. Bunu atlatabilir miyim bilmiyorum.

"Da da da da," diye geveliyor

sessizce. "Şşş, bebeğim, gitmeliyiz-
"

"Çirkin yüzünü burada göstereceğini biliyordum."

Keskin ses sırtımda şaklayan bir kırbaç gibi. Omurgam dikleşiyor ve tökezlememe neden olacak kadar hızlı bir şekilde topuğumun üzerinde dönüyorum.

Tüm acılarımın kaynağını düşünürken kalbim acı içinde göğsüme çarpıyor. Beni sevmesi gereken ama bana sadece zarar verebilecek olan adam. Ve o bez ağzımı kapatmadan önce gördüğüm son yüzlerden biri ve beynimin canlandırabileceği her şeyden daha kötü bir kâbusun içinde uyandım.

"Selam baba," diye gergin bir şekilde selam veriyorum, sesimdeki titreme ne kadar korktuğumu ele veriyor.

Öne doğru tehditkâr bir adım atıyor ve hemen geri çekilmemi istiyor.

Gri, yağlı saçları gelişigüzel bir şekilde dikilmiş ve gözleri nefret ve inançsızlık dolu olsa da yeni uyandığı belli. Üzerinde sol göğüs cebine *Raymond'un* dikildiği kirli düğmeli iş gömleği var.

O bir tamirci ve *tabii ki* işe gitme vakti geldi.

"Annem nerede?" Bakışlarım onun tehditkâr bakışları ve arkasındaki koridor arasında gidip gelirken boğuluyorum.

Dudağı kıvrılıyor. "Öldü."

Beklediğimden daha fazla şaşıarak gözlerimi kırpıştırdım. Belki de babamdan ve diğer erkeklerden çok fazla istismar gördüğü için yok edilemez gibi görünüyordu. Ya da onun ölmesi için dua ederek uyanık kaldığım pek çok gece olduğu ve hiç gelmediği için.

Şaşırdım.

Ama üzgün değil. "Nasıl?"

"Aşırı doz."

"Dur tahmin edeyim, beni satarak kazandığın parayla aldığın uyuşturuculardan mı?" Tersledim.

Sırıltışı, dişleri kadar çürük ve siyah niyetlerle dolu.

"Birkaç hafta önce öldü. Aptal orospu çok heyecanlandı ve kendine daha önce hiç sahip olmadığımız güçlü bir bok enjekte etti". Sonra kıkırdıyor, sesi hırıltılı ve ıslak. "Ve şimdi geri döndün. Rocco dün arayıp seni sordu. Geldiğinde ona haber veririm bana bir elli bin daha vereceğine söz verdi."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, içimden bir panik atışı daha geçiyor ve midemde kabaran dehşet çukuruna iniyor.

Hemen buradan siktir olup gitmem lazım.

"Ne yaparsın? Onlara kötü seks falan mı yaptın?" diye iğrenç bir şekilde sorar.

Gözlerimi kısıyorum. Hakaret bile edemiyorum. Sanki köleleştirilmek ve iğrenç, hasta bir puşta satılmak benim seçimimmiş gibi konuşuyor. Sanki aileme bir iyilik yapmışım gibi.

"Biliyor musun, onu aramayabilirim. Bu sefer kendime farklı insanlar bulmak zorunda kalabilirim. Polis beni araştırıyor. Benzin istasyonunda seninle yaşadığımız o boktan olayla bir ilgim olduğunu düşünüyorlar." İçinden yüksek sesli bir kahkaha patladı. "Güvenlik kamerası görüntülerinden insanları silebildiklerini biliyor muydun? Ellerinde ne tür bir deha var bilmiyorum ama seni deli gibi gösterdiler. Ben ve Louis görüntülerde bile yoktuk! Her gün haberleri açıyorum, senin hayaletlerden kaçtığından bahsediyorlar."

O yüksek sesle kıkırdarken benim ağzım açık kalıyor. Beni kaçırانları görüntülerden silmişler mi? O kameraların kayıta olduğunu Tanrı'dan ummuştum, ancak manipüle ettiklerini duymak karnıma bir yumruk gibi geldi.

"Peşimde olmalarının tek nedeni o şerefsiz katibin bana karşı ifade vermesi. Onu da öldürmelerini umuyordum, ama bize karşı hiçbir şeyi olmadığı için bunun bana pahalıya mal olacağını söylediler. O da senin kadar deli görünüyor, yani paraya değmez. Polisin benimle bir alıp veremediği yok." İfadesini ukala bir sırtışla bitiriyor.

"Yapacaklar," diye tükürdüm sıkılmış dişlerimin arasından. "Beni sattın lan!"

Layla boynuma sarılıyor, babamla aramızdaki bariz gerginlikten dolayı üzgün. Onu kollarımda zıplatıyorum, sakinleştirmeyi umuyorum ama bunun işe yaramayacağını da biliyorum.

"Zaten buralarda bir işe yaramazdın! Benim ve annenin bebeğini çalmaya çalıştın. Tek umursadığın buydu. Layla, Layla, Layla. Bize kira ödemek yerine bütün paran oraya gitti. Paramızı harcayıp burada bedavaya yaşıyorsun!"

Dilimde bir tartışma oluşuyor, lanet olası Giza kadar yüksek bir anıta dönüşüyor, ama buna değmez.

Babam sözünü tutup Rocco'yu buraya çağırmadan önce Layla'yla beni bir an önce buradan çıkarmalıyım. Ya da daha kötü birini.

"Endişelenmen gereken tek kişi kendisin," diye tıslıyorum. "Layla ve ben gitmiş olacağız."

Bir adım daha atar ve yüzü neredeyse insandan şeytana dönüşür.

"Gördüğüm kadarıyla, o hala benim gözetimimde. Bu da nereye gitmesini istersem oraya gideceği anlamına geliyor. İlk seferinde cebimde güzel bir kuruş vardı, ama ikiniz birlikte? Çok daha fazlasını alacağım, değil mi?"

Üst dudağım tiksintiyle kıvrılıyor ve daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir nefret beni tüketiyor. O kadar güçlü ki, vücudumun bunu işlemesinin tek yolu şiddetle titremek.

Bu sadece gazap değil.

Bu katil bir öfke. Beni satmak
bir şeydir.

Ama bir *bebeği* satmak?

Bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu anlatacak kelime bulamıyorum. Bir çocuğu böylesine korkunç bir şekilde isteyerek mahkum etmek için bir ruhun ne kadar yıpranmış olması gerektiğini tarif edecek hiçbir kelime yok.

Öfkeden gözlerim kararıyor ve Layla'yı mümkün olduğunca sakın bir şekilde beşiğe yatırıyorum. Bir protesto çığlığı atıyor, kollarını kaldırıyor ve onu tekrar kucağıma almam için minik ellerini sıkıyor.

"Ben burada olacağım, bebeğim. Her şey yolunda," diyorum, kelimelerim titrese de onu nazikçe temin ediyorum.

Bu onu rahatlatmıyor. Ama her şeyden çok, bu aşağılık adamı ondan uzaklaştırmalıyım.

Ona yapmayı planladığım şeye tanık olmayı hak etmiyor. Hiçbir çocuk bunu görmemeli.

"Aşağı inip bunu konuşalım. Aksi takdirde Rocco'yu kendim arar ve beni kaçırdığını söylerim."

Bir kahkaha attı. "Buna inanacaklarını mı sanıyorsun?"

"Haklısın," diye alaycı bir şekilde katılıyorum. "Sen çok aptalsın. Onlara kaçtığımı ve beni başka bir pedofil çetesine satmaya çalıştığımı söyleyeceğim. Yine de bizi alacaklar, sonra seni de öldürecekler."

Birden ağzı sert bir hırıltıya dönüştü. Çamurlu kahverengi gözleri nefretle dolu bir şekilde bir aşağı bir yukarı bakıyor. Sessizce başını koridora doğru salladı, sonra merdivenlere doğru yürüdü.

"Hemen döneceğim güzel kız," diye mırıldanıyorum dalgınca, beyaz gürültü beynimi dolduruyor.

Kafamda net bir düşünce yok, sadece yüksek bir çınlama var. Tahta gibi, onu takip ediyorum ve Layla'nın kapısını arkamdan nazikçe kapatıyorum. Beşiğinden çıkıp çıkamayacağından emin değilim ama kapı koluna uzanmak için hâlâ çok küçük. Dışarı çıkamaz.

Basamakların tepesine ulaşıyorum ve boş boş aşağıya bakıyorum, beni beklediğini ve bu tartışmanın nereye varacağını anlıyorum ama kendimi durduracak bir vicdan bulamıyorum.

Nefesimi verip merdivenlerden iniyorum ve babamı mutfakta beklerken buluyorum. Tezgâha yaslanmış, her zaman içtiği kupadan yudumluyordu. Kahve ve bir shot Jack Daniels.

"Annen bana iş için öğle yemeği hazırlardı. İtiraf etmeliyim ki en azından bunun için onu özlüyorum," diye kayıtsızca yorum yapıyor ve kıkırdayarak bitiriyor.

Medeni bir konuşma yapacakmışız gibi davranıyor ama o da benim kadar gergin. Kazanacağını düşünüyor ve hayatımda ikinci kez bir yabancının minibüsünün arkasında uyanacağım.

Bu sefer yanımda küçük kız kardeşim vardı.

"Ne yapmayı düşünüyorsun, hm?" diye soruyor, ölü gözlerinde parıldayan bir eğlenceyle. "Bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun?"

Annemin her sabah oturup sigara içtiği, kendi kahvesini ve viskisini içtiği odanın köşesindeki küçük yuvarlak masaya doğru ilerlerken o gülüyor.

"Sanırım senden çok daha korkunç adamlarla karşılaştım ve hayatta kaldım." "Bundan emin misin?" diye meydan okuyor.

Gülümsemesi azalıyor ve bakışları gözümün altındaki yara izine kayıyor. On yaşındayken bana verdiği yara.

O geceyi çok net hatırlıyorum. O zamanlar hala dişleri vardı ve damarlarına enjekte ettiği uyuşturucu yüzünden aklını kaybetmişti.

Bana tecavüz ederken vücudumun her yerine bıraktı.

Öte yandan o, bunu hiç hatırlamıyor. Annem şahit olmasaydı, başka biri olduğuna ikna olacaktı. Annem de uyuşturulmuştu ve onu durduramayacak kadar sayıklıyordu.

Daha sonra, babam inkar etmeye çalıştığında, annemin beni savunduğu tek an beni incittiği için ona bağırdığı andı. Saldırıya uğradığım için değil, yüzümdeki ısırgı okula açıklamak zorunda kalacağı için. Vücudumu kaplayan diğer yaralar gizlenebilirdi ama bu değil.

Daha sonra, kocasını çalmaya çalıştığım için bana tükürdü. Sanki öz babam değilmiş gibi.

Nihayetinde, saldırganlık sorunları olan var olmayan bir kuzenle yanlış giden bir oyun randevusunun sonucu oldu. Buna rağmen, bir çocuk ısırgı gibi görünmüyordu; okul onlara inandı ve bir daha asla ele alınmadı.

Başımı eğiyorum, arkamdaki masaya yaslanıyorum ve bağlı ellerimi masanın üzerine koyuyorum. "Sence yüzüme aldığım bir ısırık bana yapılan en kötü şey mi? Çok daha kötülerini yaşadım *baba*."

Elindeki fincanı kalabalık tezgâhın üzerine bırakıyor ve yüz hatları korkunç bir ifadeye bürünüyor. Çenesi düşmüş, ağzı açık ve kaşlarının altında şeytani bir bakış.

"Henüz değil, yapmadın," diye tehdit ediyor karanlık bir şekilde.

Sanki ölümümü planlamıyormuş gibi rahatça bana doğru yaklaşıyor. Kendi elleriyle değil elbette. Ama en yüksek teklifi verenin elleriyle. Bu arada o da homurdanıyor, sigara içiyor ve hissettiği tek mutluluk biçimini enjekte ediyor. Ta ki gerçeklikten kaçış ebedi olana kadar.

Tıpkı annemde olduğu gibi.

Arkamda onun atılmış kupası duruyor. Muhtemelen öldüğünden beri orada duruyor, unutulmuş.

Tıpkı onun gibi.

Bunun annemin hayattayken hiç uzatmadığı elini uzatması olduğunu düşünmek istiyorum. Bir barış teklifi belki de.

Kurnazca, parmağımı sapından geçiriyorum ve birkaç adım ötede duraklıyor. Kol mesafesinin hemen dışında, iç çekmeme neden oluyor.

Keşke o kadar umursasaydı.

Göğsümün içindeki, bana hala hayatta olduğumu hatırlatan sürekli atış dışında zaman duruyor. Hala savaşıyorum.

Sonra hamle yapıyor ve ben sallanıyorum, elimdeki kupa şakağına çarpıyor. Seramik parçalanıyor ve bir parça avucumu kesiyor.

Kükrüyor ve kolu çılgınca sallanarak beni yakalamaya çalışıyor. Ama vücutlarında kandan daha fazla yapay kimyasal bulunan insanlar hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da nişan alamadıklarıdır.

Dengesini bozulmuşken eğilip onu yere yatırıyorum, kafasının arkası sertçe yere çarpıyor. Ağzından bir küfür çıkıyor ve beni ters çevirebilmek için bir bacağını kaldırmaya çalışıyor. Ama ben çoktan onun üstüne çıkmıştım, kupanın bir parçası parmaklarımla arasında kavranmış ve şahdamarına bastırılmıştı.

Sadece yarım saniye sürüyor ve yüzüme doğru uçan bir yumruk göndermeden önce elimi dikkatsizce savuruyor. Zar zor yana doğru kaçıyorum, parmak eklemleri yanağıma çarpıyor ve yüzümde şiddetli bir acıya yol açıyor.

Ama çaresizliğim acımdan daha ağır basıyor ve dizlerimi pazılarının üzerine getirmek için acele ediyorum. Birkaç kez beni engelliyor, neredeyse beni üzerinden atıp tekrar üzerine sürünmemi sağlıyor. Sonunda kendi yumruğumu burnuna indiriyorum ve kollarını dizlerimin altına sıkıştırıp tüm ağırlığımı ona verecek kadar sersemletiyorum.

Parçayı tekrar şahdamarına bastırıyorum, parça mücadeleden dolayı kendi derimi çoktan parçalamıştı.

"Tek bir hareket yaparsan boğazını keserim, göt herif," diye tükürdüm ağır pantolonumun içinden.

Elim ona doğru titriyor, görüşüm daralıyor ve tek görebildiğim çenesini kaplayan gri tüylerle öfke içinde buruşmuş iğrenç yüzü oluyor.

"Sen zavallı bir adamsın," diye hırlıyorum. "Ve bu gezegende sen gittiğinde bunu umursayacak tek bir kişi bile yok."

Gülüyor ve çürümüş nefesi yüzüme çarpıyor. Keskin ucunu daha derine sokuyorum, ucundan bir damla kan fışkırıyor.

"Bu benim için önemli değil, bebeğim. Hadi ama, bundan daha iyisini biliyorsun. Ayakta duran bir vatandaş olsam bile, ben de herkes gibi tarihe geçerdim. Unutulurdum. Adım, insanların önünden geçip iki kez bakmadığı aptal bir mezar taşına kazınır. Ve biliyor musun? Aynı şey senin de başına gelecek."

"Evet, haklısın," diyorum, sesim soluksuz ve titreyerek. "Ama en azından öldüğümde, yanıma alabildiğim kadar siz hasta herifleri aldığımı söyleyebileceğim."

Çaresizliği belli olsa da boğazından bir kahkaha daha çıkıyor. Ölmek istemiyor ve her an mücadelesini yenileyecek.

Hızlı bir karar verdim ve boğazının diğer tarafını kestim. Eninde sonunda kan kaybından ölecek ama ben hazır olmadan bitmeyecek.

Gözleri büyür ve kendi kanıyla boğulurken ağzı açık kalır. Yüzüme, boynuma ve göğsüme kan sıçradı.

"Siktiğimin orospusu!"

Umursamadan öne doğru eğildim, ta ki gözleri benimkilere gelene kadar, gözbebekleri küçük noktalar halindeydi.

Başımı salladım. "Hayır. Ölürken beni görme ayrıcalığına sahip değilsin."

Seramiği bırakıp yüzünü avuçlarımdan arasına alıyorum ve başparmaklarımı gözlerinin üzerine yerleştiriyorum.

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağıyor, ama sözcükler karmakarışık. Parmakları bileklerime dolanıyor ve onları çekmeye çalışıyor. Ama kan kaybı onu zayıflatmış ve sefil bir şekilde başarısız oluyor.

Gözlerinin patladığını hissedene kadar birkaç saniye ıkınıyorum. Cevap çığlığı yüksek, kırık ve acı dolu. Francesca'nın evindeki diğer kızlardan alışkın olduğum bir ses. Önceden duyduğumda kalbim paramparça olurdu. Şimdi ise hiçbir şey hissetmiyorum.

Toz haline gelmiş gözlerinin kraterlerinde, ellerimde ve yüzünün her iki yanında kıpkırmızı su birikintileri. Kırmızı bir deniz.

Yüksek sesle kıkırdıyorum. "Musa muhtemelen yüzüne Kızıldeniz dememden hoşlanmazdı, değil mi?" Tekrar gülüyorum, ses boğuk ve kırık. "Yine de muhtemelen bunların hiçbirini takdir etmiyordur."

Onları onun cılız beynine saplayana ve çırpınışları sona erece kadar durmayacağım.

Dünya bugün biraz daha temizlendi.

Elleri kollarımdan düşüyor ve o tamamen gevşerken ben de gevşiyorum. Gözbebekleri gibi sanırım.

Bu düşünce içimden yorgun bir kıkırdama daha çıkarıyor.

Kan, ter ve muhtemelen bilmek istemediğim başka şeylerle kaplıyım. Kalbim hızla atıyor ve ciğerlerim inanılmaz derecede sıkışık.

Öldürmek... öldürmek *çok* zahmetli bir iş.

Sonra düşüncelerim dönüyor ve panik beni ele geçiriyor. Bunu nasıl örtbas edeceğim?

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, başımı öne eğerek.

Neyse ki komşularımız da uyuşturucu bağımlısı ve annemle babamınkine rakip çığlıklar attıkları birçok gece oldu. Mücadelemiz onları endişelendirmemeli ve endişelendirse bile polisi arayacak kadar nazik olacaklarından şüpheliyim.

İşine gelince, babamın haber vermeden işe gelmemesi alışılmadık bir durum değil. Yıllar içinde birçok işini kaybetti, bunun başlıca sebebi de içki alemlerine dalmasıydı. Bazen bir seferde haftalarca. Bir hafta boyunca arayabilirler ama sonunda vazgeçerler.

Arkadaşları için de aynı şey geçerli - onlara uyuşturucu teklif etmediği sürece gelmeye zahmet etmiyorlar.

Raymond Devereaux'nun onu gerçekten umursayan kimsesi yok.

Ama artık halkın gözü önünde.

Francesca ben kaçırdıktan sonra televizyonu açar ve bana tüm haber bültenlerini ve arama ekiplerini gösterirdi. Ne kadar çok insanın beni aradığını gülerek anlatırdı.

"Şu insanlara bak. Ve bir tanesi bile seni bulamayacak."

Bunu komik buldu.

Ve şimdi, tam olarak bunun olmasını sağlamalıyım. Beni asla bulamazlar. Buraya döndüğümü asla öğrenemezler.

O çift -Latoya ve Devin- medyaya konuşabilir. Beni evlerinde tuttuklarını iddia edebilirler. Ama bunu asla kanıtlamayacaklar ve sonunda spekülasyonlar sadece spekülasyona dönüşecek.

"Kanıt yok," diye fısıldadım. "Kanıt olamaz."

DNA'm bu evin her yerinde. Her yüzeyde saçımın parçalarını ya da parmak izlerimi bulmak sıra dışı olmazdı.

Ancak, bir ceset üzerinde? Bu felaket olurdu.

Derin nefes alıyorum ve sonra yavaşça bırakıyorum, beynimin bir kez daha kapandığını hissediyorum.

Henüz kimse onu aramıyor. Temizlenmek, Layla'yı yerleştirmek ve cesedinden kurtulmak için zamanım var.

Sonra Layla'yı buradan götüreceğim ve asla arkama bakmayacağım.

"Seninle ne yapacağım?" diye yüksek sesle düşünürken lavabonun altındaki sınırlı temizlik malzemelerine yöneliyor, beynimi zorluyor ve annemin izlediği suç belgesellerini ve bunlardan herhangi birinin bir cesetten kurtulmaktan bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalışıyorum.

"Onu eritmek mi?" Nefesimin altında kendime soruyorum. "Hayır. Çok karışık ve uygun kimyasalları bile bilmiyorum. Gömemem ya da göle atamam. Bu *her zaman* insanların yakalanmasına neden olur."

Bedenini çöp torbalarına sararken zihnim fikir üstüne fikir üretiyor, hepsini bir sebepten ötürü reddediyorum.

Ve tam yerleri fırçalamaya başladığımda, izlediğim bir bölümü hatırladım. Meşhur bir ampul yanıyor ve düşünürken duraklıyorum.

"Domuz çiftliği," diye fısıldıyorum, hafif bir sırıtış dudaklarımı kıvrıyor.

Ve nerede bulacağımı biliyorum.

chapter ten

MOLLY

PRESENT
2022

"Duşta kendini üzerime atacağını bilseydim, seni misafır banyosuna yönlendirirdim," diye mırıldanıyorum, temiz beyaz bir atleti başıma geçirirken.

Etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Hangi noktada ellerimi kendime saklayacağıma dair bir işaret verdim? Tekrar oynatırız ve o kısmı yeniden yaparım, böylece kafan daha fazla karışmaz."

Gözlerimi deviriyorum.

"Kafam karışık değil," diye şiddetle reddediyorum ve ona sinirli bir bakış fırlatıyorum. Ama öyleyim.

Kafam karışık ve lanet bir yalancıyım.

Sadece boxer'ını giyiyor - neredeyse kirlenmeyen tek giysisi. Gömleği boşa gitmiş, siyah kot pantolonu ve deri ceketıyla kalmış ama ne olursa olsun, muhtemelen eve mis gibi kokarak dönecek.

Pigpen. Onu çıkarmak için özel bir tür sabun gerekiyor, ama sırf ona kızdığım için bu bilgiyi ifşa etmeyeceğim.

Daha da ötesi, yanında fazladan kıyafet taşıyan mantıklı bir insan olmadığı için kızgınım. Vücudu düpedüz dikkat dağıtıcı, neden sinirlendiğimi hatırlamamı son derece zorlaştırıyor.

Doğru ya. Çünkü beni duşta tekrar becerdi ve bana seksin aslında... *çok* iyi olabileceğini hatırlattı. İlk tanışmamızdan sonra bunu unutmam yıllarımı aldı. Ve şimdi yeniden bağımlı oldum.

Şerefsiz.

Sırtımı ona dönerek elime birkaç parça losyon alıp ellerime, kollarıma ve göğsüme sürmeye başlıyorum. Gözleri iki küçük lazer gibi içimi yakıyor ama onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Sadece seksti.

Bu kadar.

"Beni kapı dışarı etmek üzeresin," diye tahmin ediyor arkamdan. Sesin tam arkamdan gelmesini beklemediğim için sıçradım.

"Başka ne yapabiliriz ki? Midilli oynayıp yastık savaşı mı yapacaktık?" Tersledim. Sesim savunmacı çıkıyor. Savunmaya *geçtim*.

Gerginlik sanki gidecek başka yeri yokmuş gibi kaslarımda kümeleniyor.

Dişlerimi sıkarak yatağın kenarına oturuyorum ve kendimi onun araştıran bakışlarıyla karşılaşmaya zorluyorum. Beklediğim gibi kızgın değildi. Ya da sinirli, hatta. Hayır. Çok eğlenmiş görünüyor.

Dizlerini büküyor ve ben ona kuşkulu bir bakışla bakana kadar kendini aşağıya indiriyor.

"Kim olduğunu öğrenmek için ölüyordum Molly. Bu çok mu yanlış?"

Benimle taşak mı geçiyor? Bu inanılmaz derecede yanlış. Benden isteyebileceği en kötü şey bu. Beni *tanımak mı*? Bu onu isteyerek hayatıma davet etmek olurdu ve ben içimi kimseye yer olmayan kalabalık bir odaya dönüştürdüğümden eminim.

"Evet," diye ısırıyorum. "Amımın sana sarıldığında nasıl hissettirdiğini biliyorsun.

Bu çoğu kişinin söyleyebileceğinden daha fazla. En azından hâlâ hayatta olanların."

Mırıldanıyor ve yeşil gözlerinin üzerinden bir karanlık geçerek onları gölgeli, kasvetli bir ormana dönüştürüyor. "Yani bana dışarıda bu bilgiye sahip olan ve hala nefes alan başkalarının da olduğunu mu söylüyorsun?"

Birkaç ay önce, bunca yıldan sonra nihayet onlarla yüzleşmeye hazır hissettiğimde, Legion'dan o evdeki adamları araştırmasını ve herhangi bir

hala hayattaydı. Araştırdıktan sonra, hepsinin öldüğünü söylemişti. Biri hariç.

Kenny Mathers.

Çok zengin ve iyi korunuyor. Sadece İtlaf için gelen çoğu alıcının aksine, evi sık sık ziyaret ediyordu.

Francesca'nın Rocco'ya Kenny'nin özellikle beni satın almak istediğini söylediğini duydum, bu yüzden uzak duramıyor gibiydi. Evden ve benden.

Parası ve elitizmi onu bunca yıl güvende tuttu ve tamamen şebekeden ayrılmasına izin verdi. Ben kaçtıktan kısa bir süre sonra halkın arasına karıştı.

Kuşkusuz onunla yüzleşmeye hazır değildim, ancak Legion'ı kim olduğu ve ne yaptığı konusunda bilgilendirdim. Patronum bu konuda bir şey yaptıysa da emin değilim. Sormak için çok korkak davrandım.

"Bildiğim kadarıyla sadece bir tane var, ama hâlâ öyle olup olmadığını kim bilebilir? Ne olursa olsun, benim adıma kimseyi öldürme. Benimle birkaç kez yatman seni benim kahramanım yapmaz."

Başını eğiyor, talebimden etkilenmemiş gibi görünüyor. "Adı ne?"

İç çekiyorum. "Ne fark eder ki?"

İfadesi ciddi, bakışlarında zerre kadar eğlence kalmamış.

"Tüm bu lanet gezegende senin nasıl hissettiğini bilen tek adam olmak istiyorum. Ve eğer bu bilgiyi hala bu dünyada yürüyen tek bir ruhla paylaşırsam, onları bu dünyadan uzaklaştırmış olacağım."

Ona sadece göz kırpabiliyorum, birkaç saniye boyunca nutkum tutuluyor. Buna rağmen, midem huzursuz kelebeklerle dolu bir lağım çukuru ve kalbimin yumuşamaya başladığını hissediyorum.

Sözleri korkutucu değil ama benim tepkim

korkutucu. "Saçmalıyorsun."

"Olabilirim."

"Benim adıma kimseyi öldürmeyeceksin."

"Öldüreceğim."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım, Cage."

"Tartışma o zaman."

Tekrar iç çekiyorum, omuzlarım çöküyor. Bu gece için duygusal olarak tükenmiş durumdayım ve onu katil ellerini

Kendisi.

Francesca'nın evinden geriye kalan adamı öldürme ihtimali beni rahatsız etmiyor ama gerekçesi ediyor. Bunu *benim* için yapmasını istemiyorum. Çünkü bana karşı herhangi bir duygu besliyor. Bir canavar olduğu için onu gezegenden yok etmesini ve bu işi burada bırakmasını tercih ederim.

"Benden ne istiyorsun?" Elimi bıkkınlıkla yüzümden aşağı kaydırarak inliyorum.

"Bu gece için ne kadar parça vermek isterseniz."

Elimi bırakıyorum ve ona boş boş bakıyorum, ama o sadece sabırla bekliyor, bana bakıyor.

"Sadece seni tanımak istiyorum. Hepsi bu kadar. Ben de sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Dudaklarımı büküyorum, kendimi rahatlamış hissediyorum. Çünkü ben de Cage'i inkar edilemez bir şekilde merak ediyorum. Alaska'da birçok yalnız geceyi, dünyamı bu kadar kolaylıkla yok eden adamı merak ederek geçirdim. Beni en çok rahatsız eden şey onu özlememdi. Tanımadığım birini nasıl özleyebilirim ki?

Ona istediğini verirsem, tamamen sevimsiz bir şey bulacağını ve eve gitmek isteyeceğini umuyorum. O zaman sonunda yatağa gidebilirim. *Tek başıma.*

Dünyamın tekrar yıkılmasını göze alamam ve bu sefer onu özlemek zorunda kalmayacağım.

"Dünyada en sevdiğim isim Layla."

Boğazım düğümleniyor ve onun adını söylediğim için kendime lanet ediyorum. Kalbimin bir odun kırma makinesinden geçirildiğini hissetmeden onu düşünmek imkansız. Ona kişisel olmayan bir şey vermeliydim. En sevdiğim renk gibi.

Yavaşça başını sallıyor ve dudaklarının bir kenarı yukarı doğru kıvrılıyor. Tanrım, bu bakış ölümcül.

Nefret ediyorum. "Bu çok güzel."

"Evet," diye mırıldanıyorum, sonra boğazımı temizliyorum, nefes borumu tıkayan duyguyu örtmek için acınası bir girişim.

"En sevdiğim çiçek kaplan zambağıdır," diyor bana. Tereddütle bakışlarıyla tekrar buluşuyorum ama bu kez bakışlarında gölgeler görüyorum. "Annem bekâr bir anneymiş ve babam ben doğmadan önce ölmüş. Büyürken her cumartesi çiftçi pazarından kendine kaplan zambakları almış. Bir erkeğe ihtiyacı olmadığını, çünkü istediği her şeyi alabileceğini söylerdi. İlk maaşımı aldığımda, ona aldığım ilk şey bu oldu. Ona söyledim.

Bir erkeğin ona bunları almasına ihtiyacı yok, ama bu hak etmediği anlamına gelmez."

"Dur tahmin edeyim, ona almaktan hiç vazgeçmedin," diyorum, istemsizce dudaklarımı büken bir gülümsemeyle.

Sırıttıyor ve kalbim macuna dönüşüyor. "Hâlâ öyle."

Lanet olsun ona.

Bana onu iğrenç bulmamı sağlayacak bir şey söylemesi gerekiyordu. Kesinlikle iğrenç.

Ama sonra gülümsemesi kayboluyor ve yüz hatları anında ürkütücü bir ifadeye bürünüyor. Ne düşündüğünü zaten biliyorum. Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum.

"Dur tahmin edeyim," diye tekrarlıyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Kaçırılmam hakkında konuşmak istiyorsun."

"Dükânıma girmeden önce kim olduğunu biliyordum. Bütün dünya biliyordu. Ve çoğu insan gibi ben de senin davana kafayı takmıştım. Güvenlik kayıtları..."

"Beni deli gibi gösterdi," diye arz ettim, midem asitle dolmuştu.

"Teknolojiyi iyi bilirim ve bunun manipüle edildiği açıktı. Sen deli değildin ve sadece hayatının en kötü anının tüm dünyaya yayınlandığını değil, aynı zamanda seni belli bir şekilde göstermek için değiştirdiklerini de anladım. O zamanlar bile senin için kızgındım."

"Teşekkürler," diye mırıldandım acı acı. "Beni bu yüzden mi siktin? Ünlü kayıp kızla oynamak ve övünme hakkına sahip olmak mı istedin?"

Yüzü gevşer ve hayal kırıklığına uğramış görünür.

"Hayır, Molly. Söylediğim tek kişi Silas'tı, o da çok sarhoş olduğum için. Ve seni becerdim çünkü senden başka hiç kimseye hissetmediğim bir şekilde etkilendim. Sanırım senin davayı takıntı haline getirdim çünkü ruhum seninkini tanıdı. Ve senin hakkında çok fazla sorum vardı."

"Cevaplarını aldın mı?" Ses tonum sertleşerek soruyorum. Kızmak için sebep arıyorum ama doğrusu kaçırılmamı bildiği ya da ilgisini çektiği için onu suçlayamam. Video görüntüleri... çoğu kişinin görmezden *gelemeyeceği* bir şey.

Bir anda ortadan kaybolan kız.

Ve hayaletler tarafından kovalanan kız. Hayaletin ben *olduğumu* bilmiyorlardı.

"Önemli olanları değil, işte bu yüzden seni tanımak istiyorum Molly. Dünyanın hala öldüğünü düşündüğü kızı tanımak istiyorum."

"Böyle olması *hoşuma gidiyor*," diye ekliyorum. "Herkes on beş yıl önce kaybolan bir kızı tanıyamayacak kadar kendi hayatıyla meşgul. Bu da medya sirkinin midillisi olmadığım ve yalnız kaldığım anlamına geliyor. Kimsenin beni tanınmasına izin vermememin bir nedeni var."

Başını sallıyor ve gözlerindeki nazık bakış, biraz korkmaya başladığımı fark etmemi sağlıyor. Kalbim hızla atıyor, avuçlarım terliyor.

"Kimseye söylemeyeceğim," diye teminat veriyor. "Bırak güvenliğini riske atacak lanet olası akbabaları, seni kimseyle paylaşmayacak kadar bencilim. Seni asla tehlikeye atmam."

Kan dolaşımımı zehirlemeye başlayan endişeden kurtulmaya çalışarak ağır bir nefes veriyorum.

"Medya kaçtığımı öğrenirse bir cinayet zanlısı olma ihtimalim var."

Sessiz kalarak daha önce kimseye söylemediğim bir şeyi itiraf etmek için cesaretimi toplamama izin veriyor. "Kaçtığım da ailemin evine geri döndüm. Bir kız kardeşim var ve o zaman sadece bir yaşındaydı. Onu, beni uyuşturucu parası için satan insanların yanında bırakamazdım."

Üst dudağı seğiriyor, bakışlarına öfke yerleşiyor. Neden bilmiyorum ama bu beni devam etmek için canlandırıyor.

"Annem çoktan aşırı dozdan ölmüştü, bu yüzden sadece babam vardı. Geri döndüğümü görünce beni tekrar satmaktan bahsetti ama bu sefer Layla'yı da satacaktı. Ben de kendimi kaybettim. Küçük kız kardeşimi satma düşüncesine dayanamadım. Yaşadığım şeyler hakkında düşünebildiğim tek şey, aynı şeylerin Layla'nın da başına gelmesiydi-" Düşünceden çok bunalmış bir halde sözümü kesiyorum. O kalan öfke yeniden ortaya çıkıyor ve kelimelerim telaşlanırken yanaklarım kızarıyor.

Eli benimkini tutuyor ve ben de sadece düşüncelerimden uzaklaşmak için ona odaklanıyorum.

Dövmelerle kaplı olduklarını görmüştüm ama ilk kez yakından inceleme fırsatı buldum. Parmak eklemlerine alev dövmesi yapmış, arkalarındaki arka plan karartılarak eriyen mumlar oldukları izlenimi verilmiş. Gördüğüm en iyi sanat eserlerinden biri ve ilk kez yaralarımı güzel bir şeyle kapatmayı düşünüyorum.

"Yani onu sen öldürdün," diyerek beni konuşmaya geri döndürdü.

"Onu ben öldürdüm," diye sessizce onayladım. "Ve bu konuda kendimi suçlu bile hissetmedim."

"Yapmamalıydın," diyor. "O bunu ve çok daha kötüsünü hak ediyordu."

Başımı salladım. Öyle yaptı ve onun hayatına son veren kişinin ben olduğumu bilmek beni biraz tatmin etti.

"Eskiden yaşadığım yerden birkaç saat uzaklıkta büyük bir domuz çiftliği olduğunu duymuştum. Sahibi birçok insan için yerel bir et kaynağıydı ve yakında emekli olacağına dair söylentiler vardı. Ben de her şeyi temizledim, babamı çöp torbalarına koydum ve arabasının bagajına koydum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Seni aynı çiftlikte sikmiş olabilir miyim?"

Yanaklarımda hemen bir kızarıklık oluşuyor. Lanet olsun.

Boğazımı temizleyerek, "Evet." diye mırıldandım.

Sırıtıyor ve ben de ondan yayılan memnuniyet karşısında gözlerimi

kısıyorum. "Her neyse," diye devam ediyorum, ona *susmasını* işaret eden bir bakış fırlatarak. "Bir kere

Layla ve ben duş aldık, giyindik ve eşyalarımızı toplayıp çiftliğe gittik. Çiftlik sahibi yatana kadar bekledim, ahırına gizlice girdim ve babamı domuzlarına yedirdim. Hoş değildi ve her şeyi doğru yapmadım. Domuzların diş ve kıldan kaçındığını bu şekilde öğrendim, bu da temizleme sürecini korkunç hale getirdi. Bundan kurtulmayı başardığıma hâlâ şaşıyorum."

O gecenin fazlasıyla basite indirgenmiş bir versiyonu ama işin özü bu. O zamandan bu yana insanları domuzlara yem etme konusunda çok şey öğrendiğim dışında ayrıntıların şu anda pek önemi yok. En önemlisi, Layla'yı ve kendimi o evden başarıyla uzaklaştırmıştım ve o zamandan beri kimse gerçekte kim olduğumuzu tespit edemedi.

"Layla şimdi nerede?"

Çenemin titremesini engellemek için dudaklarımı büküyorum. Bu soru göğsüme indirilmiş bir yumruk gibi geliyor. Kalbim acıyla sıkışıyor ve derin bir hüznü beni tüketiyor.

"Emma," diye düzeltiyorum. "Onun adı artık Emma. Dört yıl boyunca ona bakmaya çalıştım. Babam benim kaybolmamdan dolayı soruşturma altında olduğundan, federallerin onu ve Layla'nın kaybolduğunu fark etmeleri uzun sürmedi. Tıpkı benim gibi o da tüm haberlerde yayınlandı ve üçümüze ne olduğuna dair pek çok komplo vardı. Bazı insanlar benim kaçtığımı ve onu kaçırdığımı düşündüler ama bunu destekleyecek yeterli kanıt yoktu.

"Bu yüzden adını Emma olarak değiştirdim ve ona bakmak için *çok uğraştım*. Bir iş bulmak neredeyse imkansızdı çünkü kimlik alamıyor ve kendimi ifşa edemiyordum. El altından birkaç iş bulmayı başardım ama onlar da

Tipik olarak düşük ücret alıyordum ve patronlarım her seferinde bir şekilde boktan bir insan olmayı başarıyordu. Sürdürülebilir değildi ve ona güvenli, sağlıklı bir yaşam sağlayamıyordum."

Boğazımda bir kaya oluşuyor ve bir an için bırakın konuşmayı, nefes bile alamıyorum. On yıl, acıyı ve yıkımı dindirmeye yetecek kadar uzun bir süre değil. Bir ömür bile yeterli olmazdı.

Cage elini tekrar benimkine dolayarak bana burada olduğunu hatırlatıyor.

"Zengin bir kasabada iyi bir aile buldum ve onları sinsice takip ettim. Onları aylarca izledim, iyi olduklarından emin oldum - mutlu çocukları olan *gerçekten* iyi insanlar. Ve sonra... ona hak ettiği hayatı verebileceklerinden emin olduğumda... Uyuyana kadar bekledim, sonra onu bir isim etiketi ve doğum tarihiyle kapılarının önüne bıraktım, sanki lanet olası bir köpekmiş gibi."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve göğsüm kabarıp ciğerlerim genişlerken bile hala nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

"Daha sonra birkaç ay boyunca onu gerçekten evlat edindiklerinden ve başka bir koruyucu aileye vermediklerinden emin olmak için onları izlemeye devam ettim. Biraz zaman aldı ama sonunda onu evlat edinebildiler. Onu ilk aldığım zamandan daha yaşlı olduğu ve memleketimizden birkaç saat uzakta olduğu için kimse kim olduğundan şüphelenmedi. Ayrıca, beni sadece Marie olarak tanıdığından emin oldum. Bu, çocuğunu bir yabancıya kapısına bırakan uyuşturucu bağımlısı bir anne olarak görüldü. Ve benim için sorun yoktu. Bu onun güvende olduğu ve nihayet huzur içinde yaşayabileceği anlamına geliyordu."

Her şey yanıyor; ıslak gözlerim, burnum, yanaklarım ve boğazım.

"Legion beni bulduğunda, onu bıraktığımdan beri bir yıl geçmişti. Onu hiç görmedim ama patronum bana karşı agresifleşirken beni görmüş olmalı. Beni sana gönderdi ve gerisi tarih oldu."

Bacağımı endişeyle zıplatıyorum, ağlama isteğimi bastırmak giderek zorlaşıyor. "Kahretsin, ona bakamamış olmam hâlâ berbat bir şey," diye boğuluyorum, sesim gözyaşlarıyla kesiliyor.

"Ama sen sağladın," diye ısrar ediyor, gezinen bakışlarımı yakalayarak. "Bu seçenek senden çalındı bebeğim. Bunu yapamayacağın için değil, en az onun kadar tehlikede olduğun için yaptın. Sen gençtin. Ve uyuduğu yerin senin evin olmadığını biliyorum. Yine *de* ona hak ettiği hayatı sağladın. Bunu ona sen verdin."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, yine de birkaç damla yaş süzülüyor.

"Bencilim ve onun da benim onu hatırladığım gibi beni hatırlamasını istiyorum. Ama biliyorum ki asla onun hayatında olamayacağım. Yaşam tarzımla olmaz. Bu pislikten uzak durmasını istiyorum. Ama Alaska'dayken onu çok özledim. Ne kadar yaşamaya çalışsam da lanet bir zombi gibiydim."

Ciğerlerim hâlâ daralıyor ama her kelime fiberglastan yapılmış gibi gelse de devam etmek için kendimi zorluyorum.

"Dört yıl önce kendimi toparladım ve geri taşındım. Önceki sahibi vefat etmişti ve çiftlik bir süredir satılıktı. Alaska'da iyi bir işim vardı ve tüm birikimimi burayı satın almak için kullandım. Layla'nın hayatında olamasam da onunla aynı eyalette olduğum için kendimi daha iyi hissediyorum."

Açıklamamı bir iç çekişle bitiriyorum, kendimi aniden bitkin hissediyorum. Duygusal ve fiziksel olarak. Ona bu kadarını anlatmayı planlamamıştım, yine de itiraf etmeliyim ki iyi hissettirdi. Ama şimdi sadece uyumak istiyorum.

"Onu hâlâ izliyor musun?" Cage cesurca soruyor. Gözlerim parmaklarımla oynadığım kucağıma düşüyor. Boğazımda bir kızarıklık oluşuyor, utanç kök salıyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum, sesimi yükseltmeye zorlayarak. Belki yanlış ya da ürkütücü ama o benim kız kardeşim ve onu kontrol etmeyecek kadar önemsiyorum. Biraz utanç verici olsa da bu konuda kendimi suçlu da hissetmiyorum.

Kıkırdıyor. "Roller tersine dönseydi ben de aynısını yapardım."

Yorgunca gülümsüyorum, o gitmese bile başımı yastığa koyup sızmanın eşiğindeyim. Bir gece kalmasına izin vermek büyük bir mesele olmak zorunda değil.

Bir kez daha elimi sıkarak dikkatimi tekrar ona çekti.

"Onun hayatını kurtardın, Molly. Bunu unutma. Bunu her zaman hatırla."

chapter eleven

MOLLY

NINE YEARS AGO
2013

"*Tanrım, çok seksisin. Brent seni ne zaman işe aldı? Bilseydim, kuzenimi daha önce ziyaret ederdim ve seni yatağında çıplak görürdüm.*"

O kesinlikle bir incel. İki ön dişi eksikken ve soluk teni uyuşturucu kullanımından dolayı pembeleşmiş ve kabuk bağlamışken böyle bir sözün bekar bir kadın üzerinde işe yarayacağını düşünemiyorum.

Bizi ayıran tezgâha ağır bir şekilde yaslanıyorum ve ona, üst dudağına bok bulaşmışken çarpık kanatlarından etkilenmemi bekleyen bir sinek gibi bakıyorum.

"Lütfen söyleyin bana, bu tavlama cümlesiyle kaç kadını yatağınıza almayı başardınız?"

Ağzının üstündeki sarı şeftali tüylerini vurgulayarak sırtıyor. Eminim bunun onu daha çok erkek gibi gösterdiğini düşünüyordur.

"Şu anda içeride bir tane var. Ama sırf senin için onu seve seve dışarı atarım." İğrenç.

Bu lanet işten nefret ediyorum. Patronumdan nefret ediyorum. Ve belli ki onun ailesinden de nefret ediyorum.

Bir aydır bu iğrenç tamirhanede çalışıyorum ve sayamayacağım kadar çok kez cinsel tacize uğradım. Aklımı kaçırmak üzereyim ama paraya ihtiyacım var.

"Hayır, teşekkürler," diye takıldım. "Brent'e onu görmeye geldiğini haber veririm."

Gülümsemesi kayboluyor, yerini karanlık bir ifade alıyor. Ağzından kötü bir şey dökülmeden önce ona sırtımı veriyorum - zaten olanlardan daha kötü.

Küçük dükkan Montana dağlarının derinliklerindeki köhne bir kasabada yer alıyor. Neyse ki, yüzümün burada herhangi bir yere yapıştırıldığını görmedim ve medya, bu gezegenin cehenneme döndüğünü doğrulayan başka bir dünya olayına geçti.

Artık Layla'ya sahip olmadığımı göre, neden yaşayanların arasında yürümeye zahmet ettiğimi merak ediyorum. Ama hayatımı bir kenara atmak için bu kadar mücadele etmeyi reddediyorum. Bu noktada buna sadece saf inatçılık diyebilirim.

"Brent, kuzenin geldi," diye sesleniyorum ofisine, kapının dışında sıkıca durarak. Ne zaman içeri girsem, kapıyı arkamdan kapatmamı istiyor ve bu her zaman son derece rahatsız edici bir durumla sonuçlanıyor. Çoğu zaman bana asılıyor. Diğer zamanlarda ise beni azarlamak için bir neden buluyor, sonra da bunu hoş bir tehditle süslüyor.

Ehliyet sahibi olmanın benim için çok tehlikeli olduğunu itiraf ettiğimden beri bir şeylerden kaçtığımı biliyor ve bunu teminat olarak kullanmayı seviyor.

"Hangisi?"

"Söylemedi," diye karşılık veriyorum.

İç çekiyor, sesi kızgınlıkla karışık.

"O zaman kuzenim olduğunu nereden bileyim?" diye çıkışır. "Polisin kışımında olduğunu çok iyi biliyorsun. Ve otobüsün altına girecek ilk kişi *sensin*, küçük kız."

Bir de tehdit var.

"Gidip soracağım,"
diye mırıldanıyorum.

Ben sürüngene doğru ilerlerken, o nefesinin altından bir hakaret mırıldanıyor. Araba kokularıyla oynuyor, raftan bir tane alıyor, kokluyor ve kasıtlı olarak yanlış sıraya geri koyuyor, bir yandan da çirkin yüzüne ukala bir sırtıma yerleştiriyor. Dişlerimi sıktım, öfkem alevlendi. Brent, müşteriler tam olarak bunu yaptığında kokuları doğru dizmediğim için bana

birkaç kez bağırmıştı.

"Adın ne senin?" İfademı nötr tutmaya çalışarak soruyorum. Bilmesini istediğim son şey, beni kızdırmak için gösterdiği çabanın

Çalışıyorum.

Cevap veren sırtışı şeytani ve içime kapanma isteği uyandırmasından nefret ediyorum. O yüzü çok sık gördüm. Ve sonrasında gelenleri.

"Sosyal güvenlik kartımı da mı istiyorsun? Sadece kuzenimi getir."

Az önce bana tükürdüğü gibi ona da tükürmekten kaçınmak çaba gerektiriyor.

O boşlukta tükürüğü ağzında tutmak imkânsız olmalı. "Önce senin adını istiyor," diye ısrar ediyorum.

"Ben bir bok yapmıyorum- Brent! Brent, defol git buradan!" diye yüksek sesle bağırıyor. Hay sikeyim.

Patronumun kapısının arkasından çarparak kapandığını ve ardından öfkeli ayak seslerini duyduğumda kalbim hızlanıyor. Panik serbest kalıyor ve Rocco'nun aynı ağır adımlarla bana saldırdığı anılar tarafından saldırıya uğruyorum.

Brent kahverengi gözlerinde ateşle kasaya doğru ilerliyor. Ben şimdiki zamanda kalmak için savaşırken saç çizgimde ter birikiyor. Ama gerçekliğin çok da iyi olduğunu sanmıyorum.

"Ne diye bağırıyorsun lan?" diye çıkışıyor, bir süre adama baktıktan sonra bakışlarını bana çeviriyor. Bu sefer gerçekten de geri çekiliyorum.

Patronum büyük bir adam. Ve *acımasızdır*.

Uzaktan, dükkana giren başka bir müşterinin çan sesini duyuyorum, ancak hiçbirimiz onları tanımıyoruz.

"Bu küçük sürtük kıbarca rica etmeme rağmen seni almayı reddetti. Çok saygısız!"

Kaltak olarak adlandırılmak kesinlikle yeni bir şey değil ve kesinlikle duygularımı incitmiyor, ancak işimi riske atması kesinlikle yersiz.

Ağzım açık kalıyor, dilimde bir protesto oluşuyor. Ancak Brent'in suçlayıcı bakışları üzerime çevrilince anında dağılıyor.

"Bu doğru mu?"

"Ben sadece sorduğun gibi adını öğrenmeye çalışıyordum," diye kendimi zayıfça savunuyorum.

"Saçmalık. Beni sorguya çekiyordu, dostum!"

"Kapa çenenin Bud," diye bağırıyor Brent, ama ateşli bakışlarını benimkilerden ayırmıyor.

İkisi arasındaki yakınlık bariz. Sanırım bu Brent'in kuzeni olduğu anlamına geliyor, bu da durumumu daha da kötüleştiriyor.

"Ofisime git ve beni bekle," diye karanlık bir şekilde emretti.

Gözlerindeki niyet çok açık. Eğer dediğini yaparsam, kendimden bir parça daha eksilmiş olarak dışarı çıkacağım.

Ofisine doğru dönerken sarsak bir hareketle başımı sallıyorum. Bu tarafta da bir çıkış var ve eğer kendimi kurtarmak istiyorsam o çıkışı kullanmam şart.

Bir iş daha elimden kayıp gitti ve elimde hâlâ çok az para var.

Yıkım, artan endişeme karışıyor. Başka bir şehir bulmam ve yine yasadışı bir iş için yalvarmam gerekecek. Ve düzgün bir insan olan bir patron bulma olasılığım düşük. Şimdiye kadar hiç patronum olmadı ve şu ana kadar dört iş değiştirdim.

Çok yoruludum. Çok yoruludum.

Kuzeni -Bud-, "Aptal orospu bunları bile doğru düzenleyemiyor," diye tersliyor. "Çilekle..."

Söylediklerinin geri kalanını duymuyorum ve duymama da gerek yok. O sadece buradan siktir olup gitme ihtiyacımı pekiştirdi.

Doğrudan çıkışa doğru hızlı adımlarla yürüyorum ve arkama bile bakmadan oradan çıkıyorum. Güneş ışığı gözlerimi deliyor, ancak keskin acıyı fark etmiyorum bile. Tünel görüşüm var ve aklımdaki tek şey *Engines & Oil'den* mümkün olduğunca uzaklaşmak.

Otobüs durağına ulaştığımda, ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok. Ne tek bir saniyesini ne de kaldığım kadın sığınma evine kadar olan yolculuğun tamamını hatırlıyorum.

Bulanık düşüncelerle sonunda sığınma evine varıyorum. Neyse ki burada çok fazla kadın kalmıyor ama kalmak için onlarla grup terapisi seansları yapmam gerekiyor.

İnanılmaz derecede rahatsız edici. En azından onlar da benim gibi travma geçirmiş ve yalnız kalmak istiyorlar. Bu sayede kendime ait küçük bir dairem oluyor, ancak bu daireyi tutmak için küçük bir ücret ödemem gerekiyor. Sığınma evi, hayatta kalanlara istismarcılarından uzakta bir tür bağımsızlık vermeyi amaçlıyor ve bölgedeki normal daireleri kiralamaktan çok daha ucuz.

Kapıma ulaşıyorum ve içeri girmek için neredeyse iterek geçiyorum, Brent'in beni takip ettiğine ve hemen arkamda olduğuna ikna oluyorum. Tek bir kişi bile görmemiş olmama rağmen, yine de yol boyunca biri peşimdeymiş gibi hissediyorum.

Ancak kapı kapanıp kilitlendiğinde kendimi kapıya doğru atıyorum ve derin bir nefes veriyorum.

Neredeyse sürekli bir tehlike altındayken kendimi rahatlamış hissetmem mümkün değil ama en azından o ofiste Brent'le yalnız değilim, muhtemelen tekrar saldırıya uğramanın eşiğindeyim.

Şu anda isteyebileceğim tek şey bu. Bir de o sürüngenlerden biri tarafından eve kadar takip edilmemiş olmak.

Bir nefes daha veriyorum ve ardından bir hıçkırık patlıyor. Bir elimi ağzıma kapatıyorum, ancak bu haykırışı kontrol altına almak için umutsuz bir girişim.

Çok geçmeden feryatların etkisinden kurtuluyorum ve artık ayakta duracak halim kalmıyor. Kapıdan aşağı kayıyorum, omuzlarım titriyor ve feryat üstüne feryat avucuma çarparken göğsüm kabarıyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan nehirler halinde akıyor ve en uzun süre boyunca acımın ardında hiçbir düşünce yok.

Artık neden ağladığımdan bile emin değilim. Olabilecekler yüzünden mi? Yoksa bir kez daha baştan başlamak zorunda olduğum için mi? Belki de ayaklarımı sağlam bir şekilde yere basmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hep tekmelendikleri içindir.

Buna daha fazla *dayanamayacağım*.

Ölmek istemiyorum ama var olmak da istemiyorum. Ve ruhumun her zerresiyle hiç doğmamış olmayı diliyorum. Bu kadar soğuk, vahşi ve kalp acısıyla dolu bir dünyaya hiç gelmemiş olmayı.

En kötüsü de, içimde ölü gibi hissetmeme rağmen, ne kadar canlı olduğumun acı bir şekilde farkında olmam. Her gece uykuya daldığımda korkuyorum çünkü tekrar uyanmam ve bu hayatı bir gün daha yaşamam gerektiğini biliyorum.

Sadece burada olmak istemiyorum. Tek istediğim bu.

Hıçkırıklarım azalıyor ama gözyaşlarım hiç dinmiyor. Ne kadar koklarsam koklayayım burnumdan sümük akıyor ve sonunda, affetmeyen fayansın üzerinde bu kadar uzun süre oturmaktan kığım ağrımaya başlıyor.

Gözlerimi zorla açarak etrafıma, berbat evime bakıyorum. Ön kapının etrafındaki lekeli beyaz fayanslardan oluşan küçük küp, ince kahverengi bir halıya dönüşüyor. Duvarlar yeni beyaza boyanmış, ancak karanlık odaya fazla ışık getirmiyor.

Büyüdüğüm evin aksine, sigara dumanı, vücut sıvıları ve kir kokmuyor. Sadece eski. Ve şimdiye kadar sahip olduğum en güzel ev. Ama hala benim değil.

İşte bu yüzden, beraberinde gelen standart mobilyalar dışında burayı çıplak bıraktım. Dekorasyon yok. Kişilik yok. Hayat yok.

İç çekerek gözyaşlarımı siliyorum ve kendimi ayakta durmaya zorluyorum. Grup terapisi daha sonra yapılacak ama genelde öncesinde bir tepsi tatlı koyarlar. Şu anda dört gözle beklediğim tek şey çikolatalı brownie.

Gözlerimde kalan ıslaklığı kırıştıtararak uzaklaştırıyorum, ardından dışarıda ürkütücü eski patronların ya da kuzenlerin olmadığından emin olmak için göz deliğinden bakıyorum. Bir kez

Etrafın temiz olduğundan emin bir şekilde kapının kilidini açıp sallıyorum. Siyah ve sağlam bir şey yere çarpıyor ve kalbim anında yerinden fırlıyor.

Bir gazeteci beni buldu. Ya da beni polise ihbar etmeyi planlayan bir yabancı. Farklı senaryolar yıldırım hızıyla beynimde mekik dokuyor. Beni nerede gördükleri. Beni bir yerde bekliyorlarsa.

Kaçmak için ne kadar zamanım var? Yoksa çok mu geç?

Titreyerek eğilip kartı alırken kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum. Metal olması önce beni şaşırttı. Sonra, kalın, altın yaldızlı harflerle *Legion* kelimesini bulmak için ters çeviriyorum. Altında bir telefon numarası var, başka bir şey yok.

Gerçek isim yok. İş unvanı yok. Hiçbir şey yok. Ama gerçekten önemli görünüyorlar.

Kalbim boğazımda, etrafıma şüpheyile bakıyorum, hala kimseyi görmüyorum ama buna en ufak bir güvenim yok. Diğer apartmanlar sığınağı çevreliyor ve sokak tam sağımda. Saklanabilecekleri pek çok yer var.

Hızla daireme çekilip kapıyı çarparak kapatıyorum ve tekrar kilitliyorum. Sonra dikkatim dağılmış bir şekilde yatağıma doğru ilerliyor ve kenarına yığılıyorum.

Lejyon da neyin nesi? Ve benden ne istiyor olabilirler?

Beş dakika boyunca kendimle tartıştım. Onları aramak ya da hayatım buna bağlıymış gibi kaçmak ve Tanrı'dan bu *Lejyon'un* beni bir daha bulmamasını dilemek. Bir gazetecinin ya da hükümet yetkilisinin kartvizitine benzemiyor. Ve bir parçam, eğer bu insanlardan biri beni bulsaydı, bana belirsiz, uğursuz bir kart bırakmak yerine bu kapıyı çalacaklarının farkında.

Ayrıca, inanılmaz süslü. Para diye bağılıyor.

Bir polisin ya da haber muhabirinin *bu* kadar para kazanmadığından eminim.

En azından bir karta harcamak için yeterli değil.

Kendime kızarak homurdanıyorum. Daha fazla düşünmeden arka cebimden kontrollü kapaklı telefonumu çıkarıp numarayı çeviriyorum ve kendimi vazgeçiremeden arama tuşuna basıyorum.

Merak kazandı ve bir kedi gibi beni öldürtebilir.

Çınlama kesiliyor, yerini günahkâr bir ses alıyor. Derin ve hırıltılı ama tınısız.

"Ararsın diye umuyordum."

Dudaklarım birbirinden ayrılıyor, o kadar hazırlıksızım ki kelimeler kifayetsiz kalıyor. Garip bir şekilde bekliyor. Hâlâ hatta

olup olmadığımı bile sorgulamıyor.

Birkaç dakika sonra kendimi toparlayıp "Kimsiniz?" diyebildim.

"Lejyon," diye basitçe cevap veriyor.

"Peki ne istiyorsun? Beni nasıl buldun?" Ses tonum her kelimedede daha da agresifleşiyor, beynimdeki dişliler şoktan şüpheye geçiyor.

"Sizi tamircide gördüm ve patronunuzla aranızda geçenlere tanık oldum. Yardıma ihtiyacı olan birine benziyordun, ben de seni eve kadar takip ettim. Tabii ki seni zaten olduğundan daha fazla güvensiz hissettirmek istemedim, bu yüzden temas kurma kararını sana bıraktım."

Gözlerimi kırıştıyorum, tek bir tutarlı düşünce bile üretemiyorum. "Yardıma mı istersiniz?" diye soruyor sakın sakın.

"Bu neyi gerektiriyor?"

"Güvende olacağın, rahat edeceğin ve ihtiyaçlarını karşılayacağın yeni bir hayat." Yine gözlerimi kırıştıyorum, ağzım açık kalıyor. Sonra dudağım kıvrılıyor.

"Sen bir ucubesin, değil mi? Karşılığında seni becermemi falan mı bekliyorsun? Başka bir hapis haneye isteyerek gireceğimi mi sanıyorsun, seni hasta herif? Cehenneme kadar yolun var."

Cevap veremeden telefonu kapatıyorum, ellerim şiddetle titriyor. Midem bulanıyor ve tüm o eski anılar yeniden canlanıyor.

Erkeklerle düşkündüm ve kendi akıl sağlığım pahasına onlara zevk veriyordum. Bana 'bakıldı ve geçimim sağlandı'. Francesca'nın evinde de başımı sokacak bir evim ve karnımı doyuracak yemeğim vardı.

Ama bu yavaş yavaş ölmediğim anlamına gelmiyordu. Canlı canlı işkence görmediğim ve delirmediğim anlamına gelmiyor.

Bir canavarın bana bakması yerine bağımsız olmayı ve mücadele etmeyi tercih ederim. En azından yalnız olduğumda, savaştığım tek şeytan kendiminkiler oluyor.

Telefon çaldı ve beni düşüncelerimden uyandırdı. Sıçradım, telefon yere yuvarlandı ve yatağın altına uçtu.

Kendi kendime küfrederek dizlerimin üzerine çöktüm ve bir de ne göreyim, *Bilinmiyor* ekranda yanıp sönüyor.

Bana bir daha asla ulaşmasın diye telefonu ayağımın altında ezmek istiyorum. Ama içimden bir ses ona tekrar küfretmek için bile olsa cevap vermemi söylüyor.

Son zil sesinden hemen önce çevirip açtım ve cevap verdim. "Dinle, pislik, aramanı istemiyorum-"

"Seni temin ederim, senden hiçbir şey istemiyorum." Derin, sakın sesi tehdidimin geri kalanını kovuyor.

"Ne? Bunu neden yapıyorsun? Hiçbir akli başında insan böyle bir şeyi karşılıksız teklif etmez."

"Senden sadece belirli bir yere gitmeni ve güvendiğim adamlarımdan biriyle buluşmanı istiyorum. O güvende ve sana yepyeni bir hayat kuracak. Sana içinde anahtarlar olan bir araba bırakacağım, GPS'te yerini göstereceğim ve istediğin gibi kullanman için bol miktarda nakit para vereceğim. Gitmek senin seçimin ve kimse seni zorlamayacak. Seks yok. Bunun dışında hiçbir şart yok. Sana söz veriyorum."

Bu bir şaka. Bir şaka. Öyle olmalı.

Telefonun diğer ucundan gelen iç çekiş neredeyse fark edilebilir.

"Seni tanıdım, Molly. Ve iyi bir yerde olmadığını bir mil öteden görebiliyorum. Kimliğin ya da konumun hakkında kimseye bir şey söylemeyeceğim. Sadece güvenli bir yere gitmene yardım etmek istiyorum, hepsi bu."

Sikeyim. Siktir, siktir, siktir, siktir. SIKTIR.

Kalbim bu kötü muameleye dayanamıyor. Beni tamamen bırakması sadece birkaç saniye sürer.

"Neden?" Uçuş modum devreye girmeye başladığında kendimi tutamadım.

Biri yaptı

Beni tanı. Ve bu felaket olabilir. "Benim işim bu" diye cevap veriyor.

Yeterince iyi bir cevap değil.

"Bunda ne var?"

"Kimseye nereye gittiğini ya da arkadaşımın senin için ne yapacağını söyleme. Başka bir şey söylemeyeceksin. Sadece sessiz kalacaksın."

"Peki ya yapmazsam?"

"Kimse bizi bulamadan iz bırakmadan ortadan kaybolacağız ve bir daha asla emrinize amade olmayacağız."

"Emrimde mi?" Aptalca tekrarlıyorum.

"Bana bir daha ihtiyacın olursa, benim değerli bir dost olduğumu öğreneceksin."

Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen bir duruş ve güvenle konuşuyor. Neredeyse rahatlatıcı olduğu kadar korkutucu da. Garip bir kombinasyon ve ölümcül olduğunu hissediyorum.

Bunu düşünmek için inanılmaz derecede aptal olmalıyım. Gerçek olamayacak kadar iyi görünen bir teklif yapan tamamen yabancı biriyle buluşmak. Özellikle de tanınmış biriyken. Bu bir tuzak olabilir. Beni haince bir şey için kullanmak için bir oyun.

Daha kötüsü olamaz. Francesca'yla bağlantısı olabilir ve beni o eve geri getirmeye çalışabilir.

"Kimin için

çalışıyorsun?" "Kendi

işimin patronuyum."

"Seni işe alan oldu mu?"

"Hayır, Molly. İşe alımları ben yaparım."

Neden ona inanıyorum ki? Aklı başında hiç kimse böyle bir şeyi düşünmez.

Ama beş yılı aşkın süredir aklım başımda değil. Ve bu noktada, kaybedecek neyim var ki?

Benim hayatım mı?

Ne hayatı?

"Yeni bir kimliğiniz, bir eviniz, bir işiniz ve yepyeni bir hayatınız olacak. Bunu sizden daha fazla hak eden çok az insan var."

Sanki uçurumun kenarında olduğumu hissediyor ve son bir hamleye ihtiyaç duyuyor.

"Tamam," diye aceleyle söylüyorum, sanki ağzım beynimin mantıklı kısmıyla yarışmış gibi. "Ama bir şeylerin ters gittiğini hissettiğim an kaçıyorum."

Başka bir iç çekiş fısıltısı. Bu seferki rahatlamış gibiydi.

"Elbette. Sana yol tarifini mesaj atarım. Buna pişman olmayacaksın, Molly."

Hat kesiliyor ve yavaşça telefonumu kulağımdan çekip ekrana boş boş bakıyorum.

Zihnim yarışmıyor. Sadece tek bir düşünceyle boğuşuyorum.

Kendimi neye bulaştırıyorum ben?

chapter twelve

MOLLY

PRESENT 2022

LAYLA SON DERECE ATLETİK ve bunu kimden miras aldığı konusunda hiçbir fikrim yok.

Belki annemiz de uyuşturucuya başlamadan önce öyleydi. Yine de babamın o yıllarda votka şişesinden daha ağır bir şey kaldırdığını sanmıyorum.

Ne olursa olsun, küçük kız kardeşim futbol takımının yıldız oyuncusu ve az önce üçüncü golünü attı.

Yerimden sıçıyorum ve suratımda bir eşek arısı varmış gibi alkışlıyorum, ama istediğim gibi tezahürat yapmaktan ve çılgılık atmaktan kaçınıyorum. Ailesini tercih ederim

neden kızlarının adını bağıran rastgele bir yabancı olduğunu merak etmektense başka bir çocuk için hevesli bir aile üyesi olduğumu düşünürler.

"GO EMMA!" diye bağıyor annesi Margot, avuçlarını ağzına götürerek. Kocas ve Layla'nın babası Colin de hemen yanında, aynı coşkuyla tezahürat yapıyor.

Ona verdiğim ismi korudukları için çok minnettarım. Eğer bir kızım olsaydı, kendi kızıma da bu ismi verirdim.

Layla'yı gerçekten koruyacaksam, kayıp bir çocuğu kayıp bir çocuk *olarak yanında* taşıyamayacağımı ve onu haberlerde yayınlanan ismiyle pervasızca çağıramayacağımı biliyordum. Her ne pahasına olursa olsun halktan uzak durmaya çalışsam da, bunun kaçınılmaz olduğu zamanlar vardı. Eninde sonunda Layla'nın büyüyeceğini ve adını öğreneceğini biliyordum ve kim olduğunu bilmesi riskini göze alamazdım. Bu onun güvenliği için gerekliydi. Şimdi de güvenli ve mutlu bir hayat sürmesi için gerekli.

Layla'nın uzun sarı atkuyruğu arkasında salınarak en şirin mutlu dansını yapıyor, takım arkadaşları da onunla birlikte tezahürat yapmak için koşuyor. Gözlerim buğulanıyor, göğsümden o kadar yoğun bir gurur fışkırıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Onun derinlerde kim olduğunu bilmem imkânsız, ama var olan en iyi on beş yaşındaki çocuk olduğuna eminim. Komik, zeki ve popüler. Ve gördüğüm kadarıyla çok nazik biri.

Benim için gerçekten önemli olan tek şey bu. Bu ve onun hak ettiği şekilde bakılması ve sevilmesi.

Ama benden bir alt sıradaki çift bir gösterge ise, o tam olarak buna sahip. Yüz ifadeleri benimkine benziyor. Gurur, neşe ve o kadar çok sevgi var ki içim acıyor.

Belki de sadece artık benim sevgimi bilmediği için acı çekiyordur ve ben onun hayatının sadece beş yılını yaşadım.

Maç bir saat sonra biter ve hiç kimseyi şaşırtmayacak şekilde Layla'nın takımı 4-0 kazanır. Kızlar büyük bir grup halinde toplanmış, sevinç çığlıkları atıyor ve tezahürat yapıyorlar.

Anne ve babası gruba doğru ilerleyip Layla'yı coşkuyla kucakladıklarında, ağızlarından *seni seviyorum* ve *seninle gurur duyuyorum* sözcükleri döküldüğünde dönüp gidiyorum.

Onun maçlarından sonra sık sık olduğu gibi gözlerim yaşıyor. Kazandığı için ve onu kutlayan ben olamadığım için ya da kaybettikleri için ve onu teselli edemediğim için.

Ne olursa olsun, onun adına çok mutluyum. Çünkü onu saran benim kollarım olmasa da, içinde bulunduğu kucak daha az sevgi dolu değil.

Bu kelimenin tam anlamıyla başıma gelen en kötü şey, özellikle de lanet olası bir Target'ın ortasında.

"Marie, bu annem Winifred," diye tanıştırıyor bizi Cage, dudaklarında boktan bir sırıtış. Onu terslemekten daha çok istediğim bir şey yok ama şu anda felç olmuş durumdayım.

Gözlerimin golf topu büyüklüğünde olduğunu biliyorum ve eğer annesinin yüzündeki aynı derecede muzip gülümseme bir gösterge ise, bu fark edilmedi.

Boy 1.80'den fazla olamaz, ela gözleriyle bana bakıyor. Kısa beyaz saçları ensesinde ve alnının üzerinde ustaca kıvrılmış, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Parlak kırmızı ruju gülümseyen dudaklarını boyuyor ve göz kamaştırıcı siyah kot pantolon ve leopar desenli bir bluz giyiyor.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diye ciyaklıyorum ve sıkması için kaygan avucumu uzatıyorum. Beni şimdiye kadar deneyimlediğim en sıcak kucaklamaya çekmeden önce alay ediyor ve elimi savuruyor.

Boğazım düğümleniyor ama terli elime dokunmak zorunda olmadığı için çok rahatladığıma inanmayı seçiyorum. Geri çekildiğimde Cage'in bakışlarıyla karşılaşıyorum ama gözlerim hemen arkasındaki prezervatif kutusuna kayıyor.

Aman Tanrım.

Bundan asla kurtulamayacağım.

Layla'nın maçından sonra Legion'dan bir telefon aldım ve bu gece bir damla daha alacağımı bildirdiler.

Son bir aydır Cage haftada üç ya da dört kez ceset teslim ediyor ve her seferinde yatağıma girmenin yeni bir yolunu buluyor.

Ahırdaki olay bir yana, ona prezervatif kullandırmaya başladım. Doymak bilmeyen seks arzusu yüzünden şimdiden elli sayılık bir kutunun tamamını tükettik.

Geçtiğimiz ayın garip, berrak bir rüya olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım, ancak kalçalarımındaki ve kışkımdaki çürükler bunu inkâr etmeyi imkânsız hale getirdi.

Ve her gece, o gittikten sonra, kendime bundan sonra kesinlikle profesyonel kalmam gerektiğini söylemeye çalıştım, ama kalbimdeki sancı

bana

vücut büyük ölçüde aynı fikirde değildi.

Otuz dört yaşındaki her sorumlu kadın gibi ben de daha fazla prezervatif alıyorum.

Ne olur ne olmaz.

Başka türlü güvenli bir çaba. Ta ki bir varlık yanıma sokulana, tanıdık bir el belirli bir markayı işaret etmeden önce lezzetli bir koku duyularımı istila edene kadar.

"Bunlara ihtiyacım var."

İri gözlerim yavaşça kutunun üzerindeki parlayan XL'yi ve ardından Cage'in tam karşımdaki geniş sırtışını algıladı.

Ben daha tek kelime edemeden, diğer tarafında tatlı bir yüz belirdi ve onu *'bir bayana böyle korkunç bir şekilde kur yapmaya çalıştığı'* için azarladı.

"Cage'in yeni bir bayan arkadaşı olduğunu bilmiyordum!" diye sıcak bir şekilde haykırdı ve yanaklarımı yumuşak ellerinin arasına almak için geri çekildi. "Ah, ne kadar güzelsin! Gözlerin oldukça seksi, biliyor musun? Ve o ısırık izi, Tanrım, korkunç bir insandan gelmiş olmalı. Ama söylemeye cesaret edebilir miyim?"

seni çok sinirli gösteriyor, canım."

Ağzım açık kaldı.

Cage iç çekiyor.

"Kadınlara seksi demeye başladığı bir dönemden geçiyor. Dün bana yeniden deri pantolon giymeye başlamak istediğini söyledi," diye açıklıyor Cage. Kuru tonuna rağmen, gözleri eğlenceyle parlıyor.

Winifred oğluna hoşnutsuz bir bakış atmak için beni bırakıyor. "Babanı böyle baştan çıkarmıştım, biliyorsun. Bu dar deri pantolonu ve parlak kırmızı askılı bluzu giyiyordum." Bakışlarını benimkilere çeviriyor, gözlerinde heyecan parlıyor. "Kızlar hiç bu kadar iyi görünmemişti, sana söyleyeyim. Babası bir bakış attı ve beni yere yatırdı-"

"Anne," diye sertçe araya giriyor Cage.

Gözlerini deviriyor ve sonra kırmızı dudaklarını kıvıran sinsî bir sırtışla bana göz kırpmıyor. "Merak etme tatlım, hikayeyi başka bir zaman bitiririm. Onun önünde seks hayatımdan bahsettiğimde *hassaslaşıyor.*"

Geçerli bir tepki ama bunu dile getirmiyorum. Onun yerine, gergin bir şekilde de olsa gülümsemesine karşılık veriyorum.

"Evet, duymak isterim," diye mırıldanıyorum.

"Harika!" diye bağırarak koridorun sonundaki bir müşteriyi ürkütüyor. Genç sarışın kadın bize şaşkın bir ifade verince sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum. Kuşkusuz bu çok komikti ve bir kahkaha patladı.

Winifred farkına bile varmaz.

"Yarın akşam yemeğe gel, sana tüm hikayeleri anlatayım. Eskiden ben de bir grupçuydum. Ve şunu söylememe izin verin, özenti rock yıldızları başarılı olanlara göre yatakta daha iyidir. Zengin olduklarında, etkilemeleri gereken kimse yokmuş gibi hissediyorlar." Elini havalı bir şekilde sallıyor.

"Ma-"

"Her neyse, yapabilir misin? En iyi şeftalili turtayı ben yaparım."

Bakışları o kadar umut dolu ki, hayır demek gerçekten imkânsız. Cage'e bir bakış fırlatıyorum, karanlık ve neredeyse alaycı bir ifade buluyorum. Cevap vermemi istiyor, bu da kalp atışlarımın tehlikeli seviyelere tırmanmasına neden oluyor.

Belli ki bana bir çıkış verme eğiliminde değil ve bunun beni mücadele ederken izlemekten zevk aldığı için mi yoksa gerçekten gelmemi istediği için mi olduğundan emin değilim.

Her iki şekilde de, o bir pislik.

"Evet, tabii ki. Planım yok."

"Harika!" diye ikinci kez bağırır ve bir kez daha, o zamandan beri daha yakınlarda dolaşan aynı genç kıızı korkutur. Kız sıçırıyor, kutuyu düşürüyor ve yanakları kıpkırmızı olmuş bir halde almak için koşuşturuyor.

Sonra, yıpranmış müşteri Winifred'e şaşkın bir bakış fırlatır, telaşla uçuşan sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırır ve çok genç bir yaşta kalp krizi geçirmeden önce aceleyle oradan uzaklaşır.

"Cage gelip seni almayı çok ister," diye gönüllü oluyor, önce ona sorma zahmetine bile girmiyor. Ona döner. "Saat altıda onu buraya getir. Bize de sevdiğim o güzel şeylerden al."

Kaşlarım zıplıyor.

Cage gözlerini devirir. "Şaraptan bahsediyor," diye açıklıyor kuru bir sesle.

Winifred yeniden bana odaklandı. "Ve Tanrı aşkına, rahat bir şeyler giy. Bir kanepede oturup içeceğiz ve harika oğlum hakkında ileri geri konuşacağız, bu yüzden lütfen beni aptalca bir elbiseyle etkileme ihtiyacı hissetme. Dolabımdakilerin zaten daha seksi olduğunu garanti ederim" diye yönlendiriyor. Arkasını dönecek oluyor ama sonra geri dönüyor. "Oh, ve sakın seni prezervatif kullanmaktan vazgeçirmesine izin verme. Çocuk yetiştirmek 1950'lerde kaldı. İşte, eğer babası gibiyse, bunlar işe yarayacaktır."

Raftan küçük boy prezervatifleri kapıp arkasına bile bakmadan arabama attığında gülüyorum ve sonra bana veda ediyor.

Cage'in yüzü Şoktan gözle görülür bir Şekilde rahatsız olmaya dönüşür.
"Oh, Şakaları var."

Winifred'in cevap veren kıkırdaması birkaç koridordan duyulabiliyor ve genç sarışın kadın maĒazanın neresinde olursa olsun, onu tekrar korkutmayı baŐardığından neredeyse eminim.

OceanofPDF.com

chapter thirteen

CAGe

NINE YEARS AGO 2013

"Bu boktan televizyonu İADE ETMEK İSTİYORUM," diye bağıyor yaşlı kadın, gri-sarı saçları dağılmış bir halde fişi tezgâha çarparken.

"Nesi varmış bunun?" diye soruyor çalışanım Silas, kadının içeri ilk girdiğinden beri sergilediği kötü tavra rağmen ses tonunu nazik tutarak. Kısa boylu, sigara içtiği belli ve sert biriymiş gibi göğsünü şişiriyor. Kemikleri dal gibi, ama onu yataktan kaldıran her neyse, sanırım.

"Açılmıyor!" diye bağıyor, buruşuk ellerini tezgâha vurarak. "Hangi salak açılmayan bir televizyon satar ki?"

Silas'ın gözleri seğiriyor ve ben de içimden kıs kıs gülüyorum. "Lanet olası tıklayıcıya basıp durdum ama hiçbir şey olmadı!"

"Fişe takılı olduğundan emin oldun mu?"

Kadın Silas'a yabancı bir dil konuşuyormuş gibi bakıyor ve bu da onu daha da öfkeliyor.

"Neye takılı?" diye bağıyor, sesi yükseliyor. "Biliyor musun, önemli değil. Paramı geri ver, seni bok parçası." Elindeki fişi Silas'ın göğsüne fırlatır.

Ağzından çıkacak soruyu tam olarak bildiğim için gülümsememi engellemek neredeyse imkansız.

"Elbette, hanımefendi. Televizyon nerede?"

Yine anlamamış gibi ona bakıyor.

"Benim evimde! Benim gibi yaşlı bir kadının bunu buraya tek başına taşıyabileceğini mi sanıyorsunuz? Siz gidip alamaz mısınız?"

Silas şimdi şaşkın şaşkın bana bakıyor. Sessiz kahkahamı gizlemek için başımı eğiyorum.

"Hayır, hanımefendi. Bir ürünü iade etmek istiyorsanız, onu getirmeniz gerekir. Geri almak için insanların evlerine gitmiyoruz."

Hanımefendinin ağzı bir an için açık kalıyor ve ardından teğet geçmeye devam ediyor. '*Siz insanlar*' ve '*bok parçaları*' kelimelerini o kadar çok söylüyor ki, onu erken bir mezara göndermeye ve bu kelimeleri lanet olası mezar taşına yazmaya hazırım.

Sonunda devreye girdim ve onu mutlu bir şekilde gönderdim, gerçek lanet televizyonu geri getirdiğinde geri döneceğine söz verdim. Fazla itiraz etmedi. Çoğu kişi sadece bana bakmak için boyunlarını kırdıklarında tartışmazlar.

Düzenli müşterilerimin TV satın almak istemediğini düşünürsek bu işimi çok daha kolaylaştırıyor. Ve birkaç büyükanneyle çalışmış olsam da, kesinlikle zararsız değillerdi.

"Neden suçlularla uğraşmak bu kadar kolay?" Silas homurdanıyor ve yaşlı kadının az önce çıktığı kapıya pis bir bakış fırlatıyor.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu işi neden kurduğunu sanıyorsun?"

Silas alaycı bir tavırla kaşlarını çatıyor. "Nüfusun yüzde doksan dokuzunun yapamadığı bir şeyi yapmayı öğrenmiş zeki bir orospu çocuğu olduğun için mi?"

"Yüzde doksan dokuz biraz abartılı," diye cevap veriyorum kuru bir şekilde. Ama çok da uzak değil.

Ablam Olivia sahte kimlik için bir pislige para verdiğinde on iki yaşındaydım. Çok heyecanlı olduğunu hatırlıyorum, ilk barına girmekten bahsederken mavi gözleri parlıyordu.

On altı yaşındaydı ve asi döneminin derinliklerindeydi.

O hafta sonu Olivia en iyi arkadaşı Kelly ile giyinip kuşandı ve annemiz yattıktan sonra gizlice dışarı çıktılar. Bu onu son görüşümdü ve pencereden çıkıp gecenin karanlığına karışmadan önce ona aptal dediğimi hatırlıyorum.

Sonrasında yaşananların hikayesi, duruşması sırasında katilinin ağzından anlatıldı.

Memur James Gill'e göre, Olivia ve Kelly'nin girmeye çalıştığı kulübe çağırılmış. Fedai şöyle bir bakmış ve kimliklerinin kötü yapılmış olduğunu görmüş. Bu yüzden onlara bir ders vermek için polisi aramış.

Memur Gill on dakika sonra kulübe geldi ve onları arabasının arka koltuğuna oturttu. Onları karakola götürmemesi dışında.

Bunun yerine, onları kasabanın eteklerindeki dağlarda bulunan evine götürdü. Orada iki gün boyunca tecavüz ve işkenceye devam etti ve sonunda ikisini de başlarının arkasından vurdu.

İki yıl boyunca onlara ne olduğunu bilmedik. Ta ki Memur Gill başka bir kızı kaçırana kadar... Kız kardeşim ve arkadaşının aksine o kaçtı ve polis teşkilatına ne kadar kötü bir adamla çalıştıklarını anlatmak için yaşadı.

Daha sonra evini aramışlar ve Olivia, Kelly ve diğer yedi kızı arazisinde gömülü olarak bulmuşlardır.

Tek düşünebildiğim, kız kardeşim ve arkadaşı boktan kimlikler almamış olsalardı, James Gill'in hayatlarına asla girmeyeceğiydi. Onları asla arabasının arkasına koymaz ve anlamsızca öldürmezdi.

On dört yaşındaki aptal beynimde, genç kadınlar için yasal sahte kimliklerin nasıl yapıldığını öğrenerek kız kardeşimin intikamını aldığımı sanıyordum. Sadece onların aynı derecede kötü erkeklerle dolu bir ortama girmelerine izin verdiğimi fark etmem uzun sürmedi. Daha güvende değillerdi ve kız kardeşim o gece bara girmiş olsaydı, farklı bir adamın aynı iğrenç eylemi gerçekleştirmeyeceğinin garantisi yoktu.

Yani bir süreliğine, nasıl kullanacağımı bilmediğim bir yeteneğim vardı.

Ta ki bir gün, birkaç yaş büyük bir çocuk, David, bana gelip ona yeni bir kimlik yapmaktan daha fazlasını yapıp yapamayacağımı sorana kadar. Yeni bir hayat istiyordu.

Babası Deniz Piyadeleri'nde generaldi ve oldukça tacizciydi. David eve her gittiğinde hayatının tehlikede olduğunu hissediyordu ve eğer

sadece kaçtı, babası onu bulurdu. Sanırım babası onu tehdit etmişti.

Ona nasıl yeni bir sosyal güvenlik kartı ve doğum belgesi alacağımı bulmak iki haftamı aldı. Ona bir balıkçı teknesinde iş bile bulmayı başardım.

Sahip olduğumu bilmediğim bir tutkuyu ateşledi. Meğer insanları yok ederek onları kurtarabilirmişim.

On sekiz yaşına girdim ve kendi işimi kurdum, televizyon satan bir elektronik mağazası olan *Black Portal*'ı. Ama bu sadece benim paravanımdı. Başlangıçta asıl hizmetlerimi kulaktan kulağa satıyordum. Sonunda, Legion'u tanıyan müşterilerimden birinin dikkatini çektim ve o da yaptığım işi beğenerek bana daha fazla müşteri gönderdi. O bana iş getirmeye yardım ediyor; karşılığında ben de ona iyilik yapıyorum.

Tek kuralım - tecavüzcülere ya da pedofillere yardım etmiyorum, ki Legion bu tipleri daha kalıcı bir şekilde ortadan kaldırdığı için bu bir sorun değil. Katilleri ise duruma göre değerlendiriyorum. Kötü adamların kaçmasına yardım ettim, ancak yardımımı istiyorlarsa ihtiyaç duyduğum ahlaki pusuladan yoksun değillerdi. Gri alan diye bir şey var, özellikle de cinayet söz konusu olduğunda.

"Tanrım, bu düşündüğüm kişi mi?" Silas fısıldar, sorusu inançsızlıkla doymuştur.

Onu gördüğüm an kalbim duracak.

Molly lanet Devereaux tezgâha doğru ilerliyor, gözleri her yöne dalıyor. Omuzları içe doğru kıvrılmış ve endişeyle tırnaklarını karıştırıyor. Koyu kahverengi bukleler yüzünün etrafına bilinçli bir şekilde yerleştirilmiş ama o hüzünlü, yeşil gözler ve yanağının ortasındaki yara izi... her şeyi ele veriyor.

Kaybolduğunda tüm haberlere çıkmıştı. Sekiz ay sonra da kız kardeşi Layla. Çoğu kişi babalarının Layla'yı alıp kaçtığını düşünüyor ama o zamandan beri ikisi de görülmedi. Her iki kızın da tuhaf kayboluşları bugüne kadar çözülemedi.

Kaybolalı neredeyse altı yıl oldu. Şimdi, işte burada, kanlı canlı. Ve kayıp kişi posterinde olduğundan daha az üzgün görünmüyor.

"Bunu ben hallederim." Silas'a çenemi sallayarak bizi yalnız bırakmasını işaret ediyorum. Tek kelime etmeden arka tarafta kayboldu.

"Seninki gibi gözleri olan insanların kaderinde trajik bir ölüm olduğunu söylerler."

Yürüyüşünde hafif bir duraksama oluyor, ama bir adım uzaklaşana kadar ilerliyor, aramızda sadece bir sayaç var.

"Sanpaku gözler," diye açıklıyorum. "İrislerinizin altında bir boşluk olduğunda."

"Tüm misafirlerinizi bir alev topu içinde dışarı çıkacaklarını söyleyerek mi karşılıyorsunuz?"

"Genellikle bu yüzden beni bulmaya geliyorlar. Onları ateşten kurtaran benim."

Mırıldanarak dikkatimi burnundaki çilleri saymaktan uzaklaştırıyor. Sadece on beşe kadar sayabildim ama yeniden başlamayı umursamıyorum.

"Sadece bir televizyon için buradayım," diye yalan söylüyor.

Cevap sırtışıma istemsiz. "Tabii, ne tür?" Soruyorum.

"Uh-" Etrafına bir göz attıktan sonra elli inçlik düz ekranı işaret ediyor. Ve tahmin etmem gerekirse, onun fiyat aralığının çok dışında.

"Şu." "Beş yüz dolar tutuyor."

Kocaman gözleri benimkilere kayıyor. "Tanrım," diye mırıldandı. "Bu gerçekten çok gereksiz."

En ucuz televizyonumuzu gösteriyorum. On yıl öncesinden kalma küçük bir kutu ama yenilenmiş.

"Bunun için 50 dolar."

Burnu tiksintiyle kırışıyor. "Bu bir dolardan daha değerli görünmüyor."

"Bu bir antika."

"Şenlik ateşi yakmak için daha uygun görünüyor," diye karşılık veriyor hiç tereddüt etmeden. Tam bir aptal gibi gülümsüyorum.

"Muhtemelen öyledir, ama dikkatli olun, çalışanım sizi duyabilir. Bu onun gurur ve neşe kaynağı."

Kaşlarını kaldırıyor. "Yaralı egosuna başsağlığı diliyorum."

Lanet olsun. Sanırım onu seviyorum.

Boğazını temizliyor, yüzlerimizde aptal sırtışımlarla birbirimize baktığımızı fark ediyor.

"Peki, yangın söndürmek için ödeme planı kabul ediyor musunuz?"

Kollarımı tezgâha yaslıyorum, şimdi kaşlarımın altından ona bakıyorum. Ne kadar kötü olduğunu hissedebiliyorum ama bunu saklayamıyorum.

"Önce bana adını söyle. Benimki Cage Everhart."

Gözlerini kısıyor, görünüşe göre şüpheli.

"Kim olduğumu bilmediğini mi söylüyorsun? Legion sana geleceğimi söylemedi mi?"

Gözlemini takdir ederek sırtıyorum.

"Legion aslında beni uyarmadı, şerefsiz herif. Ama sizi tanıyor olsam da, başka bir isimle gitme ihtimalinize karşı dikkatli olmak istedim."

Mırıldanıyor, sonra cevap veriyor, "Molly. Bana Molly diyebilirsiniz."

Tokalaşması için elimi uzatıyorum, o da çekingen bir şekilde elimi tutuyor. Teni benimkine değdiği anda, avuçlarımız arasında küçük elektrik akımları zaplıyor gibi hissediyorum.

"Memnun oldum Molly," diye mırıldandım.

Elini sonsuza kadar tutmak zorunda kalsam, bu yeterince uzun olmazdı. Ancak beni bırakıyor ve lacivert kotunun arka cebinden emin değilmiş gibi görünen siyah bir kart çıkarıyor. "Legion?"

Bunu bir soruymuş gibi söylüyor, ancak altın harfler tam da bunu söylüyor.

Bu kartı birkaç kez gördüm. Ve her seferinde, kartı veren kişi umutsuzca bir kaçışa ihtiyaç duyan biriydi.

Bu aynı zamanda Legion'un ücretlerini tamamen karşıladığı anlamına geliyor. Ve benim fiyatlarım çok yüksek.

"Nereye gitmek istediğini biliyor musun?" Başparmağımı folyo harflerin üzerinde gezdirerek soruyorum. Normalde kartı saklarım ama açıklayamadığım nedenlerden dolayı ona geri veriyorum. Tereddütle kartı alıyor ve tekrar kotunun içine sokuyor.

"Alaska." Cevap sanki dişlerinin arkasına hapsedilmiş gibi boğazından fişkırıyor.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. Çoğu insan sahile gitmeye çalışır, orası sıcaktır ve kendilerini tropik bir adaya kaçmış gibi hissettirir. İnsanları böyle yerlere gönderebilirim ama çoğu kişi bu yüksek ücreti karşılayamaz.

Nihayetinde onları nereye gönderirsem oraya gidiyorlar, yine de mutlu olacakları bir yer bulmaya çalışıyorum. Özellikle de bu huzuru hak ediyorlarsa.

"Soğuğu seviyor musun?"

Omuz silkiyor ve sanki bir sonraki sözleriyle mücadele ediyormuş gibi görünüyor.

"Eğer vahşi doğada sadece ben ve kurtlar olursam, kimse beni bulamaz. Kimse beni tanımaz. Bir kez ortadan kayboldum. Bu sefer, bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum."

Dilim o gün ona ne olduğunu sormak için kelimeler oluşturuyor. Onu kim kovalıyordu? Gözlerine o lanetli bakışı onlar mı koydu? Nasıl kaçtı? Ve onu dünyadan saklanmaya iten şey neydi?

"Her şeyi elde etmek ekibimin yirmi dört saatini alacak," diyorum ona.

Parmakları tezgâha vuruyor ve gergin bir şekilde dudağını çiğniyor.

"Ayrılmadan önce kalacak bir yeriniz var mı?" diye soruyor, yanakları utançtan kızarmaya başlıyor. "Ben, uhm, beklerken gerçekten gidecek bir yerim yok."

Legion yiyecek ve ihtiyaçlar dahil tüm masraflarını karşılayacak. Eğer o siyah karta sahipse, onun kredi kartına da sahip olabilir.

Ama ona bu kısmı söylemedim. En azından şimdilik.

"Elbette," dedim. "Bir otele yerleşmene yardım edeceğiz. Legion sizi koruyacak."

Omuzları rahatlıyor ama benim omuzlarım geriliyor.

Adını koyamadığım bir duygu. Muhtemelen onu tanımlamak için çok belirsiz bir kelime vardır. Ama bunun o gitmeden önce onu son görüşüm olabileceğini bilmek içime sinmiyor. Aslında, onunla son anım olmadığından emin olmak için beni düpedüz çaresiz kılıyor.

Kim olduğu ya da başına ne geldiği için değil. Ama tarif edilemez bir nedenden ötürü benim gibi hissettirdiği için.

"Bazı şeyleri halletmem için bana bir saniye verin. Olduğun yerde kal, tamam mı?" "Evet," diye mırıldanıyor ve etrafına bir kez daha bakıyor.

Rahatsız ve bundan gerçekten nefret ettiğime hemen karar veriyorum.

Bakışlarımı ondan ayırmak kolay değil ama kendimi dönmeye ve arka tarafa doğru gitmeye zorluyorum. Silas bir yığın kutulu televizyonun önünde duruyor, elinde bir pano, envanteri gözden geçiriyor.

"Ön tarafa gidip ona göz kulak olur musun? Tanınmadığından emin ol. Sadece bir dakika sürecek."

"Tamamdır," diye cıvıldıyor ve elindeki panoyu bırakıp ön tarafa doğru ilerliyor.

Etrafta olmadığından emin olmak için birkaç dakika bekledikten sonra telefonumu çıkarıp işe koyuluyorum. Bir dakika içinde ilk oteli arıyorum.

"*Milton Hotels'i* aradığınız için teşekkür ederiz. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye selamlıyor bir kadın, sesi tiz.

"Bu gece için müsait olan tüm odaları rezerve etmek istiyorum."

Bir duraksama oldu. "Pardon, *tüm* müsait odalar mı demiştiniz?"

"Evet, lütfen. Her bir odaya. Ta ki tamamen dolana ve bir tane bile boş oda kalmayana kadar."

"Uhm, tamam. Tabii."

Bunu yaptıktan sonra, otuz mil yarıçapındaki her oteli aramaya ve onlara da rezervasyon yaptırmaya devam ediyorum.

OceanofPDF.com

chapter fourteen

MOLLY

NINE YEARS AGO 2013

"Otel bulmak için kullanabileceğim bir bilgisayarınız var mı?" Parmaklarımı gergin bir şekilde tezgâha vurarak soruyorum. Cage az önce arkadan döndü ve endişe midemi kemiriyor.

Tüm bu durum beni çok aşıyor ve çok derinlemesine analiz edersem kendimi biraz hasta hissediyorum.

Çok kolay bir şekilde başka bir kurdun inine girebilirdim. Bu noktada insan kaçakçılığından kaçmanın beni temkinli mi yoksa umursamaz mı yaptığından emin değilim.

Yaptığım her şey hayatım tehlikeydeymiş gibi geliyor ve huzuru tadacak kadar uzun yaşayıp yaşamayacağımdan emin değilim.

Cage, "Silas sizin için oda ayırtacak ve her şeyi halledecek," diyor.

Çalışanı bir saniye bile kaybetmiyor ve telefonunu çıkarıp Google'da yakındaki otelleri arıyor.

"Doğru. Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Bu arada bir şeye ihtiyacınız var mı? Su? Yiyecek?"

Göz kırıyorum. Yemek bir ihtiyaçtan çok bir lüks oldu ve açlık sancılarını görmezden gelmekte ustalaştım. Kendimi bildim bileli, vücudumu beslemek için hep bir savaş verdim. Ve yirmi beş yıllık hayatım boyunca bana hiç yemek ve su ikram edildi mi bilmiyorum.

"Sanırım su iyi olurdu," diyorum yanaklarım yanarken.

"Tabii, teşekkürler," diye mırıldanıyor Silas telefonu kapatmadan önce, kaşları çatık. "Bu aradığım ve tamamen dolu olan ikinci otel."

Cage ona bakar. "Denemeye devam et. Eminim en azından boş odası olan bir yer vardır." Sonra bakışları benimkilere dönüyor. "Zaten bizim için akşam yemeği vakti. Bir saat daha açığız ve sanırım seni herkesin içinde dışarı çıkarmak akıllıca olmaz, o yüzden istersen pizza sipariş edebilirim?"

Dudaklarım aralanıyor ama söyleyecek sözüm yok. Neden bilmiyorum ama beni beslemek istemesi utanç verici. Yetersiz beslendiğimi biliyorum ama sanırım bunun bu kadar belli olması hoşuma gitmiyor.

Ancak, geri çeviremeyecek kadar açım.

"Elbette. Bu iyi olur. Teşekkür ederim."

"Pizzanızda hangi malzemeleri seversiniz?"

Yüzüm daha da kızarıyor ve göz temasından kaçınarak bakışlarımı yontulmuş tırnaklarımda toplamaya karar veriyorum. "Daha önce hiç pizza yemedim, o yüzden gerçekten bilmiyorum. Sanırım sadece peynir iyi olur."

Ona doğru bir bakış atma cesaretini bulduğumda, yüz ifadesini bu kadar kolay değiştirmesinden neredeyse etkileniyorum. Beklediğim gibi bana bakakalmıyor. Onun yerine dudaklarında sinsî bir sırıtma belirliyor.

"O zaman seni hayatında yiyeceğin en iyi şeyle tanıştırmama izin ver. Bir supreme alacağım, eğer pizzanda ananas seversen belki bir Hawaiian -bu arada dünyada büyük bir tartışma var- ve tabii ki her ihtimale karşı bir sade peynir ve bir pepperoni."

O devam ederken gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. "Aman Tanrım, hayır. Bu çok fazla yemek! Gerçekten bunu yapmak zorunda değilsin-"

Karşımdaki tezgâha ağır bir şekilde yaslanarak söyleyeceğim her ne haltsa kesiyor. Bana meydan okuyan bir ifadeyle bakıyor, ama dilimi çözen şey ondan yayılan ham hayvani enerji. Bunun farkında olup olmadığını bile bilmiyorum ama yine de beni ateşliyor.

"Zorunda olmadığımı biliyorum. Ama yemek yemeyi seviyorum," diyor tembelce.

Göğsüm sıkışıyor ve midemde bir sürü kelebek uçuşuyor. Şu anda *yemek* tüketmeye olan sevgisini ilan ediyor gibi görünmüyor.

Sanki keskin, sivri bir pençe boğazımın iç kısmına dayanmış gibi hissediyorum ve yavaşça göğsümden aşağıya, karnıma ve uyluklarımın arasına doğru sürükleniyor, ardında sıcak bir iz bırakıyor.

Nasıl yutkunacağımı bilsem de yemek yeme konusunda pratik olmadığım ile ilgili bayat bir şaka yapmak istiyorum. Ama böyle bir şey söyleyecek kadar kendime güvenim yok. İsteyip istemediğimden de emin değilim.

Seks ilgilendiğim bir şey değil. Yaşadığım onca şeyden sonra değil. Aslında, hayatımın geri kalanında başka bir penis görmek zorunda kalmazsam çok memnun olurum.

Yine de, Cage'in şu anda bana bakma şekli - bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak ediyorum.

Seçtiğim takdirde seksin nasıl bir şey olacağını ve bunun iyi hissettirecek bir şey olup olmadığını düşünmemiştim.

"Lanet olsun!" Silas bağılıyor ve beni neredeyse derimden dışarı fırlatıyor. Cage başını omzunun üzerinden kaldırıp çalışanına dik dik bakıyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor. "Civardaki bütün otelleri aradım ve hepsi dolu. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve hemen düşüncelerim dönmeye başlıyor. Legion'un arabası bende ve muhtemelen gece boyunca içinde uyuyabilirim. Güvenli değil ama başka arabaların da olduğu bir park yeri bulursam belki kimse fark etmez.

"Sorun değil. Yapacak başka bir yer bulabilirim."

"Kesinlikle hayır," diye araya giriyor Cage, omurgasını dikleştirerek. "Boş bir yatak odam var. Bu gece benimle kalabilirsin."

Ellerimi kaldırmadan önce birkaç dakika ağzım açık kalıyor, sonunda itiraz edecek sesi buluyorum. "Hayır, hayır. Buna hiç gerek yok. Ben bulurum."

.."

"Eğer dışarıda bir yerde uyumayı düşünüyorsanız, sizi orada durdurmak zorundayım. Bu çok tehlikeli."

Kaşlarımın arasında bir kırıışıklık oluşuyor. "Ve tamamen yabancı biriyle kalmak değil mi?"

Yüz hatları hafifçe gevşiyor ve yumuşak bir gülümseme sunuyor.

"Legion'u ara. Evimin önüne muhafızlar koyacak. Yardım için bağırdığın anda koşarak gelecekler ve ben daha gözümü kırpmadan beynime bir kurşun yemiş olacağım."

"Kurşun mu? Bu... bu da gereksiz görünüyor."

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

Babamın domuzlar tarafından parçalandığı bir görüntü beynimde yanıp sönüyor ve "Sanırım hayır." diyorum.

"Ne olursa olsun, sana asla zarar vermem. Sana elimi bile sürmeyeceğime söz veriyorum." Bir duraksama oluyor ve ben onun dile getirmediğı sözleri duyuyorum.

Sen istemediğın sürece.

Büyük bir parçam bunu söylemediğı için memnun. Ama başka bir yanımda biraz hayal kırıklığına uğradı. Belki de söylemesini istediğimi söyleyecek cesareti toplayabileceğimden emin olmadığım içindir.

Bana doğru başını salladı. "Legion'u ara."

Arka cebimdeki siyah kapaklı telefon yanıyor ve onu çıkarıp tam da bunu yapmak istiyorum. Ama ya Legion da Cage'den daha iyi bir adam değilse? Eğer beni, bana zarar vermek isteyen birine yönlendirdiyse, onun da dürüst bir adam olduğundan şüpheliyim.

Ve arabada tek başımayken bir adamla dövüşmektense, bıçağı erişimimin olduğu bir yerde bir adamla dövüşmeyi tercih ederim.

Cage'in yanında kendimi güvende hissediyor muyum? Hayır. Ama bana zarar vereceğini düşündüğüm için değil. Sadece gitmem gerektiğinde canımı yakacağını düşündüğüm için.

Onunla neden güvende hissettiğimi bilmiyorum, sadece hissediyorum. Ve yıllar içinde gerçekten iyi olduğum bir şey varsa, o da içgüdülerime güvenmektir.

"Sorun yok," diye zorladım. "Senin sözüne güveniyorum."

"Kaç yaşındasın sen?" Soruyorum ama bakışlarım onun evinde dolaşırken sesim şaşkınlıktan soluk soluğı kalıyor.

"Yirmi yedi," diye cevap veriyor hemen.

Yirmi yedi yaşında birinin böyle bir eve sahip olduğunu hiç görmemiştim.

Bu

Güzel.

İç mekan siyah taş, kaplama ahşap paneller ve krem rengi duvarların bir kombinasyonundan oluşuyor. Bitki yaşamı, toprak tonlu mobilyaları tamamlayan açık kat planı boyunca dağılmıştır.

Oturma odası mutfaktan içeriye doğru girintili çıkıntılı, iki yuvarlak basamakla inilen şöminenin önünde büyük, yuvarlak siyah bir kanepe ve üzerine monte edilmiş devasa bir televizyon bulunuyor.

Sol tarafımda, ortasında kocaman bir ada bulunan şık bir mutfak var. Cage orada birkaç saat öncesinden kalan karton pizza kutularını diziyor. Supreme benim favorimdi ve peyniri çok sıkıcı buldum. Silas'ın dehşetine rağmen, pizzadaki ananası umursamadım, yine de kendim için sipariş edeceğim bir şey olmazdı.

Cage yemeğe doğru başını sallayarak, "Hâlâ açsan biraz daha alabilirsin," diyor.

"Doydum," diye itiraz ediyorum. Hayatımda hiç bu kadar çok yememiştim, sadece dört dilim olsa bile.

Francesca ile birlikteyken bayat ekmek üzerine ketçaplı sandviç ve çorba yiyerek büyüdüm. Yağlı, kızarmış yiyecekler hiç bilmediğim bir lükstü.

Bakışları benimkine dönmeden önce yavaşça formumdan aşağı kayıyor. İşini bitirdiğinde yanıyor ve ayaklarımın üzerinde kayıyorum, kalçalarım aralarındaki nabızdan sıkılıyor.

"Yakında yine acıkacaksın."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama sesinin sertleşme şekli beni bir kez daha değiştirdi.

"Göreceğiz," diye karşılık veriyorum, sanki bir meydan okumada bulunmuşum gibi hissederek. Kararan gözleri bunu doğruluyor gibi.

Neredeyse bunun masum bir pijama partisi olduğu iddiasını yıkmasını ve beni olduğum yerde soymasını bekliyorum. Bunun yerine arkasını dönüyor ve onu takip etmemi işaret ediyor.

Neden hayal kırıklığına uğradığımı çözemiyorum, sadece öyle hissediyorum.

"Misafir odası bu tarafta," diye sesleniyor. Ayaklarımı ahşap zeminden kurtarmak ve onu takip etmek fazladan bir saniyemi alıyor. "Duşa ihtiyacın var mı?"

Bu soru neredeyse beni yine durduracaktı. Dün gece kaldığım motelde duş aldım, ama su basıncı bir bahçeyle karşılaştırılabilirdi.

fiskiye, gider tıkalıydı ve küvette sabundan çok pas ve kir vardı.

Böyle bir yerde duş almak cennete en çok yaklaştığım an olabilir.

"Evet, sakıncası yoksa," diye idare ediyorum. Ancak kelimeler ağızımdan çıktığı anda, inanılmaz derecede aptalca davranıp davranmadığımı merak ediyorum. Ya da daha doğrusu, aptal- *er*. Bir yabancıнын evinde çıplak ve savunmasız bir şekilde duş alıyorum. Gerçi yırtık bir tişört ve yırtık bir kotla çok daha korunaklı sayılmam ama en azından biraz olsun onurlu bir şekilde ölebilirim.

"Senin için bir havlum ve el bezim var. İhtiyacın olursa yedek bir diş fırçası da var. Hatta tıraş bıçağı bile."

Küçük bir heyecan patlaması hissederek alt dudağımı çiğniyorum. Kuşkusuz, bacaklarımı tıraş etme lüksüne sahip olmayalı uzun zaman olmuştu.

"Hepsi," diye acele ediyorum, sonra da düzgün bir duş almak için duyduğum çaresizlikten dolayı anında utançtan kızarıyorum. Boğazımı temizleyerek, "Lütfen" diye ekliyorum.

Yüzünü göremiyorum ama sırtıttığını biliyorum.

Beni geniş bir koridora götürüyor; sol tarafta süslü bir gotik taş bank, bankı kaplayan bir dizi farklı bitki ve etrafını çevreleyen güzel sanat eserleri var. Sola sapıyoruz ve büyük bir yatak odasına açılan çift kapıdan içeri giriyoruz.

"Burası misafir yatak odası mı?" Hayatımda gördüğüm en büyük, yumuşak siyah çarşafarla kaplı yatağa, karşı duvarda çıtırdayan şömineye ve boydan boya uzanan güzel siyah ahşap kirişli beyaz tavana bakarak kuşkuyla soruyorum.

"Onlardan biri, evet."

"O zaman ustanın neye benzediğini hayal bile edemiyorum," diye mırıldanıyorum, yüzümden komik bir ifade geçiyor.

Dönüp yüzünde şeytani bir ifadeyle "Görmek ister misin?" diye soruyor.

"Hayır. Daha büyük her zaman daha iyi değildir," diye espri yapıyorum ve solumdaki açık kapıdan siyah taştan bir makyaj masası görüyorum. Yanıtını beklemeden oraya doğru yöneliyorum ve beni takip ederken yanan bakışları hiç azalmıyor. "Sanırım banyo ihtiyacım olan şeylerle doludur?"

"Kesinlikle öyle," diye derin derin çekiyor.

Aceleyle banyoya girerken karnım zonkluyor, ona bir bakış bile atamayacak kadar korkağım. Kapıyı kapattığımda ve ağır bir şekilde eğildiğimde

Buna karşı kalbim çarpıyor.

Bitirmemi bekliyor olacak ve bundan sonrası daha önce hiç yapmadığım bir şey olacak.

Onu becereceğim.

Ve ilk defa, benim seçimim olacak.

Çok gerginim ama kötü hissetmiyorum. Aslında, heyecan verici.

Bu yabancı bir duygu ama insanların neden buna bağımlı olduklarını anlayabiliyorum.

Çünkü şu anda kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

OceanofPDF.com

chapter fifteen

CAGe

PRESENT 2022

Ben çocukken, büyükannem bir keresinde beni annemin rahimden konuşarak çıktığına ikna etmişti.

Hala buna ikna olmuş durumdayım.

"Ben de ona, 'Hanımefendi, eğer böyle konuşmaya devam ederseniz, en azından ağzınızı silmek için yanınızda tuvalet kağıdı bulundurun' dedim."

Molly bir elini gülümseyen dudaklarına götürüyor, yeşil gözleri neşeyle parlıyor ve başını anneme doğru sallıyor.

Beni ve Olivia'yı çok utandırırđı. Ama kız kardeşimi kaybettikten sonra, onun eksantrik kişiliğine yeni bir takdir buldum. Bu dünyada sahip olduğum tek şey o ve kızının ölümünden duyduğu büyük üzüntüye rağmen her zaman yanımda oldu. Dünya onu yerden yere vurmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın beni asla hayal kırıklığına uğratmadı.

"Zorbalardan hoşlanmam. Bugünlerde onlara ne diyorsunuz? Karenler mi? O da onlardan biriydi. Ama ben ona gerçekte ne olduğunu söyledim, yani beyin yerine çok fazla ağız geliştirmiş kusurlu bir sperm."

"Tam bir şairsin anne," diye yorum yapıyorum kuru bir şekilde.

Anneme yeni aldığım kaplan zambakları, yıllardır kullandığı kristal vazoda yemek masasının ortasına dizilmiş, önümüzde boş tabaklarımız ve kadehlerimiz duruyor.

Nikotin sakızı paketimi çıkardım ve bir tanesini ağzıma attım. Akşam yemeğini bitirdiğimize göre bütün sakızları yemek istiyorum. Annem şeftalili tartı çoktan servis etmişti ama ben yemedim. Pek tatlı seven biri değilimdir.

Tabii Molly'nin amı değilse.

"Öyle miyim? Bir dahaki sefere sadece konuşmamı dinlemeniz için sizden para alırım o zaman," diye karşılık veriyor. "Bunca zamandır sadece sana bağırarak zengin olabilirdim."

Kıkırdıyorum, Molly'ye bakıyorum ve onun gülümsemesini bastırđığını görüyorum. Bir gün ona onları nasıl serbest bırakacağını öğreteceğim.

"Biraz daha iç," diye teşvik ediyor annem, Molly'nin bardağına biraz daha kırmızı şarap doldurarak. "Sen bu kadar kasıntıysan, korkarım oğlum tahta bir kuklayla evlenecek. Kıymıklarını ayıklayacak-"

"Tanrım," diye inledim. "Konuşmayı kes."

"O zaman ona bir büyüteç alacağımdan emin olabilirsiniz," diyor Molly, dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrılmış.

"Kıymıklar için mi yoksa penisi için mi?" "*Anne.*"

Molly'nin boğazından bir kahkaha patlıyor ve annemi bu kadar kaba olduğü için anında affediyorum. Benimle dalga geçmesine alışkınım ama Molly'nin annem gibi biriyle hiç tanışmadığından eminim ve kişiliğı kesinlikle herkese uymuyor. Geçmişte korkutup kaçırđığı birkaç kız arkadaşı oldu, bu da bana onların zaten buna değmeyeceğini söyledi.

"Seni korkutup kaçırmayacağım, değil mi?" Annem aklımı okuyormuş gibi ona soruyor. O başını sallıyor. "O kadar kolay korkmam. En azından artık değil."

Annem bana "Gördün mü? Çok güçlü," diyor, sonra yüzünde sinsi bir sırıtışla Molly'ye odaklanıyor. Korkunç bir şey söyleyecek ama onu durduracak zamanım yok. "Rahmin ne kadar canlı? Yumurtalar henüz buruşmadı, değil mi? Ben de torun bekliyordum."

"Onun için üzgünüm," diye özür dileyerek Molly'yi çocukluk odama götürüyorum. "İster inanın ister inanmayın, yanımda getirdiğim her kadının rahmini sormuyor."

Bana temkinli bir bakış attı. "Kaç tane kadın getirdin?"

"İki. Ve seninle hissettiklerimi kendime hissettirmek için yaptığım umutsuz girişimlerdi." derken yüz ifadem ciddiydi.

Cevap vermemeyi seçerek arkasını dönüyor.

"Annem senden gerçekten hoşlanıyor," diyorum ona, kendi zihninde bile olsa kaçmasına izin vermeyi reddederek.

"Beni neredeyse hiç tanımıyor," diyor Molly yumuşak bir sesle, parmaklarını lisedeki futbol kupasının üzerinde gezdirirken.

"Bilmesi gereken her şeyi biliyor," diyorum omuz silkerek.

Kaşlarını kaldırıyor. "Ona ne söyledin?"

Sırıtiyorum. "Sadece önemli kısımları. İnanılmaz derecede güçlü, komik ve tanıdığım en harika kadın olduğun. Sanırım bunu şimdiden görebiliyor."

"Ya yanılıyorsa? Biz çıkmıyoruz bile."

Kaslarım geriliyor ve dişlerim sıkılıyor. Ona ne kadar yanıldığını gösterme isteğiyle dolup taşıyorum. O benim, göğsümdeki kalp kadar açık bir şekilde.

Parmaklarını başka bir ödülün üzerinde kaydıramadan ona doğru ilerliyorum. Göğsümü sırtına yaslayarak ona doğru yaklaştığımda nefesi kesiliyor. Yakından eğilip dudaklarımı kulağının kabuğunda gezdirdiğimde titriyor.

Bu küçük sarsıntılar yeterli değil.

Ele geçirilmiş gibi kasılmasını istiyorum ve o kasılırken içinde benim sikim olacak.

"Bebeğimi içine koymak için bir yıldönümü tarihine ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Artık kendi sesimi tanıyamıyorum, ama o küçük soluğu tanıdık buluyorum.

"Yapmazsın," diye nefes alıyor. "Birbirimizi çok az tanıyoruz."

"Hayır," diye kabul ediyorum. "En azından henüz değil." Kulağının altına bir öpücük konduruyorum. "Ama yapardım. Kesinlikle-" Öpücük. "-siktiğimin-" Öpücük. "Yapardım."

Dönüp bakıyor, o ateşli gözlerini benimkilere dikmiş, "Sana izin vermem. Ya seni kesinlikle çekilmez bulursam? Yemekleri durulamak yerine tabakların üzerinde kabuklu bırakabilirsin. Ya da yerde kirli kıyafetler ve yatakta ıslak havlular bırakırsın." Duraklıyor ve endişeyle yana bakıyor. "Kabuslarımı tahammül edilemez bulabilirsin."

"Bende olmadığını mı düşünüyorsun?" Kalbinin göğsümde attığını hissetmenin tadını çıkararak soruyorum. "Ben de hayatta acı çektim bebeğim. Sadece farklı şekillerde."

"Kabus mu görüyorsun?" diye merakla soruyor.

Cevap olarak elini tutuyorum ve onu peşimden sürüklüyorum. "Nerede...?"

Onu eski odamdan çıkarıp koridorun sonuna ve sağdaki son kapıya götürdüğümde sözünü kesiyor.

Soluk sarı duvarları, mavi-sarı yorganı ve beyaz masasının üzerinde asılı duran mantar panoya iliştirilmiş resimleri incelerken konuşmuyor. Arkadaşlarının yanında dilini çıkaran ya da barış işareti yapıp dudaklarını büzen sarı saçlı bir kızın resimleri.

Çok güzeldi.

"Adı Olivia'ydı. O on altı yaşındayken öldürüldü, ben de on iki yaşındaydım. Bu olay sonunda şu an içinde bulunduğum işe girdim. O ve arkadaşı sahte kimlikle bir gece kulübüne girmeye çalışırken yakalandılar. Katili onları almaya gelen bir polisti ve bir daha eve dönmedi."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Molly, yavaşça fotoğraflara doğru yürüyor ve onları dikkatle inceliyor. "Eve pek fazla insan gelmiyor."

"Yaptın ama, değil mi?"

Yavaşça, omzunun üzerinden bana bakacak kadar başını çeviriyor.

"Kaçmayı hak eden biri varsa, o da o olurdu." O dönüyor, ama gözlerini kirleten hüznü görmeden önce değil. "Meğer bunu hak edecek kadar önemli değilmişim. Layla'nın bana ihtiyacı olduğunu sanıyordum ama sanırım ben sadece onun mutluluğunu geciktirdim. Babam soruşturuluyordu ve sonunda CPS onu zaten yetersiz bulacaktı. Layla'nın beni

başka bir uygunsuz yuvaya gitse, ama ya gitmeseydi? Ya onu benimle dört sefil yıl yaşaması için götürmek yerine iyi bir yuva bulsaydı? İstikrar yok. Her zaman aç olmak-" Sesi çatlıyor ve sözünü aniden kesiyor.

"Yanılıyorsun, biliyorsun," diyorum ona, göğsümde bir ateş yanıyor. "Ya da en azından yanılıyor olma ihtimalin yüksek. Sisteme girecekti ve sonunda iyi bir aileye sahip olacağının garantisi yok. Bir tacizciden diğerine geçebilirdi."

Molly başını sallıyor, hareketi dalgalı ama ikna olmuş görünmüyor.

Kendini bu kadar küçük görebildiği için çok öfkeliyim. Bu dünyada yürüyen ve hak etmediğimiz bir tanrıça değilmiş gibi hissetmesine neden olan insanlara daha da öfkeliyim.

"Sen tanıdığım en önemli insansın Molly," diye fısıldıyorum. "Kız kardeşim hayatta kalamadığı için her zaman yıkılmış olsam da, sen hayatta kaldığın için çok mutluyum."

Sırtı bana dönük olmasına rağmen yumuşak bir hırıltı duyuyorum. Cevap vermiyor.

Onun yerine Olivia'ya bakıyor, yüzündeki gülümseme sonsuza dek donmuş.

"Yıllarca bu odaya adımımı atamadım. Ne zaman o resimleri görsem Gülümseyen yüzü yavaşça dramatik bir kaş çatmaya dönüşür, ağzı bir feryatla açılırdı. Şeytani görünüyordu ve öldüğünde yüzünde donan gerçek ifadenin bu olduğuna kendimi ikna etmişim. Dehşet çığlıkları kalp atışlarından daha uzun sürdü."

"Onun hakkında konuşmak ister misin?" Molly sessizce sorar, sesi gözyaşlarıyla tıkanmıştır. "Onu tanımak isterim."

Göğsüm sıkışıyor ve onu önemseydiği için mi yoksa ona kız kardeşimi anlatırken tutunacak bir şeye ihtiyacım olduğu için mi kollarıma almak istediğimi bilemiyorum.

"80'lerin müziğine bayılırdı. Corey Hart'ın 'Sunglasses at Night' şarkısı en sevdiği şarkıydı ve ilk kez duyduktan sonra üç ay boyunca sürekli bu neon pembe güneş gözlüklerini takmakta ısrar etti. Annem onun çok şirin olduğunu düşünürdü ve ben de ona ne kadar gülünç göründüğünü söylemeyi ihmal etmezdim."

Annemin arabasında yanımda otururken Molly'nin kafası Olivia'nın onları giydiği fotoğrafı bulmak için dönüyor, yüzüne parlak bir gülümseme yapıştırıyor, yüzüm kuru, eğlenmemiş bir ifadeyle gevşemiş. O gün ehliyetini yeni almıştı ve tabii ki yol boyunca Corey Hart'ın şarkısını bangır bangır çalmıştı.

"Hastayken bile her gün pembe ruj sürerdi. Her zaman pembe ruj sürmeyen halinin şeytani alter egosu olduğunu söylerdi. Domatesten nefret ederdi ama her şeye ketçap koyardı, patates püresine bile. Bu arada ben hala çok iğrenç buluyorum."

Molly usulca kıkırdayarak, "Buna katılıyorum," dedi.

Bakışları Olivia'nın hastane yatağında kel bir çocuğun yanında oturduğu, başlarında doğum günü şapkaları olan bir resme kayıyor.

"On altı yaşına girdiğinde, doğum gününü çocuk hastanesinde kanser ünitesinde geçirdi çünkü o yaşı asla göremeyecekleri için kendini suçlu hissediyordu."

Kalbim ağrıyor ve bir an için devam etmek imkânsız geliyor. "O yaştan sonrasını göremeyeceğini de hiç bilmiyordu."

Molly bana dönüyor, bakışlarında hüznün dolaşıyor.

"Kulağa inanılmaz bir çocukmuş gibi geliyor," diye fısıldıyor. "İnanılmaz, gerçekten."

Başımı sallıyorum, boğazımdaki kayayı yutmaya çalışıyorum.

Neredeyse utangaç bir şekilde elimi tutuyor ve beni Olivia'nın yatağına götürüyor. Niyetinin ne olduğundan emin değilim ama kafam soramayacak kadar bulanık.

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle yatağın bir tarafına uzanıyor ve yanındaki boş yeri okşuyor. Kafam karışmış bir şekilde ben de onu takip ediyorum, ikimiz de sessizce tavana bakıyoruz. Tam ona ne yaptığını sormaya başladığım sırada odayı bir müzik sesi dolduruyor.

Gözlerim telefonunu tuttuğu yere kayıyor, hoparlörlerden "Sunglasses at Night" çalıyor.

"Mol-"

"Şşşt," diyerek elini benimkinin üzerine koyuyor. "Kaba olma. Olivia da dinlemeye çalışıyor olabilir."

Nefes alamıyorum.

Göğsümde bir ateş patlıyor ve birbirine dolanmış ellerimize doğru bir yol açıyor. Umarım onu da yakar.

Alevlerin ellerimizi birbirine eritmesini istiyorum, böylece asla bırakamayacak.

Ona aşık olmamı istiyorsa, bana söylemesi yeterliydi. Şimdi, bu konuda başka seçeneği yok.

Gerçi, sanırım hiçbir zaman gerçekten bilmedi.

Başımı çevirip, gözlerimle buluşana kadar ona bakıyorum. "Geri dönmekten çekinene kadar tüm kâbuslarını kovalayacağım. Benden korkacaklar, benim küçük hayaletim. Ama sen asla korkmayacaksın."

OceanofPDF.com

chapter sixteen

MOLLY

NINE YEARS AGO 2013

Hayatım boyunca kendimi bu kadar temiz hissettiğimi hatırlamıyorum. Cildim de hiç bu kadar pürüzsüz olmamıştı.

Vücuduma sıkıca bir havlu sarılıyor ve saçlarım bukleler halinde omuzlarıma dökülüyor, uçlarından su damlıyor.

Anksiyete bütün sınırlarımı rehin almış durumda. Kapıda durmuş, sanki *Pamuk Prenses*'in duvardaki aynasıymış ve bana geleceğimi söyleyecekmiş gibi ona bakıyorum.

Seksten hoşlanacak mıyım?

Daha önce hiç orgazm olmamıştım. Hayatta kalmaya çalışırken bunu düşünemeyecek kadar kendimi kaptırmıştım. Yakınlaşmaktan ya da seksle ilgili herhangi bir şeyden hep kaçındım. Babamın bana yaptıklarından ve Francesca'nın evinde olanlardan sonra kendimi hiç denemeye meyilli hissetmedim.

Şimdi, keşke bilseydim diyorum. Ben bile neyi sevdiğimi bilmezken, o nasıl bilecek? Kafamda çok fazla şey var.

Eminim bir yolunu bulur.

Derin bir nefes alarak kapıyı açıyorum ve odayı boş buluyorum. Bu hem hayal kırıklığı hem de rahatlatıcı. Eğer orada duruyor olsaydı, muhtemelen ne yapacağımı bilemezdim. Ama bu, şimdi onu aramam gerekeceği anlamına geliyor. Bu da kulağa aynı derecede korkutucu geliyor.

Ona ne söylemem gerekiyor ki?

Merhaba, affedersiniz, aletinizi içime sokabilir misiniz? Hoşuma gidip gitmeyeceğinden emin değilim ama birlikte öğrenelim.

Kendimi utandıracağım. Bunu biliyorum.

Yatağa doğru yürüyorum ve katlanmış bir yığın giysiyi fark ediyorum. Erkek kıyafetine benziyorlar ve yumuşak siyah tişörtü elime aldığımda, anında nefis bir kokuyla karşılaşıyorum - vetiver ve sandal ağacı karışımı.

Gözlerim neredeyse yuvarlanıyor ve yumuşak kumaşı neredeyse burnuma tıkarırken hiç utanmıyorum.

"Güzel kokuyor mu?"

Ses o kadar ani ki, boğazımdan çıkan yüksek sesli çığlığı zapt edemiyorum. Etrafımda dönerken tişörtü düşürüyorum, havlum hızlı hareketten çözülüyor. Tamamen düşmeden önce yakalıyorum, sonra kolumu göğüslerime geçiriyorum ve orada tutuyorum, ancak sadece merkezimi örtmeyi başarıyor. Diğer elimle havluyu karnıma doğru tutarak sallanmasını ve beni daha fazla açığa çıkarmasını engelliyorum.

Kalbim göğsümden fırlamak üzere ve kendimi toparlayıp düzgünce örtünemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. Şu anda nasıl nefes alacağımı bile zor hatırlıyorum. Ciğerlerim bir hurdalıkta terk edilmiş eski, paslı bir motordan daha iyi çalışmıyor.

Yeşil gözleri kararıyor, içinde kızgın bir alev yanıyor. Açıkta kalan bedenimin üzerinde bir iz bırakıyorlar, bakışlarının beni bu kadar kolay yutmasından utanmadan. Tenime kazınmış beyaz ısırik izlerini yakalayışını kaçırmıyorum. Kalçalarım, uyluklarım, karnım.

Dişlerini gözle görülür bir şekilde sıkıyor, bakışlarında öfke parlıyor.

"Ne?" Geciken soru nefes nefese bir ciyıklama olarak çıkıyor.

Burun delikleri alevlenerek bana doğru bir adım atıyor ve göğsümdeki hırpalanmış kaslar boğazıma doğru fırlıyor. Dizlerimi kilitliyorum, ne kadar geri çekilmek istesem de kendimi hareketsiz durmaya zorluyorum.

Belirgin bir şekilde, bakışlarının hemen takip ettiği göğsümün kabarıklığına bir damla su damladığını hissediyorum. Damlacık yavaşça göğüslerimin arasındaki vadiden aşağı iniyor ve çenesindeki kaslar neredeyse derisini yırtacak şekilde titriyor. Hayvani bakışları bir anda benimkilere yöneliyor, kalın kaşlarının altından bana şiddetle bakarken çenesi aşağı doğru eğiliyor.

Sıcaklık midemde toplanıyor ve titreyen kalçalarımın arasına iniyor. Klitorisim sadece bu bakışla bile zonkluyor ve biliyorum ki bacaklarımı ayırsa, içimden parlayan kanıtları görecektir.

Hayatımda *hiç* böyle hissetmemiştim. Özüm hiç bu kadar boş hissetmemişti.

Bana doğru yürürken sessiz ama kalp atışlarımın hızlandığından eminim.

Ne kadar kayganlaştığımı hissederek ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Neredeyse utanç verici ama Francesca'nın evindeki adamların iddia ettiği ama asla gerçekleştiremediği bir tepki bu. Onlar için ağlamamızı istiyorlardı ama ıslattıkları tek şey gözlerimizdi.

Öte yandan Cage, amımı kolayca ağlatıyor ve henüz bana dokunmadı bile.

Benden bir santim önce duruyor, ondan yayılan sıcaklık tenimi ısıtıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Sanki arılar yüzeyin altında vızıldıyor, çırpınan kanatları elektrik yaratıyor ve bedenimi içine çekiyor.

"Gitmemi istiyor musun?" diye soruyor sessizce.

Bu basit bir cevap gerektiren bir soru. Evet ya da hayır. Yine de beynim, sanki bana karmaşık bir matematik denklemi sunmuş gibi soruyu evirip çeviriyor.

Bacaklarımın arasındaki zonklama cevabını haykırıyor, ancak kafam ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim olmadığına odaklanmaktan başka bir şey yapamıyor.

"Bu konuda pek iyi değilim," diye mırıldanıyorum, gözlerimi göğsünde sabit tutarak. Bakışlarıyla karşılaşacak kadar cesur değilim. Beni canlı canlı yiyip bitirecek ve bana dokunmasına izin vermeden önce beni kovalamasına izin vermekten çok korkuyorum.

"Daha önce seni iyi hissettiren biri oldu mu?"

Dudaklarımı yalıyorum, vücudumdaki tüm nem güneşe akmış gibi hissediyorum. "Hayır."

"O zaman tek yapman gereken bu. Seni iyi hissettirmeme izin vermen dışında başka bir şey yapmana gerek yok."

Başımı sallıyorum ve midemdeki kelebekler serbest kaldı. Ama onlar da aç ve içimi parçalamaya başladılar. Özellikle de işaret parmağı çenemin altına takılıp onu yukarı kaldırmaya zorladığında, bakışlarım bir mıknaş gibi onunkine yapışana kadar.

"Önce nereyi öpmemi istersin?" diye soruyor, sesi kısık, derin ve sert.

Sessizce uzanıp parmaklarımı dudaklarımda gezdiriyorum ve dikkatini oraya çekiyorum.

Sanki işkenceyi uzatmak istercesine yavaşça eğiliyor. Ama dudakları dudaklarımı yakaladığı anda, keşke bana nefes almam için bir dakika daha verseydi diyorum. Öpücük kısa ama ilkel ve sadece bir saniye için fazlasıyla patlayıcı.

Televizyonda gördüğüm gagalamalara hiç benzemiyor ve aramızdaki saf ateşi hissettiklerini hayal bile edemiyorum.

Ağzını tekrar ağzıma yapıştırmadan önce yarım saniye beni izliyor ve beni eritip kül yığınınna dönüştüren volkanik bir patlamayı çağırıyor. Yine de, tüm parçalarımı tutuyor ve ben ve o kalmayana kadar göğsünde topluyor. Sadece bir biz.

Eli çene çizgim boyunca kayıyor ve nemli buklelerime dalıyor, başımın açısını yönlendiriyor, böylece dudaklarımın dikişi boyunca yalayabiliyor.

Ve açgözlü küçük bir kukla gibi, hevesle ona açılıyorum. Dilini dudaklarıma değdirirken en ufak bir nefesin tadını alıyor ve bu onu daha da canlandırıyor. Tutkulu bir öpücükten bütünüyle yutulmaya dönüşüyor ve yapabileceğim tek şey boyun eğmek. Ben onun kölesiyim ve ilk defa Biri olmaktan mutluyum.

Bir anlık delilikle havlumu tamamen bırakıyorum, ayaklarımda üzerindeki gümbürtü onun geri çekilmesine neden oluyor, ancak dudakları benimkilere dayanıyor.

"Sırada nereyi öpmemi istiyorsun?" diye soruyor.

Hiç bu kadar derin ve şeytani bir ses duymamıştım. Neden bu kadar ele geçirilmiş hissettiğimi açıklıyor.

"Daha aşağı," diye törpüledim.

Çeneme ağzı açık bir öpücük kondurup orada bitiriyor.

"Sözlerini duymama izin ver," diye mırıldanıyor. "Bu güzel göğüsleri öpmemi ister misin? Ya da tatlı amını öpebilirim. İstersen ona ziyafet çekerim."

"Evet," diye inliyorum. "Hepsini."

Uyluklarımın arkasından tutup beni kaldıracak kadar dizlerinden eğiliyor, ayaklarım arkasına asılıyor. Ama işe yaramıyor çünkü birkaç dakika içinde beni yatağa yatırıp vücudumdan aşağı iniyor ve hiç vakit kaybetmeden dudaklarını meme ucuma doluyor.

Omurgamdan aşağı bir elektrik akımı yayılıyor ve sırtım yataktan eğiliyor, dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor.

"Cage!"

Cevap olarak ilkel bir hırıltı ve ardından dişlerinin keskin ısırığı geliyor. Ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor, bedenim bu saldırı karşısında işlevini yerine getiremiyor.

Sinirlerimin her biri dilinin üzerimde dolaşmasına aşırı derecede sabitlenmiş durumda. Sonra diğerine geçiyor, iki göğsümü de sanki ağzına götürüyormuş gibi geniş avuçlarının içine alıyor.

Parmaklarım kısa saç tellerine dalıyor, tırnaklarımı kafa derisine sürüyor.

Çekilmeden önce dişleri bir kez daha istismara uğramış meme ucumu kemiriyor, ıslak öpücüklerini daha aşağılara götürüyordu.

Göbek deliğime ulaştığında ciğerlerim sıkışıyor, tek bir nefes bile almayı reddediyorum. Etrafına mükemmel bir şekilde oturmuş bir yara izi var. Yüzümdekini saymazsak, en çok nefret ettiğim yara, çirkinliği ve vücudumun tam ortasında olması.

Ona görmezden gelmesini söylemeye hazırlanıyorum ama ben daha sesimi çıkaramadan dişlerini yara iziyle eşleştirip içine batırıyor.

"Cage!" Çığlık atıyorum, yakıcı acı yaşadığım şoku bastırıyor.

Hıznır bakışlarını benimkilere çevirdiğinde, öfke ve sadece sahip olma olarak tanımlayabileceğim bir şeyin karışımını görüyorum.

"Senin her parçana sahip çıkacağım, Molly. Ve buna o şerefsizlerin benden almaya çalıştığı parçaların da dahil."

Kaşlarım çatıldı. "Senden mi?" Aptalca tekrarlıyorum. Kasıtlı olarak ısırığın üzerine bir öpücük konduruyor.

"Aldanma küçük hayalet, ortadan kaybolduktan sonra bile sana sahip olacağım. Kaybolabilirsin ama ruhun her zaman benim olacak."

Tek gecelik ilişkilerin bu kadar yoğun olması normal mi emin değilim. Kelimeleri söylemeden aşk ilanı gibi geliyor. Ama çok daha kalıcı.

Yine de, bende kalan tüm kararlılığı toplayıp çizmesinin altında ezmiş olabilir. O çok yoğun, ama benim zerre kadar umurumda değil.

Şu anda. Kendini çok iyi hissediyor ve bu şekilde devam ederse belki de haklı çıkacak.

Yine de bu beni hayalet olmaktan alıkoymayacak. Nasıl olunacağını bildiğim tek şey bu.

Bakışları düşüyor ve amıma doğru yoluna devam ediyor, kalçamdaki ve uyluğumdaki beyaz yara izlerini ısırarak için kısa bir süre duraklıyor. Her seferinde daha da yoğunlaşıyor. Sıcak nefesi merkezimin üzerinde gezindiğinde titriyorum.

"Cage," diye fısıldıyorum, sanki yanmanın eşiğindeymişim gibi hissediyorum. Çok daha fazlasına ihtiyacım var ama sıradakiyle başa çıkabileceğimden de emin değilim.

Nefes alıyor ve gözlerim utanç içinde açılıyor. Ben ona tokat atmadan ya da uzaklaşmadan kalçalarımı ayırıyor ve klitorisimi ağzıyla kaplıyor. Ama henüz beni yalamıyor, beni vücudumun çaresizce ihtiyaç duyduğu duyumdan mahrum bırakıyor.

"Lütfen," diye inliyorum sabırsızca.

Şeytani bir şekilde sırtarak en küçük yalamayı yapıyor ve omurgama bir şok dalgası gönderiyor.

Sırtım dikleşiyor ve içimi tuhaf bir güven kaplıyor.

"Lütfen amımı yala. Beni iyi hissettirmene ihtiyacım var," diye yalvarıyorum. "Söz vermiştin."

Dilini düzleştirip yarığımdan yukarı kaydırmadan bir an önce "Siktir," diye küfrediyor. Haykırışım, derinden inlediği başka bir kapsamlı yalama ile cevaplandı.

"Tanrım, bebeğim, tadın o kadar tatlı ki, nasıl duracağımı bilmiyorum. Yediğim en güzel amcığın içinde seve seve boğulabilirim."

Sözleri iğrenç, ama sivri dilini sürekli klitorisimin üzerinde gezdirmesi tamamen ahlaksızca. İçimin her santimini istila eden keskin hislere hazırlanmak için zaman yok. Saf mutluluğun üstesinden geliyorum ve birkaç kalp atışı boyunca toplayabildiğim tek ses yüksek sesli bir inilti.

"Aman Tanrım, Cage."

O rahatlamıyor ve birkaç dakika içinde çok daha güçlü bir duyguya doğru savruluyorum. Zevk, coşku; bunlar içimde oluşan kasırgayı tanımlamak için çok zayıf kelimeler.

"Oh, lütfen, durma." Yine de, tam olarak yaptığı şey bu. "Cage!" Geri çekilirken bağıriyorum, sadece dilini amıma daldırıp yukarı doğru kıvrıyor.

Altında kıvraniyorum, kalçalarımı ona doğru sürüyorum ve Tanrı'dan onun boğulmasını umuyorum. Tırnaklarım kafa derisine sürünüyor ve eğer

ve beni boşaltması için onu zorlarsam, ona kukla olmanın ne demek olduğunu seve seve gösteririm.

Tekrar yaklaştığımda gözlerim doluyor ve ikinci kez geri çekiliyor.

Boğazımdan sinirli bir çığlık kopuyor ama ben ona bir tehdit savuramadan kalçalarımın altından tutup belim yataktan kalkana ve dizlerim kulaklarıma kadar yükselene kadar öne doğru itiyor. İkiye katlandım, göbeğim yüzümden bir adımdan daha az uzakta.

Saniyeler içinde ağzı tekrar amımı kaplıyor ve bu sefer bana tam olarak ne yaptığını gösteriyor. Mükemmel bir hassasiyetle klitorisimi okşuyor, uyarılmam ve tükürüğü tümseğimden aşağı dökülüyor ve göğüslerime damlıyor.

Kollarını kavradığımda boğazımdan çığlıklar akıyor, etinde kırmızı hilaller oluşuyor. Bir kez daha beni doğrudan uçurumun kenarına doğru sürüklüyor. Açlıktan çılgına dönmüş bir hayvan gibi benimle ziyafet çekerken, kalçalarım onun tutuşuyla şiddetle titriyor.

"Cage, boşalacağım. Lütfen, *lütfe*n, gelmeme izin ver," diye yalvarıyorum nefes nefese. "Seni boğmama izin ver."

Göğsünden çıkan bir hırıltı bana karşı titreşiyor. Klitorisimi acımasızca emerken koyu yeşil gözleri bana sabitlenmiş, dili acımasız.

Boğazım kapanıyor ve patlamadan bir an önce görüşüm kararıyor. Serbest bırakılan çığlık o kadar keskin ki, boğazımı çiğ bırakıyor. Sıkışmış gözlerimin ardında rengârenk havai fişekler patlıyor ve karanlığı maviler, pembeler, yeşiller ve morlardan oluşan bir serapla dolduruyor.

Fırtınanın altında ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama vücudumun öfkeden kasıldığını hissedebiliyorum. Yine de beni sıkıca kavlıyor, verecek hiçbir şeyim kalmayana kadar amımı yalamaya devam ederken beni yerimde tutuyor.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir deneyimden sonra, ancak şeytan çıkarma olarak tanımlanabilecek bir deneyimden aşağı iniyorum.

"Tanrım!" diye kekeliyorum, sesim çatlıyor ve titriyor, ağzım neredeyse uyuşmuş gibi.

Bakışları çok sert. "Eğer O'ndan seni kurtarmasını istiyorsan, O'nu yine o lanet çarmıha çivileyeceğim. Sen benim mahvım olacaksın ama senin kurtarıcın sadece *ben olacağım*."

chapter seventeen

MOLLY

NINE YEARS AGO 2013

Cevap verecek beyin fonksiyonuna sahip olsaydım bile, nasıl cevap vereceğimi bilemezdim.

Titreyen bacaklarımı yavaşça yatağa bırakıyor ve tişörtünü başının üzerine çekiyor.

Aman Tanrım.

Bu sefer kelimeleri kendime saklıyorum, ama küçük bir nefes kaçmayı başarıyor.

Vücudu, dünyanın dört bir yanındaki müzelerde bulunan mermer tanrı heykellerinden daha iyi yontulmuş. Saf mükemmellik için yontulmuş, siyah dövmelerle kaplanmış

Karnını, göğsünü ve kollarını.

Giydiği gri eşofman altı sertleşmiş sikini saklamak için hiçbir şey yapmıyor ve onu gördüğüm anda keşke yapmasaydım diyorum. Bu durumda, belki de cehalet mutluluk olurdu.

"Cage, bunu kaldırabilir miyim bilmiyorum," diyorum tereddütle, şimdi onun tamamını içime almaya çalışırken son derece temkinliyim. Lanet olası *ağzıma* nasıl sığdıracağımdan bile emin değilim.

"Sığacak bebeğim," diye kendinden emin bir şekilde güvence veriyor, başparmaklarını eşofmanın bel bandına geçiriyor ve kalın kalçalarından aşağı kaydırıp bacaklarından çıkarıyor.

Aleti, üzerindeki kıyafetler olmadan daha da korkutucu ve düşündüğümünden çok daha büyük. Ama ne kadar güzel. Uzun ve lezzetli bir şekilde kalın, her yerinde nabız gibi atan damarlar var. Mükemmel bir orantısı var ve şişmiş başı bile onu emmek için can atmama neden oluyor.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, o küçük ağzına kaldırabileceğinden fazlasını veririm."

Bakışlarımı onunkilere yöneltmek için çaba sarf ediyorum, yüz ifadem endişeyle çarpılıyor. "Bu uymayacak."

Şeytani bir şekilde sırtıyor. "Sığacak."

Ona ne kadar yanıldığını düşündüğümü söyleyen bir bakış atıyorum ama bu sadece sırtışını genişletiyor. Kendinden emin ve bacaklarının arasındaki canavardan hâlâ inanılmaz derecede korkuyor olsam da, ne yaptığını bildiği için kendimi rahat hissediyorum.

"Yanıldığını kanıtlamamı izlemek ister misin?" diye soruyor alçak sesle, sesi derinleşerek. Attığı eşofmanına uzanarak elini cebine daldırır ve bir folyo paket çıkarır.

Koruma getirdi.

İçimi bir rahatlama kaplıyor. O kadar ki fısıldamaktan çekinmiyorum, "Evet."

Prezervatifi ustalıkla kalın uzunluğunun üzerinde kaydırması beni büyülüyor ve vücudumda gezinip üzerimde durduğunda nefesim kesiliyor. Eğilip dudaklarıma hafif bir öpücük kondurduğunda karnım sıkışıyor ve dudaklarım arasında çatırdayan bir parazit oluşuyor.

"Sikimi amına güzelce ve yavaşça sokacağım, tamam mı bebeğim? Doyduğundan emin olacağım, sonra tam daha fazla dayanamayacağını düşündüğün anda-" Dudakları vahşi bir hırıltıya dönüşüyor. "-Daha derine gireceğim."

Bu sadece bir vaat değil, aynı zamanda bir tehdit.

"Ya dayanamazsam?" Ses tonum arzuyla boğuklaşarak soruyorum.

Dudaklarını çene çizgimde ve kulağımın kabuğunda gezdiriyor. Kulak mememin altına yumuşak bir öpücük kondurmadan hemen önce karanlık bir sesle mırıldanıyor: "Çok daha kötülerini atlattın."

Ses tonu özür dilemeyen bir tonda ve benim *ondan* kurtulma yeteneğime güvendiğini gösteriyor. İçimdeki endişeli kelebekler midemi sıkıştırıyor.

Bir kez daha kalçalarımın alt tarafını kaldırıyor, ucu girişime yerleştirirken onları kollarının üzerine asıyor. Dudaklarımı ayırmaya yetecek kadar baskı uyguluyor ama açıklığımı geçecek kadar değil.

Hiç hız trenine binmedim ama büyük düşüşten hemen önce tepeyi aştığında tam olarak böyle hissettirdiğini hayal ediyorum. Beklenti neredeyse heyecan verici olduğu kadar korkutucu da.

"Cage," diye titreyerek nefes alıyorum, bir şey yapmasını istiyorum - herhangi bir şey- ama beni merakta bırakmasını değil.

"Al beni," diye kabaca emrediyor. Benden ne yapmamı istediğini anlayamadan başımı sallıyorum. Ancak o zaman amım kasılıyor ve vücudum onu içine çekiyormuş gibi hissediyorum.

"Fuuuuck, işte bu," diye homurdanıyor, ikimiz de sikinin ucunun kayboluşunu izliyoruz. "Çok sıkı, *lanet olsun*, Molly."

"Ben- Ne-"

"Bu doğal bir tepki bebeğim. Çoğu erkek bir kadının amının kendisini içeri davet etmesini bekleyecek kadar sabırlı değildir," diye açıklıyor sıkıca.

Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum ama kalçalarını daha derine itiyor ve artık umurumda değil. Tekrar nasıl nefes alacağımı öğrenmeye odaklanmış durumdayım ama bu nafile bir çaba gibi görünüyor. Tıpkı söz verdiği gibi, patlamanın eşiğine gelene kadar sikini içime sokuyor.

"Ohhh, ngg, bu çok iyi," diye miyavlıyorum, gözlerim beni ele geçiren zevkten şaşı olma tehdidiyle karşı karşıya.

"Amcığının ne kadar açgözlü olduğuna bak, bebeğim. Sikimi ne kadar çok istediğini görüyor musun? Onu sikmem için adeta yalvarıyor." Kelimeleri dişlerini sıkarak söylüyor, vücudu gerginlikten kasılıyor, kollarında ve ellerinde damarlar atıyor. "İstedğin bu mu Molly? Küçük amcığının sikilmesini mi?"

Sarsakça başımı sallıyorum, basit bir *evet demeye* çalışıyorum ama sadece keskin, geveleyerek bir ses çıkarmayı başarıyorum. Öforinin etkisindeyim ama daha fazlasına ihtiyacım var. Bunun için yanıp tutuşuyorum ve bu sadece Cage'in bana verebileceği bir şey.

Tamamen içime giriyor ve boğazından en erotik inilti çıkarken gözlerim doluyor.

"Ah- Siktir, Cage," diye bağıryorum, kelimeler ciğerlerim kadar oksijensiz kalıyor.

Dudakları kulağımın üzerinde geziniyor ve uyarısını yapmadan bir an önce derin bir önsezi kemiklerimde toplanıyor.

"Kendini hazırla, küçük hayalet. Kibarca sikişmem."

Kalbim gırtlığıma kadar fırlıyor ve ellerimi pazılarına dolamak için acele ediyorum, ama bana hazırlanmak için zaman bırakmıyor.

Ucuna kadar geri çekiliyor ve sonra içime giriyor, nefesimi, görüşümü, lanet olası akıl sağlığımı çalan sert, sabit bir hız belirliyor.

Dudaklarından nefis inilti dökülüyor, onun zevki de benimki kadar yüksek ve çılgınca. Bu sadece midemdeki kelebekleri çılgına çeviriyor, sanki göç edecekleri bir yön yokmuş gibi, onları başıboş bırakıyor.

"Kahretsin, Molly, amın beni çok sıkı kavlıyor," diye inliyor. "Çaresiz küçük bir sürtük gibi bana yapışıyorsun."

Avuç içini boğazımdan yukarı kaydırıp çenemin alt tarafını kavrayana kadar bir kolunu bacağımdan ayırıyor. Sıkıca kavlıyor, odaklanmamış bakışlarımı onunkine zorluyor. Bakışlarındaki duygu, içime pompalayış şekli kadar yoğun. Saplantının sınırlarında geziniyor ve vücudumdaki organların midemin çukuruna düşmesine neden oluyor.

"Seni sahiplenirken gözlerini benden ayırma," diye hırılıyor. "Benim seni gördüğüm gibi senin de beni görmeni istiyorum."

"Seni görüyorum," diye mırıldanıyorum, ancak odaklanmam dengersiz.

Şimdiden yeni bir orgazma yaklaşıyorum ve orgazm olduğunda ikimiz de tepkimizi kontrol altına alabilecek miyiz bilmiyorum.

Bir doğal afet üzerinde kontrol yoktur. Sadece ortalığı kasıp kavurmasına izin verir ve kendinizi sonuca hazırlarsınız. İçimde kopan fırtına bir felaket. Yıkıcı olacak ve ben harap olacağım.

"Kahretsin, boşalacağım," diye soluyorum, gözlerim yuvarlanmaya başlıyor. O sınıra doğru ilerlerken kendimi tamamen kontrolden çıkmış hissediyorum. Etrafım bulanıklaşıyor ve bulanık görüşümde görebildiğim tek şey onun şeytani sırıtışı. Bana gülüyor gibi görünüyor, sanki beni bu kadar kolay boşaltabildiği için eğleniyor. Neredeyse aşağılayıcı ama yine de beni ateşliyor.

Kalçaları aniden duraklıyor ve hemen orgazmım azalıyor, dik bir tepede aşağı doğru yuvarlanıyorum.

Yapabildiğim tek tepki sinirli bir inilti.

"Sana gözlerini benden ayırmamanı söylemedim mi? Ben seni yok etme işindeyim, kendimi tekrarlama işinde değil," diyor, sesi neredeyse tehditkâr. Sırılsıklam bakışlarım onunkilere yöneliyor.

"Özür dilerim, lütfen beni becermeye devam et," diye acele ediyorum, zevki yeniden ateşlemek için kalçalarımı döndürüyorum.

"Bana bir daha sordurtma Molly," diye mırıldanıyor ve çenemi daha sert bir şekilde sıkarak dikkatimin ona kilitlenmesini sağlıyor.

Başımı sallıyorum, eğer beni tekrar iyi hissettirecekse benden istediği her şeyi yapmaya hazırım.

"İşte iyi bir kız," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde, sonunda devam ediyor. Ancak bu sefer kalçalarını farklı bir yöne çeviriyor ve içimde daha önce hiç ulaşılmamış bir noktaya vuruyor.

Gözlerimi sabit tutmak neredeyse imkânsız, ama güzel yüzündeki ifade çarpıcı olduğu kadar yürek parçalayıcı. Dilinden seksi iniltiler dökülürken ağzı ayrılıyor ve kalın kaşları gözlerinin üzerinde bir coşku ifadesiyle aralanıyor.

O zirveye tekrar ulaşmak ve sonra serbest dalışa geçmek hiç zaman almaz o.

Adı, boğazımı çiğ bırakan bir çığlıkla dudaklarımdan dökülüyor. Yine de, içime çöken orgazmın dışında bir şey fark edip edemeyeceğimden emin değilim. Sanki ruh yiyen bir iblis tarafından ele geçirilmiş gibi sırtımı yataktan kaldırıyor ve yoluna çıkan her şeyi yok etmeye kararlı.

Gücü nefes kesiciydi ve bedenim üzerinde sahip olduğum her türlü kontrol yok oldu. Sıkıştığım için dişlerim takırdıyor ve Cage'in kollarındaki ölümcül tutuşum beni yerde bile tutamıyor.

Kendi küfürlerini tükürürken bana vurmaya devam etmesinde hiç merhamet yok.

"Bence bundan daha iyisini yapabilirsin," diye sıkılmış dişlerinin arasından ısırdı.

Başımı iki yana sallıyorum, itişlerinin sürekli saldırısından sayıklıyor ama durmaya niyeti olmadığını anlıyorum.

"Yapamam... Daha fazla dayanamam," diye nefes nefese soluyorum. "Lütfen, bu çok fazla!"

"Öyle mi?" Ses tonu alaycı, ardından '*seni zavallı bebek*' anlamına gelen bir mırıldanma geliyor.

Başım geriye savruluyor, duyumlardan o kadar etkilenmişim ki beynim bununla nasıl başa çıkacağını hesaplayamıyor. Şiddetle titremek, Cage'in kollarını tokatlamak ve etini az bir rezervle pençelemek arasında gidip geliyorum.

"Bakalım o amcık beni ne kadar sıkı tutabilecek," diye homurdanıyor. "Bana küçük pis bir sürtüğün sikimi nasıl sağdığını göster."

"Siktir git," diye boğuluyorum, kısılmış gözlerimin arkasında yıldız patlamaları patlamaya başlıyor.

"Öylesin bebeğim, hem de çok iyi yapıyorsun," diye inliyor kulağıma, sonra lobumu ağzına alıp emiyor.

Çıkarabildiğim tek ses keskin bir haykırış. Üçüncü bir orgazm beni ele geçiriyor, ruhumu yukarıda süzüldüğüm ve kendimi tamamen çözülürken izlediğim uzaya gönderiyor, iç duvarlarım onun horozunun etrafında kasılıyor.

"Fuuuuck, bebeğim, işte bu. Aynen böyle, evet, aynen böyle. Sen çok iyi bir kızsın," diye bağılıyor Cage bana karşı.

Sırt kasları esniyor ve benimle birlikte kendini de zaman ve mekânda kaybederek hamleleri dalgalı bir hal alıyor.

"Molly," diye geveliyor, ardından uzun ve sınırsız bir inilti geliyor. Belirgin bir şekilde patladığını hissediyorum, ancak prezervatifin içimde hissetmemi engelleme talihsizliğine sahibim.

Kıpırdamıyor, şimdi dudaklarıma karşı nefes nefese, nefesi benimkiyle senkronize. İkimiz de titriyoruz ve o üzerimde gevşiyor, yine de ağırlığının beni ezmesini önlemeye dikkat ediyor.

İkimiz de birkaç dakika boyunca sessiz kaldık ve bu süreyi nefeslerimizi arayarak geçirdik.

Birkaç dakika sonra sesim çatallaşarak, "Bana çok sürtük dediler," diye itiraf ediyorum. Eğik başını kaldırıp bana dikkatle bakıyor ve düşüncelerimi toparlamamı bekliyor. "Ama bunu söylediğinde hoşuma gitti. Sadece... sadece seks sırasında, tamam mı?"

Yüzümdeki birkaç tutamı nazikçe fırçalıyor.

"Eğer bir erkek sana hoşuna gitmeyen bir şey söylerse, onu öldürürüm. Sınırlarına her zaman saygı duyacağım."

Alt dudağımı titremeden önce dişlerimin arasında yakalıyorum. Ağlama isteğimin yatışması biraz zaman alıyor.

Hiç bu kadar saygı gördüğümü hissetmemiştim. Sanki vücuduma olanlarla ilgili hislerime gerçekten değer veriliyor. Sanki onun için bir *anlamı varmış* gibi.

"Sen farklısın," diye mırıldanıyorum. "Bana hiç zevk alacağımı düşünmediğim bir şeyden nasıl zevk alacağımı gösterdiğin için teşekkür ederim. Bedenime saygı duyduğun için. Ve ben yok olmadan önce bana tutunacak bir şey verdiğin için."

Gözleri yumuşar. "Bana her zaman tutunabilirsin, Molly. Her zaman."

OceanofPDF.com

chapter eighteen

MOLLY

PRESENT 2022

Sinirlerimi kontrol altında tutmaya çalışarak Legion'a "Bugün teslimat yapamam," dedim. Ona daha önce hiç hayır dememiştim.

Ama bu gerekli.

Bir duraklama oldu. "Nedenini sorabilir miyim?"

Alt dudağımı çiğneyerek gerçeği söyleyip söylememeyi düşünüyorum. Ancak, kişisel sorunlarımın işimle arama girmesini istemiyorum. Ya da en azından Legion'un bunu bilmesini istemiyorum.

"Cage'den rahatsızım," diye ağzımdan kaçırdım.

Söylemeyi planladığım şey bu değildi. Ona domuzlarımın hasta olduğunu söylemem gerekiyordu. Teknik olarak doğru olsa da, muhtemelen Legion'un düşündüğü şekilde değil.

Cage'i sevmediğim için rahatsız değilim; onu çok fazla sevdiğim için rahatsızım.

Daha fazla sessizlik.

Birkaç vuruştan sonra artık dayanamıyorum. "Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu bilmiyorum ama sessizliğin çok sinir bozucu."

Terliyorum. Saç çizgim boyunca ve göğüslerimin arasında oluşuyor. Gerginliğimi atmak için boştaki elimi sallıyorum. *Neden bu* kadar gergin olduğumu bile bilmiyorum. Legion beni hiç tehdit altında hissettirmemişti. Ama *lanet olsun*, yüzünü hiç göstermeyen bir adam için gerçekten korkutucu.

"O ne yaptı?"

"Hiçbir şey!" Haykırıyorum. "Onu öldürmeyin, lütfen."

"Bu sana aşık olduğun için mi? Yoksa sen ona aşık olduğun için mi?"

Elimi yüzüme vuruyorum. Bunların hiçbirini planladığım gibi gitmiyor. "Bu... Hayır, ikisi de değil," diye kekeliyorum.

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Legion," diye inledim. "Cage ve benim artık birlikte çalışmamamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Hepsi bu. Kişisel bir şey değil."

Bu *çok* kişisel. Ben bir yalancıyım ve iyi bir yalancı bile değilim. "Eli nerede? Geri dönme vakti gelmedi mi?" diye soruyorum.

Bir Mississippi. İki Mississippi. Üç Mississippi...

"Eli bu gece teslimatı yapacak. Senin rahatın benim önceliğim." Omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Teşekkür ederim, Legion."

"İyi geceler, Molly."

Telefon kapanıyor ve anında midemin bulandığını hissediyorum. Legion Cage'i arayacak ve ona işten ayrıldığını söyleyecek. Belki de sıradan bir şey olacak ve Cage'e Eli'in geri dönmeye hazır olduğunu söyleyecek. Ya da belki gerçeği söyleyecek ve Cage buraya gelip cevaplar isteyecek.

Bu da hazır olmadığım bir şey.

Ne dememi bekliyorsun? Annesiyle vakit geçirmenin ve kız kardeşinin yatağına uzanıp onun en sevdiği şarkıyı dinlemenin beni çok korkuttuğunu mu?

Bu sadece benim ne kadar koşucu olduğumu kanıtlıyor. Bunca yıl sonra bile sırtımda bir hedef varmış gibi yaşıyorum. Ve bu yüzden de

kimsenin yaklaşmasına izin vermez.

Artık kimsenin peşinden gelmeyeceğini biliyorum. Pek sayılmaz. Legion'a göre, Francesca ve Rocco öldü ve Z, insan kaçakçılığı operasyonlarında büyük rol oynayan bir gölge hükümet olduğu ortaya çıkan Topluluğu yok etti.

Halk tarafından keşfedilsem bile, kolayca yalan söyleyebilir ve babamla Layla'nın kayboluşundan yıllar sonrasına kadar dışarı çıkmadığımı söyleyebilirdim. Kimse aksini kanıtlayamazdı. Ama ben anonimliğimde rahatlık buldum ve bir şekilde kendimi Cage'in buna bir tehdit olduğuna ikna ettim.

Annesiyle yemeğe çıkmayı asla kabul etmemeliydim. Ama artık bir önemi yok.

Hayatımdan memnunum. Başıma gelenler için kendi cezamı buldum ve beni düzeltmesi için bir erkeğin sevgisine ya da sikine ihtiyacım yok. Zaten her küçük, lanet olası, yontulmuş parçamı topladım ve onları titizlikle bir araya getirdim. Artık kırık değilim; sadece aynı şekilde çalışmıyorum. Ama farklı olmakta yanlış bir şey yok.

Yalnız daha iyiyim.

Francesca ve av köpekleri bundan emin oldular.

"Yüzümü özledin, ha? Bana karşı koyamayacağını hep biliyordum."

Eli her zaman sevecen bir şekilde baş belası olmuştur. Ama o Legion'un sadık bir çalışanı ve korkunç tavlama cümlelerine rağmen şakaları zararsız ve beni hiç rahatsız etmedi.

Montana'ya döndüğümünden beri onunla çalışıyorum ve ona karşı bir zaafım var.

"Nasıl yapabilirim ki? Sen tam bir paket gibisin," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum, ancak dudaklarımın bir köşesinde küçük bir sırıtış belirliyor.

Cesedi metal masamın üzerine bırakıyor, sonra kendini bir ödül olarak sunuyormuş gibi kollarını açıyor.

Sevimli bir adam; hâlâ yirmili yaşlarının ortasında, güzel kahverengi gözleri, sinekkaydı tıraş olmuş yüzü ve müthiş bir gülümsemesi var ama ön dişinin hafifçe diğerinin üzerine kaymış olmasından utanıyor. Açık kahverengi saçları kısa kesilmiş ve muhtemelen beş farklı ürünle yüzünden uzakta şekillendirilmiş. Saçını çok ciddiye alan adamlardan biri.

Etrafta sık sık ceset taşıdığı için sırık gibi ama formda ve ne kadar kaslı olduğunu gösteren kıyafetler giymeye özen gösteriyor.

Ne olursa olsun, o benim tipim değil. Görünüşe göre bu kategoriye uyan tek bir adam var ve o da her zaman Cage oldu.

"Seni daha fazla yalvartmayacağım. Babana gel."

Gözlerimi deviriyorum ve yaşlı adamın neredeyse hiç kalmamış olmasına rağmen saç kesme makinelerimi alıyorum.

"Beni cesedin üzerine kusmak zorunda bırakma. Domuzlarımın bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Alay ediyor ve üst dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. "Nedense bunu ekstra baharat olarak değerlendireceklerini düşünüyorum."

"Tamam, bu iğrenç," diye mırıldanıyorum, öğürüyormuş gibi yaparak. Domuz sahibi olmanın getirdiği pisliğe alışkınım. Burayı temiz tutmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onlar pis hayvanlar. Sadece kanlarından değil, kirlerinden de.

Akşam yemeğinde onlara ne yedirirsem yedireyim, yiyecekleri farklı şeyleri düşünmek bile hoşuma gitmiyor. Neredeyse sınırsız ve bu da başlı başına oldukça tedirgin edici.

"Eğer ölürsem, lütfen beni onlara yedirmeyin. Özellikle de Oregano'ya. O bir

Yemek yerken çok *hevesli*," diye dramatik bir şekilde yalvarıyor.

Homurdanıyorum, ölü adamın saçlarını tıraş etmeyi bitirip dişlerini çekmeye geçiyorum. "Anlaştık, yeter ki beni de domuz yemi yapmayın."

Bayrağa bağlılık yemini eden bir asker gibi elini kalbinin üzerine koyuyor. "Sana söz veriyorum."

Çok dramatik.

"Peki bu adam ne yaptı?" Cesede doğru başımı sallayarak sordum.

"Kızıyla biraz fazla samimi olmuş. İşin en berbat kısmı, arkadaşının *da kızına* saldırmaması ve babanın her şeyi onun üzerine atıp paçayı sıyırmasıydı."

Başımı sallıyorum, kalbim küçük kız için acıyor. Çoğu zaman, bu pislikleri bana canlı getirmelerini diliyorum.

"Son zamanlarda Legion'la konuştun mu?" diye sorarak konuyu hızla değiştiriyor. Yüzündeki eğlence gevşiyor ve yüz hatları daha ciddi bir ifadeye bürünüyor.

"Daha önce yaptım. Neden?" Dişleri öğütücünün içine atıp çalıştırıyorum, yüksek ses havadaki gerginliği azaltmaya yetmiyor.

"Kardeşlikle ilgili bir şeyden bahsetti mi?"

Adamın kıyafetlerini çıkarırken kaşlarım çatıldı. "Kardeşlik mi?" Şaşkınlıkla yankılanıyorum. "Tanıdık gelmiyor."

"Evet, Basilisk Kardeşliği olarak adlandırılıyorlar. Görünüşe göre Z artık onları tanıyor ve özellikle senin işinle ilgileniyorlar."

Ellerim donuyor ve kaşlarım gerginlikle yoğunlaşıyor. "İşimden ne istiyorlar?" Sesim sertleşerek soruyorum.

Eğer beni değiştirmeye çalışırlarsa... büyük bir kriz geçiririm. Yaptığım iş için ciddi bir ücret alıyorum ve Legion'un işine istediğimden daha fazla dahil olmamı gerektirmiyor.

Basit bir hayat yaşıyorum ve bundan memnunum.

"Organları istiyorlar. Belli ki onları domuzlara yedirmenin para kaybı olduğunu düşünüyorlar."

Kaşlarım alnımdan yukarı fırlıyor. Eli'nın bakışlarıyla karşılaştığımda, "Onlar organ kaçakçıları. Ve sanırım sen ve Legion'la çalışmak istiyorlar."

Ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilemeden göz kırpyorum.

"Nasıl oldu da Legion bunu sana söyledi de bana söylemedi?"

"Legion tekliflerini değerlendirmeden önce onlarla görüşmemi ve fikirlerini almamı istedi. Eminim iyi insanlar olduklarından emin olana kadar size bu konuda yaklaşmayacaktır."

Dünyanın bu köşesi söz konusu olduğunda '*iyi insanlar*' gevşek bir terimdir. Ancak, benim gibi şaşırtıcı sayıda insan var. Her ne kadar iyi nedenlerle yapıyor olsak da yaptıklarımız bize yukarıdaki cennetin kapılarını açmaz. Öldürdüklerimizi şeytan bile istemez.

"Z onlarla çalışıyorsa, o kadar da kötü değiller demektir," diye yorum yaparak işime devam ediyor ve testereyi çalıştırıyorum.

Eli omuz silkiyor. "Benim düşüncelerim de öyle, ama asla çok emin olamazsınız. Yakında bununla ilgili bir tür temas beklerdim. Yeni arkadaşlar ediniyor olabilirsin."

İç çekiyorum ve adamın kafasını kesiyorum. Eli kan rahat edemeyeceği kadar yakına sıçradığında bir adım geri çekiliyor.

"Harika. Tam da sana alışmaya başlamıştım."

Eli nefes nefese kalır. "Buna içerliyorum. Başka kim sana her hafta ne kadar seksi olduğunu söyleyecek?"

Kaşlarımı kaldırdım, etkilenmemiştim. "Bir şekilde hayatta kalacağımı düşünüyorum."

OceanofPDF.com

chapter nineteen

CAGe

TWO WEEKS LATER 2022

ONA KÜÇÜK HAYALET DİYORUM, ama nedense bu veledin *beni* gerçekten hayalet gibi görebileceğini hiç düşünmemiştim.

Ahırını çevreleyen ormanın derinliklerinden onu izlerken kanım kaynıyor. Her zamanki gibi çift kapı ardına kadar açık, ahırın hava almasını sağlıyor. Yağmur yağmaya başlıyor, soğuk damlacıklar öfkemi dindirmek için çok az şey yapıyor.

Domuzlarını besledikten sonra temizlik yapıyor, cesetlerin imha edildiğini teyit eden kadınla telefonu yeni kapatmış.

Titizdir. Hiç ş a ş m a d ı ğ ı bir rutini vardır. Ve her şeyin bir yeri vardır.

Görünüşe göre ben hariç.

Birkaç hafta önce Legion beni arayıp Eli'nin işe geri döndüğünü bildirdi, ama hemen bir şeylerin ters gittiğini anladım.

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm (SPLIT)

pek de nazik olmayan bir şekilde Molly'nin nerede yaşadığını unutmamı ve kendisi benimle iletişime geçmediği sürece uzak durmamı söyledi.

Kaçtığını anlamak için duymam gereken tek şey buydu. Bu beni şaşırtmamalıydı. Yine de şaşırttı.

Daha da ötesi, *acıtıyordu*.

Ve bu beni kesinlikle öfkелendirdi.

Molly'nin duygularıma karşılık verdiğiinden hiç şüphem yok, ancak bu duygularla başa çıkma konusunda tamamen cahil.

Hiç aşık olmamış olabilir ama benim gibi biriyle de hiç karşılaşmamış.

Unuttuğu bir şey varsa o da benim ondan *asla* vazgeçmeyeceğimdir.

İki hafta boyunca onu yalnız bıraktım, o telefonda sonra neredeyse her gece gölgede kaldım. Sanki ona hayatı veren ben değilmişim gibi, onun hayatın akışını sürdürmesini izledim. Kırılıp bana ulaşacak mı diye bekledim.

O yapmadı ve benim sabrım azaldı.

Tanrım, arkasından yaklaşıp ellerimi o narin boğazına dolamak ve ona nefes alabilmesinin tek nedeninin benim ona izin vermem olduğunu göstermek ne kadar da cazip.

"Kahretsin, beni gerçekten kızdırıyorsun," diye ısırıyorum nefesimin altından. Elimi cebime daldırıp sakız paketimi çıkarıyorum ve bu kez ağzıma iki parça atıyorum.

Ahırdaki işi bitene kadar bekliyorum, yağmurun altında dışarı çıkmadan önce tepe ışıklarını kapatıyorum. Muhtemelen yağmur nedeniyle, işi bittiğinde yaktığı kıyafet ve saç torbasını taşıyor. Bu da muhtemelen dişlerini dağlara saçmak için bekleyeceği anlamına geliyor.

Onu bir gece daha yalnız bırakmayı düşünüyorum. Ama bu sadece yarım saniye sürdü. Kontrolümü kaybettim.

Legion beni durdurmaya çalışmak istiyorsa saklandığı yerden çıkmak zorunda kalacak. Tam bir nefes alamadan geçen iki hafta yeterince işkence. Sessizce, uzun otların arasından ilerliyorum, gölgeleri takip ederek

Ona arkadan yaklaşıyorum.

Çok geç olana kadar beni hissetmiyor - son dokuz yılda içgüdüleri hafıfledi.

Donup kalıyor, omuzları sertleşiyor ve kulaklarına doğru yükseliyor, panik omurgasını dikleştiriyor. Ve sonra nemli, kalın bukleleri elime dolanıyor ve onu göğsüme doğru çekiyorum, dudaklarım kulağında.

"Bu kadar çok kemiği olan küçük bir hayalete göre, onları kırmam için yalvarıyorsun," diye homurdanıyorum.

Yağmurun melodik pıtırtılarını keskin bir soluk kesiyor ve omurgasından aşağı öyle şiddetli bir ürperti yayılıyor ki bunu teninde hissediyorum.

"Cage," diye nefes alıyor, boynundaki nabız düzensiz bir şekilde atıyor. Dilimi kaplayan acılıktan daha tatlı bir şey tatmak için dişlerimi ona bastırmak istiyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye boğuk bir sesle bağılıyor, tutuşuma direniyor. Ama yeterince uzun süre benden uzaklaşmasına izin verdim. Onun lanet etini kendiminkine dikmediğim için şanslı.

"Sana bir kez ortadan kaybolmana izin verdiğimi ve ikinci kez buna izin vermeyeceğimi söylemedim mi? Seni bu kadar kolay bırakacağımı mı sandın?"

"Evet," diye ciyaklıyor saçlarını daha sıkı tuttuğumda, öfkem tazelenirken dişlerimi sıkıyorum. Tam sakinleştiğimi düşündüğüm anda, beni gerçekten hayalet gibi göstermeye çalıştığını hatırlıyorum.

Doğru düzgün bir açıklama yok. Beni bir daha görmek istemediğini söyleyen bir telefon yok. Boktan bir ayrılık mesajı bile yok. Sadece... sessizlik.

"O zaman sanırım kendimi yeterince açık ifade edemedim. İzin verin bunu düzelteyim."

"Cage, kes şunu!" diye bağılıyor, onu evine doğru ittiğimde topuklarını ıslak çimlere gömüyor.

Kavga etmeye devam edince onu kucağıma alıp sinirli bir hırıltıyla omzuma atıyorum.

"Benden bir kez daha uzaklaşırsan Molly, bir daha hiç yürüyemeyeceğinden emin olurum."

"Beni tehdit etmeye cüret etme, pislik herif," diye tersliyor.

O küçük yumruklarını sırtıma savururken, ben de avucumun içini doğrudan onun dolgun kıkına gönderiyorum.

"Seni sik kafalı!" diye bağıyor yüksek sesli tokat serin gece havasında yankılanırken.

Boğazımdan karanlık bir kahkaha dökülüyor, kaslarım onu cezalandırma ihtiyacıyla geriliyor.

"Bana öyle geliyor ki şu anda tam da ihtiyacın olan şey bu."

Küstahça bir ses çıkarıyor ve bir elini kotumun arkasına daldırıp külotumun kemerini tutuyor, tehdidi açık.

Ahşap verandasının basamaklarını tırmanırken gözlerimi kısıyorum.

"Bunun neyi başaracağını düşündüğünü bilmek isterdim. Eğer aletimi gırtlığına sokmaktan başka bir şeyse, büyük bir yanılgı içindesin."

"Yeterince sert çekersem ve kan dolaşımını kesersem sakin olmayacak."

Tamamen gerçek dışı, ama onu evine taşırken küçük öfke nöbetini geçirmesine izin verdim. Bu sırada beni tehdit etmeye devam ediyor, muhtemelen olası bir atomik wedgie konusunda endişelenmediğim için daha da sinirleniyor. Muhtemelen canımı yakacaktı - *kesinlikle* beni kızdıracaktı - ama umduğu gibi onu bırakmama neden olmayacaktı.

Beni bu hale o getirdi ve şimdi bununla yaşamak zorunda. "Cage, yemin ederim, gitmeme izin vermezsen Legion'ı arayacağım-"

"Bana o yüzsüz herifi buldurup öldürtme," diye çıkışıyorum. "Seni daha önce kurtarmış olabilir ama şimdi kurtaramayacağı kesin."

Bana hırlıyor, sırtıma tekrar vuruyor. "Bırak gideyim, sonra olgun yetişkinler gibi konuşabiliriz!"

"Hayır bebeğim, bana aşık olmaktansa kaçmaya karar verdiğinde bu şansı yakalamıştın. Şimdi, bunu benim yöntemimle yapacağız."

Şaşkınlıkla bir an kekeliyor. "Düş-ne diyorsun sen, seni psikopat? Bırak gideyim!"

Avucumu ikinci kez kıkına vuruyorum, başka bir keskin soluk uyandırıyorum, ama bu sefer sadece bir uyarıydı. Sonra, başparmağımı sıkılmış kalçalarının arasına kaydırıyorum ve klitorisinin olduğu yere sıkıca bastırıyorum.

Tamamen hareketsiz kalıyor.

"Kes şunu. Hemen şimdi." Sesi titriyor ve bu sözler bir depremin parçaladığı zemin üzerinde duruyor. Ama onu doyuran korku değil.

inanmamı istediği gibi. Bacaklarının arasındaki sıcaklık ve deri ceketime batan tırnakları gerçek hislerini ele veriyor.

Önümdeki koridordan geçip en sondaki yatak odasına doğru ilerlerken sırtımdan kendimi alamıyorum, kot pantolonunun içinde küçük daireler çiziyorum.

Dudaklarının arasından küçük, kekeleyen nefesler sızıyor, onları tutmaya çalışsa da boğazı ona ihanet ediyor ve kendi sesini çıkarıyor.

Benden kaçamadığı kadar zevkten de kaçamıyor. Eğer buna izin verseydim, kalbini geri çalmak için göğsümden söküp alırdı ama ne yazık ki henüz bende olduğunun farkında bile değil.

Ve bu kadar değerli bir şeyi almasına asla izin vermem. Ama denediğinde eğlenceli olduğunu inkar edemem.

Kapısını açıyorum, zeytin yeşili yorganlı yatağı, daha sıkıntılı mobilyaları ve krem rengi duvarlara asılmış sanat eserleri ortaya çıkıyor.

Yatağının ucunda durarak, bacaklarını kalçalarımın dolayana kadar onu vücudumdan aşağı kaydırıyorum.

Kızgınlığı belli olana kadar parlatılmış, işlenmemiş zümrüt gibi parıldayarak bana bakıyor. Alt dudağı hafifçe bükülmüş ve çilli yanakları öfkeyle kızarmış, sağ gözünün altındaki beyaz diş izini parlatıyor.

Vahşi olabilir ama kollarımın arasındayken ve avuçlarım kışını kavrarken pek de korkutucu değil.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum, bu kadın beni tamamen mest etmişti. Tanrım, onun için ve ona yapabileceğim şeyler. Bu sınırsız bir şey.

"Şu anda inanılmaz derecede saygısızca davranıyorsun," diye tersliyor.

Bakışlarım ısırmam için yalvaran dolgun dudaklarına kayıyor. "Henüz sana saygısızlık etmeye başlamadım bile bebeğim. Ama Tanrım, bunu dört gözle bekliyorum."

Yanakları daha parlak olsa da gözleri ince yarıklar halinde daralıyor.

"Birlikte olamayız Cage," diyor kararlılıkla, ama bir kez daha sözleri kırılan.

"Nedenmiş o?" Yüzünün her santimini incelemeye devam ederek rahatça soruyorum. "Ç-Çünkü! Ben öyle dedim! Yalnız daha iyiyim."

İki saniye boyunca kuru bakışlarımı sunarak bunun ne kadar zayıf bir bahane olduğunu görmesini sağlıyorum.

İkimiz de korkmaktan başka iyi bir nedeni olmadığını biliyoruz.

Öfkelendi. "Belki de sadece bir ilişki istemiyordumdur. Bu yeterince geçerli bir sebep değil mi? Hislerimin bir önemi yok mu?"

Bakışlarını kaçırıyor, bakışlarının benimkilere takılmasına engel olamıyor. Koşuyor. Biz konuşurken o koşuyor. Ve bu beni rahatsız ediyor.

Gözlerimi kısma sırası bende, göğsümde hoşnutsuz bir hırıltı yükseliyor. Cevap vermek yerine botlarımı çıkarıp yatağa tırmanıyorum ve şaşkın bir nefesle onu sırt üstü yere bırakıyorum.

Kaçmaya çalışıyor ama hamlesini çoktan tahmin etmiştim ve o iki santim bile gidemedi bileklerini başının üzerinde tuttum.

Kıvrık saçları yüzüne dökülüyor ve altımdan pantolonunu indiriyor, güzel küçük amından yayılan ısıya rakip olan bir ateşle bana kaynıyor.

"Korkuyorsun ve bunu anlıyorum. Neredeyse tüm hayatın boyunca yalnızdın ve birinin seninle ilgilenmesinin nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun. Tamam, bunu aşabiliriz." Sonra sesimi alçaltarak ne kadar ciddi olduğumu görmesini sağlıyorum. "Ama benden kaçmana izin vermeyeceğim."

Dudaklarım onunkilere kıl payı yaklaşıp kadar eğiliyorum, nefesi kısa aralıklarla yüzümü ısıtıyor.

"Merak etme, küçük hayalet. Sana sonsuza dek benimle nasıl vakit geçireceğini öğreteceğim."

Şaşkınlıktan açılmış gözlerle bana bakıyor. "Sen delisin," diye nefes alıyor.

"Senin hakkında," diye düzeltiyorum. "Senin için deli oluyorum." "Beni çok az tanıyorsun."

"Seni senden daha iyi tanıyorum," diye karşılık veriyorum, bakışlarım tekrar pembe ağzına kayıyor. "Seni kendi bedeninde iyi hissettiren ilk erkek olduğumu bilmek için en sevdiğin rengi bilmeme gerek yok."

Alt dudağı düz dişlerinin arasında kıvrılıyor ve kıskançlık ateşine engel olamıyorum. *Isırmak* istiyorum.

"Sabahları sosis yerine pastırmayı mı tercih ettiğinizi yoksa bulunduğunuz yere gelebilmek için deli gibi savaştığınızı ve sırf yiyebildiğiniz için ikisini de yiyebileceğinizi bilmemin daha iyi olacağını mı düşünüyorsunuz?"

Kaşlarını çatıyor. "Kahvaltıda domuz yediğimi mi sanıyorsun?"

Dudaklarımın kenarları yukarı kalkıyor ve sesim fısıltıya dönüşüyor. "Bence bunu onların önünde yersin çünkü ölü insanları yemek olarak doğramak kadar hastalıklı olmasından da hoşlanıyorsun."

"Bence sevecek bir şeyler arıyorsun, ama eninde sonunda benim asla mutlu olmamam gerektiğini anlayacaksın ve sadece zamanını boşa harcıyorsun."

Gözlerindeki keder karşısında göğsüm sıkışıyor ve bunu düzeltmek için duyduğum yakıcı arzu doymak bilmiyor. Molly Devereaux üzgün olduğu sürece huzuru asla bulamayacağım.

"Beni düzeltemezsin," diye bitiriyor.

"*Seni* düzeltmek istemiyorum, Molly. Bunu zaten kendin yapmışken onarılacak bir şey yok. Yapacağım tek şey, senin tek bir parçanın bile boş kalmamasını sağlamak. Hayatın, kalbin ve tatlı amcığın." Dudaklarım hafifçe onunkilere yaslanana kadar yaklaşıyorum. "Seni doldurmak asla zaman kaybı olmayacak."

O daha cevap vermeden ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Vücudu zaten bunu yaparken buna ihtiyacı yok. Sırtını dikleştiriyor, göğsünü göğsüme bastırıyor ve dudakları dilimin baskısı altında kolayca ayrılıyor.

Küçük bir inilti ağzımın damağını okşuyor ve bu, tekrar kaçsa da yakalanmayı çok sevdiğine dair ihtiyacım olan tek onay.

Uzaklaşıyorum, onun ağır bakışlarını yakalıyorum. "Bana benim olduğunu söyle."

Kaşları çatılıyor, şişmiş dudaklarına küçük bir kaş çatılıyor. "Dükkânına girdiğimden beri, öyle olmadığım bir zaman olduğunu sanmıyorum Cage."

chapter twenty

MOLLY

THREE MONTHS LATER 2022

"GO EMMA!"

Çığlık annesi Margot'dan geliyor, sarışın atkuyruğu saçları zıplarken Cage ve benden sadece birkaç sıra ötedeki tribünde bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

Ayaktayım, Margot ile birlikte çığlık atıyorum, yine de onun adını söylememeye dikkat ediyorum. Cage de ayağa kalkmış, ellerini yüksek sesle çırpıyor ve yüzünde bir gülümseme var.

Onu tanımıyor ama onunla ilgili her şeyi biliyor ve ona uzaktan bakmayı da öğrenmiş.

Asla tanıyamayacağım küçük kız kardeşim için ağladığım birçok uykusuz gece oldu ve her seferinde bana sarıldı, kendime onun mutlu olduğunu hatırlatana kadar o anlarda benimle konuştu.

"Kendini onunla tanıştıracak mısın?" Cage sessizce sorar.

Gülümsemem kayboluyor ve omuz silkiyorum, bu düşüncenin bile bende kusma isteği uyandırdığını gizlemeye çalışıyorum.

Cage, Layla'nın dışarıdan görüldüğü kadar mutlu olduğundan emin olmak için onun hayatını derinlemesine incelemeyi kendine görev edindi. Ve öyle de oldu. Ama onun da bir parçasının eksik olabileceğini keşfetti. Layla'nın halka açık forumlarda isimless olarak sorular paylaştığını ve ailesinin ona erken çocukluğu hakkında yalan söyleme olasılığı hakkında tavsiye istediğini buldu. Hayatında anne benzeri başka bir figüre dair belli belirsiz anıları olduğunu ama ailesinin bu konuda ona hiçbir şey söylemediğini yazmış. Evlatlık olduğunu biliyor ama ailesinin nereden geldiği ve onu nasıl evlat edindikleri konusunda garip bir şekilde ketum davrandığını düşünüyor.

Kalbimi kırdı ve onun hayatından uzak durarak gerçekten doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorgulamama neden oldu.

"Ne yaptığımı bilmesini istemiyorum," diyorum. Daha önce milyonlarca kez söylediğim bir şey. "Ve ona yalan söylemek de istemiyorum. Hayatında ona yeterince yalan söylendi."

"Bir yalan onu hiç tanımamaya değer mi?" diye sorar. Daha önce milyonlarca kez sorduğu bir şey.

Ve hala iyi bir cevabım yok.

Bana dikkatle bakıyor ve bana kız kardeşini sadece on iki yıl tanıyabildiğini hatırlatıyor. Onu daha uzun süre tanıma şansı elinden alınmıştı.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor ve kafamın içinde bir savaş sürüyor, ancak kimin kazandığını hala çözemedim. Onu tanımak isteyen yanım mı, yoksa bensiz daha iyi olacağını düşünen yanım mı?

Her iki durumda da, Cage bu seçimi ondan aldığımı düşünüyor.

"Sanırım onun hayatına yeniden girersem ailesi benden nefret eder," diye devam ediyorum.

"Muhtemelen. Ama sadece kendilerini tehdit altında hissedecekleri için. Belki kafaları karışır. Ama onlara kim olduğun konusunda güvenirsen, sana güvenmeyi öğrenebilirler. Layla'yı onlardan almak için orada değilsin."

"Asla yapmam," diye katılıyorum. "O ailesine ait ve bunu değiştirmek için asla bir şey yapmam."

"Sen de onun ailesinin bebeğim. Onu elinden almaya çalışmadığını anladıklarında, Layla için o boşlukları senin doldurmandan mutlu olabilirler. Onun geçmişi hakkında çok ketumlar çünkü *bilmiyorlar*. Onun gerçekte kim olduğu ya da nereden geldiği hakkında hiçbir şey bilmiyorlar ve belki bu onlara da biraz huzur getirir."

Hepsi varsayımsal.

Teorik.

Gerçekten böyle hissedip hissetmediklerini ya da gerçekten bunu isteyip istemediklerini bilmenin bir yolu yok. Layla'nın bile bunu isteyip istemeyeceğini bilmenin yolu yok.

Tabii, yle olduğunu düşünebilir. Peki ya ona söylersem ve bu durum onu çılgına çevirirse, çünkü şimdi öz ailesinin hasta ve ahlaksız insanlar olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalırsa ne olur? Bu bir kimlik krizine neden olur mu? Kanı kötülükle lekelenmiş gibi hisseder mi?

Kendimle yüzleşmek zorunda kaldığım düşünceler bunlar. Sonunda ailem gibi mi olacaktım?

Layla'nın bu sinsi düşüncelerden acı çekmesini istemiyorum. Biyolojik ailesinin onu bir para ineğinden başka bir şey olarak görmemesinin acısını yaşamasını istemiyorum. Onlar için çok az şey ifade ettiğini bilmesini.

Çünkü o benim için her şey demektir.

Her şeyi.

Layla süre dolmadan bir gol daha atar ve topu kafasıyla ağlara gönderir. Takımı ona doğru koşuyor, onu kollarına alıyor ve bir başka galibiyet için çığlık atıyor. şu ana kadar yenilmediler ve görünüşe göre hızla Ulusal Finallere doğru ilerliyorlar.

Gururdan kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve ekibin geri kalanı ve aileleriyle birlikte çığlık atıyorum, ellerim onları alkışlamaktan acıyor.

"Emma, Emma, Emma, Emma," diye bağıran takım onu omuzlarına alıyor. Yine de başını çevirip omuzları çökmüş diğer takıma bakıyor. Umutsuzluk etraflarındaki havayı kirletiyor. Yüzünde hafif bir atıklık var, sanki onları yendiği için kendini suçlu hissediyor.

Asla ebeveynlerimiz gibi olmayacağını bilmek için görmem gereken tek şey bu. Umarım onunla tanışırsam, o da bunu görür.

Kalbim boğazımda atıyor ve vücudumun hangi noktada göğsüm yerine orada daha iyi çalışacağına karar verdiğini merak ediyorum.

Layla ve ailesi yaklaşırken her türlü tutarlı düşünceyle birlikte açıkça yoldan çıktı.

Cage ve ben saha kapısının dışında duruyoruz, herkes geceyi geçirmek üzere ayrılırken insan kalabalığı dışarı taşıyor. Ağustos ayının ılık havası boğucu ve keşke yanımda mini bir vantilatör getirseydim de tüm kıyafetlerim terlemeseydi diyorum.

Sırılsıklam olmanın mükemmel bir ilk izlenim yaratacağından şüpheliyim.

Layla ve anne-babası kapıdan çıkarken Layla'nın sarı saçları terli alnına yapışmış, babası Colin heyecanla omuzlarını silerken yüzünde parlak bir gülümseme var. Başı öne eğiliyor ve sırtışı hafifçe kayıyor.

Kaçmama iki saniye kaldığını düşünürsek, bu çok az bir cesaretlendirme ama Layla sadece birkaç metre uzağıma gelene kadar ayaklarımı sabit tutmaya yetiyor.

Dünya kendi ekseninde dönüyor, gözlerimiz çarpışırken yavaşlayarak durma noktasına geliyor. Ağır çekimde mi hareket ediyoruz yoksa o gerçekten yürümeyi bıraktı mı emin değilim. Ne olursa olsun, orada duruyor, iki adım ötede ve bana bakıyor.

"Emma?"

Layla başını Margot'a çeviriyor, Margot ona endişeyle bakıyor, bakışları kızıyla benim aramda gidip geliyor.

"İyi misin?"

"Ah," diye kekeliyor ama daha iyi bir yanıt veremediğinden yeniden bana odaklanıyor.

"Emma, kim o?" Colin sorar.

Dudağımı ısırıyorum, beynim kendimi nasıl tanıtacağımı düşünüyor. Gerçek adım mı? Sahte adım mı? Kız kardeşi mi? Bunun bir önemi var mı?

Ağzım açılıyor, sonra kapanıyor ve rahatsız bir şekilde ayaklarımın üzerinde kayıyorum.

Bu bir hataydı. Büyük bir hata.

Onun hayatına karışmaya hakkım yok. Küçük bir parçasının eksik olması kimin umurunda? Ailenin beni sattıktan *sonra* seni de seks ticaretinde satmaya çalıştığını öğrenmekten iyidir.

Bu *çok* büyük bir travma.

Dönmeye çalışıyorum ama Cage pazılarımı tutarak kaçmamı engelliyor.

"Sen kimsin?" Margot sorusunu şimdi bana yöneltiyor. "Uh."

Benim cevabım Layla'nınkinden daha bilgilendirici değil, sadece cevabı biliyorum.

Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum, "Kız kardeşi."

Üçünün de omurgaları dikleşiyor, ama anne babasının görüşünü ihtiyat ve şüphe bulutları kaplarken, Layla sanki neredeyse on yıllık anılardan beni tanımaya çalışıyormuş gibi düşünceli bir şekilde gözlerini kısıyor.

"Affedersiniz?" Margot bir adım öne çıkarak tersliyor, sesi keskin ve öfkeli. "Seni bu kadar düşündüren ne-"

"Onu sana ben verdim," diyorum, sesim çatlayarak. Kahretsin, onun için yapabileceğim en iyi şey bu olsa bile bunu yüksek sesle söylemek çok acı veriyor. Öyle olamamam çok kötü. Cage'in eli pazumu kavırıyor, bana burada olduğunu hatırlatmak için hafifçe sıkıyor. Devam etmem için yeterli. "On yıl önce. Onu kapının eşiğine bıraktım, üzerinde bir isim etiketi ve doğum tarihi vardı."

O ve Colin şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor, bakışlarında bir dizi duygu yanıp sönüyor. Bunu kimseye söylediklerinden şüpheliyim; kesinlikle halka açıklanmadı.

"Beni ele mi verdin?" Layla soruyor, sesi yumuşak ve incinmiş. Bunu ilk kez bu kadar yakından ve bana yöneltilmiş olarak duyuyorum. Gözyaşlarımı tutmayı başarsam da beni ağlatmaya yetiyor.

Dudağımı çiğniyorum, nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum, sadece titrek bir baş sallamayla yetiniyorum. Sesimin çatlamayacağına ve bir açıklama tsunamisinin patlamayacağına güvenemiyorum. Onunla ağırdan almam gerektiğini biliyorum -eğer beni tanımak istediğine karar *verirse* ama onu istemediğim için terk etmişim gibi hissetmesinden nefret ediyorum.

"Neden?" diye sorar.

"Belki de bunun için en iyi yer burası değildir," diye araya giriyor Colin, karısıyla benim aramda endişeli bir bakış atarak. İkisi de gergin. Rahatsızlar. Ve iyi bir sebepten dolayı.

Belki de bunun yerine ona bir sosyal medya uygulamasından mesaj göndermeliydim, ama bu çok... kişiliksiz hissettirdi. Kirli.

Margot ve Colin'in arkalarından iş çeviriyormuşum gibi hissetmelerini istemiyorum. Onların haberi olmadan Layla'nın güvenini kazanmaya çalışan garip bir avcı gibi.

Bunu doğru şekilde yapmak istiyorum. Belki bu *en iyi* yol değildi ama en azından ailesi karanlıkta kalmayacak.

"Haklısın," diye söze giriyorum. "Sanırım bunu yapmanın en iyi yolunu gerçekten bilmiyordum-"

"Önce bize gelmeliydin," diyor Margot kararlı bir şekilde. Kızgın ve koruyucu içgüdüleri tamamen devreye girmiş durumda. Bu anlaşılabilir bir durum ama sesimi dengede tutmak çaba gerektiriyor.

"Muhtemelen. Ama onun için bir sır olmak istemedim ya da onun yerine karar vermeye çalıştığınızda ikinizin bir sır tutmak zorunda kalmanız için bir neden olmak istemedim. Buraya onu elinizden almaya ya da sorun çıkarmaya gelmedim. İkinizi seçmemin bir nedeni var ve bu kararı geri almak gibi bir planım yok."

"O zaman ne istiyorsun?" Layla başını eğerek soruyor.

"Seni tanımak için," diyorum bebek mavisi gözleriyle buluşarak. "Hepsi bu kadar. Eğer istediğin bu değilse, buna saygı duyarım. Ama ben sadece karar verenin sen olmasını istedim."

Colin alay ediyor. "Bizim de söz hakkımız var. O sadece on beş yaşında-"

"Ve eninde sonunda büyüyecek," diye hatırlatıyorum ona, kendi ses tonum keskinleşerek. "Sonsuza kadar on beş yaşında kalmayacak. Kendine bir sor, onun iyiliği için mi yoksa kendi iyiliğin için mi ona engel oluyorsun?"

Bundan biraz rahatsız olmuş gibi görünüyor, ama bu söylediğini daha az doğru yapmıyor.

Boğazımdan kusmak üzere olan safrayı yutarak birkaç adım öne çıkıyorum ve Margot'ya üzerinde numaramın yazılı olduğu bir kâğıt uzatıyorum.

"Eve gidin ve bunu ailece konuşun, tamam mı? Karar verdiğinizde beni arayın. Ne olursa olsun kararınıza saygı duyacağım."

Tereddütle fişi benden aldı. Dönüp gitmeden önce Layla'ya son bir kez bakıyorum.

"Hey!" Layla'nın sesi beni durduruyor ve ona gözlerimi çevirecek kadar dönüyorum. "Senin adın ne?"

Yutkunuyorum ve kısa bir an için, onu korkunç evimizden götürdüğümde kendime verdiğim ismi ona vermeyi düşünüyorum. Ama onun gerçek beni tanımasını istiyorum. Yıllar önce bir hayaletle dönüştüğümde beri yeniden bulmak için savaştığım versiyonumu.

"Molly," diye törpüledim. "Benim adım Molly."

Sonra dönüyorum ve Tanrı'dan bunun onun sesini son duyuşum olmamasını diliyorum.

Cage elimi kendi eliyle sarmalayıp sıkıyor.

"Demek küçük hayalet sonunda ortaya çıktı. Hayatının geri kalanına hoş geldin, bebeğim."

OceanofPDF.com

epilogue

MOLLY

ONE MONTH LATER 2022

Cage'in sikinin ucunun boğazımın arkasına girmesi bile kalçalarımın başının etrafında kenetlenmesini engellemiyor. Dili yarığımdan geçerek mükemmel bir hassasiyet ve beceriyle klitorisimi hedef alıyor.

Yüzüne oturuyorum ve vücuduna doğru eğilerek, kendi kalçaları zevkten gerilene kadar sikini emiyorum.

Kimin kimi ilk yapabileceği konusunda yarışıyoruz. Kim kazanırsa diğerini götten sikecek ve ben kazanmaya kararlıyım. Yine de, bir dakikadan az kaldı ve kaybetmenin eşiğindeyim.

Onu tekrar boğazımın arkasına alıyorum, göğsünden derin bir inilti çıkarıyor ve kalçalarını pompalamasına neden olarak onu inanılmaz derecede daha derine yutmam için beni zorluyor.

Öğürüyorum ama bu bile içimdeki patlama isteğini azaltmıyor. Gözlerimi sıkarak ağzımı onun boyunda aşağı yukarı salladım.

OceanofPDF.com

Epilog (SPLIT)

Ağzımın ulaşamadığı etin etrafında dönmek için elimi kullanırken canlılıkla, emerek ve yalayarak.

Misilleme olarak klitorisimi ağzına alıyor, beynimin kavramaktan aciz olduğu bir hızla dilini üzerinde gezdiriyor. Kavrayabildiği tek şey ne kadar harika bir his olduğu.

Midem sıkışıyor ve saniyeler içinde o uçuruma ulaşıyorum. Orgazmın üzerimden yuvarlanıp o uçurumdan aşağı yuvarlanmasını ve beni de onunla birlikte uçurmasını durdurmak mümkün değil.

Aletinin etrafında çılglık atıyorum, acımasızca yüzüne sürtünürken vücudumun kontrolünü kaybediyorum. Kolları kalçalarımın dolanıyor ve bana karşı inliyor, içimden vahşice çıkarmaya zorladığı patlamayı kabul etmek için ağzını açıyor.

Birkaç saniye sonra benim de ağzımı dolduruyor. Sıcak döl şeritleri boğazımdan aşağı fışkırıyor ve yapabildiğim tek şey kalçalarımı döndürmek ve ikimizden de verecek bir şey kalmayana kadar onu yutmak.

O çekerken ben de geri çekiliyorum, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. "Yüce Tanrım," diye nefes alıyor.

"Neden O'na sesleniyorsun? O'nun *senin tarafında olduğu çok* açık," diye homurdanıyorum. "Ben *bu-*" Elimini uzatıyorum ve işaret parmağımla başparmağımla milimetrik aralıklarla sıkıştırıyorum. "-seni becermeye çok yaklaştım."

Kıkırdıyor. "Hayatımızın geri kalanı var. O kadar çalışmama izin ver, tamam mı?"

Şimdilik, o küçük güzel kıcını sikeceğim."

Yanına uzanıp çenemi göğsüne yasladığımda yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma belirdi bile.

"Kapa çeneni," diyorum o daha böbürlenmeye başlamadan. Gülümsemesi genişliyor ve bu kadar güzel olması hiç de adil değil.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, büyük silahları çekmem ve oldukça boktan şeyler düşünmem gerekti. Beni derin boğazladığın an patlamaya hazırdım."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu hile yaptığın anlamına gelir. Yeniden yapılmasını talep ediyorum."

"Anlaştık," diye hemen kabul ediyor, ben daha sözümü bitiremeden kelime ağzından dökülüveriyor.

Dudaklarımı büzüyorum, sonra şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum. "Hile yapmaya devam edeceksin, ben de tekrarını isteyip duracağım. Sik kafalı."

Gülüyor ve başımın sallanmasına neden oluyor. Alay ederek ondan uzaklaşıyorum, o da peşimden geliyor ve beni kollarının arasına alıyor, sırtımı göğsüne yaslıyorum.

"Haklısın," diye fısıldıyor kulağıma şehvetli bir şekilde ve derin bir ürperti uyandırıyor. "Ağzımı o amcığa olabildiğince sık değdirmek için korkunç, çok korkunç şeyler yaparım."

Cage, Eli'nin bagajından üç ölü adam çıkardıktan sonra biraz nefes nefese, "Almam gereken bir ceset daha var," diyor. Görünüşe göre kardeştiler ve birbirleriyle çocuk pornosu paylaşmaktan hoşlanıyorlardı, tıpkı sevimli köpek yavrusu videoları gibi.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Eli'nin sadece üç tane bıraktığını söylediğini sanıyordum?"

"O yaptı. Fazladan bir tane getirdim."

Kapıdan çıkmadan önce sadece göz kırpabiliyorum.

"Ne oluyor be?" Şaşkınlıkla mırıldandım. Aldığım tek yanıt Dill'den gelen iğrenç bir homurtu oluyor.

"Ne oluyor be?" Birkaç dakika sonra yeniden ortaya çıktığında ses tonum daha yüksek ve keskin bir şekilde tekrarlıyorum.

Cage çok tanıdık bir adamı içeri taşıyıp cesedi metal masanın üzerine bırakırken ağzım açık kalıyor. Sadece kâbuslarımda gördüğüm biri.

"Kenny Mathers," diye fısıldadım. Francesca'nın evinden yara almadan kurtulmayı başaran tek adam ve o evde beni taciz eden yaşayan son adam. "Onun kim olduğunu nasıl öğrendin? Sana adını hiç söylemedim."

"Lejyon," diye cevaplıyor
basitçe. Tabii ya. Bilmem
gerekirdi.

"Onu nasıl buldun?"

"Bir hapishanede. Şey-Legion'un hapishanesi, resmi bir hapishane değil. Siz onu öldürmek için girişimde bulunana kadar onu toplumdan uzakta kilitli tuttum. İşin bu kısmına karışmayı sevmediğin için o kısmı ben yapmaya karar verdim."

"Onu sen mi öldürdün?" Fısıltıyla tekrarladım.

"Kesinlikle öyle," diye cıvıldıyor gururla. "Legion onu bana teslim etti ve gerisini ben hallettim."

Legion'un tacizcimi bunca zaman kilit altında tutup benim hazır olmamı beklemekle kalmayıp Cage'in onu benim için öldürdüğünü anlamaya çalışırken ağzım bir karış açık ona bakıyorum. Ve şimdi onu bana domuz yemi olarak sunuyor.

"Vay canına," diye boğuldum, tamamen bunalmıştım. "Sanırım seni şimdi daha da çok seviyorum ama emin de değilim çünkü bunun mümkün olduğunu bile düşünmemiştim."

Bu üç kelimeyi ilk kez yüksek sesle söyledim, bu da başa çıkılması gereken çok fazla duygu. Özellikle de gözleri parlarken ve şimdi beni yiyecekmişim gibi izlerken.

"O ölüm listende başka biri var mı? Beni sevdiğini söylemeye devam edersen istediğin kadar insan öldürebilirim."

Görüşüm bulanıklaşıyor ve göğsüm çok dolu hissediyorum.

"Sen bir aptalsın," diye mırıldanıyorum, gözyaşlarımı kırıştıtararak. Cage beni tutuyor ve kucağına çekerek sıkıca sarılıyor.

"Bu gece seni çok uzun süre becereceğim," diye fısıldıyor günahkârca.

Bir kahkaha atıyorum ve o da çenemi tutarak dikkatimi ona çekiyor. Bana yumuşak bir şekilde bakıyor, ancak gözlerinde hala o takıntının bir ipucu var.

"Ben de seni seviyorum. Şimdi onu doğrama işine başlayalım. Chili bana kötü kötü bakıyor, Sarımsak ve Kırmızı Biber de biz konuşurken bize karşı komplo kuruyor gibi görünüyorlar."

Çalan telefonumun yüksek sesli cıvıltısı neredeyse kemiklerimin korkudan etimden dışarı çıkmasına neden oluyor.

Margot'ya telefon numaramı verdiğimden beri sesi sonuna kadar açtım; sadece aramasını bekliyordum.

Bir aydan biraz fazla oldu ve kendimi onların sessizliğinin benim cevabım olduğuna ikna ettim.

Ya Layla beni tanımak istemiyor ya da Margot ve Colin buna izin vermiyor. Ne olursa olsun, her iki karara da müdahale etmek bana düşmez. Kalbim paramparça olmuş gibi hissetsem bile.

"Onu alacak mısın?"

Cage ve ben Kenny'nin ve diğer üç cesedin dişlerini sökme ve saçlarını kesme aşamasındayız.

Numaraya bakıyorum, tanımadığım bir numara olduğunu fark ediyorum. Eldivenlerimi çıkarıp cevaplama düğmesine basıyorum ve kulağıma götürüyorum.

"Alo?"

"Molly?"

Kalbim bir an duraksıyor. "Öyle mi?"

Kadın boğazını temizler. "Bu Margot. Emma'nın annesi."

Arkamı dönüp yürümeye başladığımda neredeyse tökezliyordum. "Sesini duymak çok güzel," diye boğuluyorum.

"Ne zamandır Emma'nın maçlarına gidiyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum, soru beni biraz şaşırtıyor.

Tanrım, ya Layla'nın beni tanımak istemediğini söylemek için arıyorsa? Ya bana onlarla bir daha asla iletişime geçmememi ya da oyunlarında yüzümü göstermememi söylerse?

Her zaman maçlarına gideceğim ama beni görmelerine izin vermeyecek kadar isteklerine saygı duyacağım. Layla istediği sürece mesafemi koruyacağım. Eğer sonsuza dek sürecekse, güvende olduğu sürece onun yaşlanmasını uzaktan izlemekte bir sakınca görmem.

"Dört yıl önce Montana'ya geri taşındım. Onun oynadığını öğrenir öğrenmez tüm maçlarına gittim. Her birine."

Margot bir an sessiz kalıyor ve sonra yumuşak bir iç çekiş duyuyorum.

"Emma... sizinle konuşmak istiyor," diye söze başladı, sesi rahatsızlıkla gerilmişti. "Erken çocukluğu hakkında biraz kaybolmuş hissettiğini ve biyolojik ebeveynleri hakkında bilgi edinmek istediğini itiraf etti. Ve tabii ki seni de. Kabul ettik çünkü bunun Emma'nın terk edilme sorunlarını iyileştirmesine yardımcı olacağını düşündük."

Gözlerimi kapatıyorum, sanki Margot karşımda duruyor ve kalbim ortaya çıkana kadar pençelerini etime geçiriyor, sonra da onu yerinden söküp çıkarıyormuş gibi hissediyorum.

işe yaramaz bir boşluk. Hiçbir kemik onu Layla'nın acısından koruyamazdı.

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum. "Ona bilmek istediği her şeyi anlatacağım." "Ve ben senin kim olduğunu biliyorum. Onun kim olduğunu," diye aceleyle söze girdi, sanki

onu dışarı çıkarmazsa yanacaktı.

"Anlıyorum. O zaman Layla'yı sana onu istemediğim için değil, mecbur kaldığım için verdiğimi biliyordursundur umarım."

Sessizlik var ve Cage'in kendi saç kesme makinesini kapattığını ancak şimdi fark ediyorum. Sessiz, çok sessiz.

"Emma," diye düzeltiyor. "Onun adı Emma."

Ağzımdan kaçırdığımı fark etmeden dudağımı ısııyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye kabul ediyorum usulca. "Kimse kim olduğunu öğrenmesin diye ona bu ismi verdim."

"Doğru," diyor Margot, sesi sert ama sıcaklığı eksik değil. Bunun onun için de zor olduğunu biliyorum.

"Onunla konuşmama izin verdiğiniz için minnettarım. En azından bu seferlik. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu ifade etmeye bile başlayamam."

Margot tekrar iç geçirir. "Sana inanıyorum Molly. Yaşadığın şeyleri hayal bile edemiyorum. Emma'nın yaşadıklarını. Dürüst olmak gerekirse, ilk yaklaştığında buna izin vermeyecektim. Ama... seni Google'da araştırıp hikayeni -kaçırılma hikayeni- öğrendiğimde, ikinizin de hikayesinde benim sandığımdan çok daha fazlası olabileceğini fark ettim. Kafamda sizi, çocuğunu rastgele bir yabancıнын kapısına bırakan uyuşturucu bağımlısı bir anne olarak kurgulamıştım. Her gece ona zarar verebilecek biri yerine bizimle kaldığı için Tanrı'ya şükrederdim. Bizi seçtiğini söylediğini hatırlıyorum. Bu doğru mu?"

"Evet," diye cevap verdim. "Bunu yüksek sesle söylediğimde biraz ürkütücü oluyor ama aylarca ailenizi izledim. Onu kimseye bırakamazdım ama sisteme de güvenmiyordum ve ona bakıp seveceğini bildiğim bir aileye gitmesini istedim."

"Doğru seçim yaptınız," diyor Margot. "Ben de sana aynı saygıyı göstereceğim ve onu görmene izin vereceğim. Ama şunu bil ki Emma işinin bittiğini söylediği an onu bir daha *asla göremeyeceksin*. Anlaşıldı mı? O-"

"Kızınız," diye teminat veriyorum. "Ve anlıyorum. Onun isteklerine saygı duyacağım.

Her zaman, Margot."

Sanki omuzlarından küçük bir yük kalkmış gibi ağır bir nefes veriyor.

"Tamam. Sana bir tarih ve saat mesaj atarım."

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum. Telefon kapanıyor ve hemen ardından gözlerimden yaşlar akıyor ve sanki kirpiklerimin hizasında serbest bırakılmayı bekliyorlarmış gibi nehirler halinde dökülüyorlar.

"Ne oldu?" Cage bana doğru koşup yüzümü avuçlarının arasına alarak soruyor. Neyse ki lastik eldivenlerini çıkarma basiretini göstermişti, her ne kadar vücudu dişlerini çekmekten hâlâ kan içinde olsa da.

Gözleri benimkiler arasında geziniyor, çekik kaşlarına endişe kazınmış.

"Layla'yı görmeme izin verecek," diye mırıldanıyorum, açıklamamın sonu

bir hıçkırıkla kırıldı.

"Gel buraya bebeğim," diye mırıldanıyor Cage, beni kollarının arasına alıyor. Alnını omzuma yaslayıp bana sıkıca sarılırken ben çenemi yukarı kaldırıp göğsünden uzak tutuyorum.

Konuşma sırasında içimde şişelediğim duyguların üzerinde sıkı sıkıya tuttuğum kapak patlıyor ve kendimi kaybediyorum, o bizi bir yandan diğer yana sallarken boynuna hıçkırarak ağlıyorum.

Göğsümden çok fazla korku, acı ve yalnızlık çıktı. Onun güzel gülümsemesini görmeden, adımı söylediğini duymadan geçen on yıl bana işkence oldu. Kirli adamların elinde çektiğim her şeyden daha beterd.

Layla doğana kadar aşkı hiç tanımamıştım ve yıllarca dünyam onun bir gün daha görebilmesi etrafında dönüp durdu. Sonra da onu kendimden ve etrafımda taşıdığım tüm yüklerden korumaya çalıştım.

Ve şimdi, sonunda özgür kalmışım gibi hissediyorum. Ayak bileklerime dolanmış olan ve her kaçmaya çalıştığımda beni iğrenç geçmişime geri sürükleyen zincirlerden.

"Onu göreceğim," diye ciyaklıyorum sert feryatların arasında. "Onu göreceksin. O da artık seni sevecek."

Bu beni daha çok ağlatıyor. Hiç Tanrı tanımadım, ama eğer varsa, bana kız kardeşimin sevgisini bahşedecektir. Tek istediğim buydu.

Ağlamalarımın dinmesi, boğazımın düğümlenmesi ve gözlerimin kan çanağına dönüp şişmesi için ne kadar zaman geçmesi gerektiğinden emin değilim.

Cage başparmağıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını silecek kadar uzaklaşıyor.

"Seni seviyorum, küçük hayalet. Ve onun da seveceğini biliyorum."

Eğilip dudaklarını alnıma dayayıp beni usulca öptüğünde hıçkırıyorum.

"Ben de seni seviyorum."

Tam nefesimi tutmuşken telefonum tekrar çalıyor ve ikinci kez ödümü koparıyor.

Boğazımda kalan duyguyu temizleyerek, bakmadan cevap veriyorum.

"Alo?"

"İnsanları ortadan kaldırmakta iyi olduğunu duydum."

Derin, erkek sesi sarsıcı ve beklediğim gibi değil. Telefonu kulağımdan çekip numarayı kontrol ediyorum. Bilinmiyor.

"Kimsiniz?"

"Çoğu kişi beni Z ile tanır ama siz bana Zade diyebilirsiniz."

SON

OceanofPDF.com

Molly ilk olarak Kedi ve Fare düetinde tanıtıldı. Henüz almadıysanız, bu dünyanın sunduğu her şeyi deneyimlemek için bu kitapları alın!

Okuma sırası:

[Seytanın İlişkisi](#)

[Adeline'a](#)

[Musallat Olmak](#)

[Adeline'ı](#)

[Avlamak](#)

[OceanofPDF.com](#)

also by h@d: carlton

[Şeytanın İlişkisi](#)
[Adeline'in Peşinde](#)
[Adeline'ı Avlamak](#)
[Acıtıyor mu?](#)
[Sığ Nehir](#)

[OceanofPDF.com](#)

acknowledgments

HER ZAMAN OLDUĞU GİBİ İLK OLARAK, okuyucularıma kocaman bir teşekkür. Hepiniz yavaş yazmama katlandınız ve başka bir kitap yazmayı başarıp başaramayacağımı bilmediğim aşırı tükenmişlik zamanlarımda yanımda oldunuz. Sürekli desteğiniz ve ne olursa olsun güvенеbileceğim biri olduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Hepinizi kara ruhumun derinliklerinden seviyorum.

İkinci olarak, muhteşem kocama teşekkür ederim. Desteğiniz olmasaydı bugün olduğum yerde olamazdım. Kişisel görüşüme göre biz gelmiş geçmiş en iyi güç çiftiyiz. Sen de dünyanın en iyi kocasısın ve yanımda olduğun için dünyaya hükmediyor olmaktan çok mutluyum. Seni çok seviyorum.

Ve en sadık takipçim ve en iyi arkadaşım Sam'e teşekkür ederim. İnanılmaz bir destek sistemi oldun ve bana yazmam için bağıırırken aynı anda anal dövme fikirleriyle dikkatimi dağıtırken 7/24 yüzüne bakmak günlerimin en önemli anıydı. Başlangıçta zorla olsa bile, hayatımda olduğun için çok minnettarım. Sonsuza kadar. Seni seviyorum, ucube.

Kristie ve Samantha, ikinizle birlikte lokantada oturmak en sevdiğim anılarımdan biridir. Ve Molly'nin hikayesinin doğduğu yer. İkinizi de seviyorum ve ikinize de sonsuza kadar minnettarım.

Sonra, alfa okuyucularım Amanda, May ve Tosh'a teşekkür ederim. Üçünüze de güvenebilirim, ama daha da fazlası, size kitap bebeklerim konusunda güvenebilirim ve bu gerçek bir bok. Hiçbir zaman

Evetçilerim ama her zaman en büyük destekçilerim. Kitaplarımı parçaladığınız ve bana zar zor heceleyebilen bir halktan biriymişim gibi davrandığınız, kendi kitaplarımla ilgili soruların cevaplarını bilmediğimde kıcıma tekmeysi bastığınız ve benim için her şeyi çözdüğünüz için teşekkür ederim. Siz üçünüz olmasaydınız kitaplarım kesinlikle bu hale gelmezdi.

Betalarım Autumn, Nicki, Ana, Janine ve Taylor'a, hepinize çok teşekkür ederim. Yine, benim evetçilerim değil, kıcıımı tekmeleyen inanılmaz destekçilerim olduğunuz için. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim yanımda olduğunuz için.

Harika editörlerim Angie ve Rumi'ye teşekkür ederim. Bu kitapların her zaman parlak görünmesini sağladığınız için teşekkür ederim. İkinize de çok minnettarım.

Ve son olarak, en iyi arkadaşım, kapak tasarımcım ve amigo kızım Cassie'ye teşekkür ederim. Bu kapakları her zaman çok güzel yapıyorsun, ama senin ruhun daha da güzel. Seni seviyorum.

OceanofPDF.com

about the author

H. D. Carlton USA Today ve Uluslararası Çok Satan Yazarıdır. Eşi, iki köpeği ve kedisiyle birlikte Ohio'da yaşamaktadır. Okurlarının gözyaşlarıyla yıkanmadığı zamanlarda paranormal şovlar izliyor ve bir denizkızı olmayı diliyor. En sevdiği karakterler ahlaki açıdan gri olanlardır ve herkesin hikâyelerine dalmadan önce akıl sağlığını kapıda kontrol etmesi gerektiğine inanır.

H. D. Carlton hakkında daha fazla bilgi için . Güncellemeler, tanıtımlar, çekilişler ve özel fırsatlar almak için haber bültenine katılın .

Ve eğer cesursanız, ekstra erken işkenceye, yani alay etmeye katılın.

[Facebook](#)

[Twitter](#)

[Instagram](#)

[Goodreads](#)

[OceanofPDF.com](#)

*Demek burada kalmaya karar verdin, ha?
İşte ödülünüz...*

OceanofPDF.com

extended epilogue

MOLLY

PRESENT
SEPTEMBER 4TH, 2023

"AMINA KOYAYIM, *ÇOK UZUNSUN*," diye nefes alıyorum, gözlerim doluyor.

Adam sanki buranın sahibiymiş gibi ahırına girdi ve eğer benden bunu talep etseydi, kabul edebilirdim. Sadece uzun değil, aynı zamanda korkunç görünümlü.

Koyu kahverengi gözleri ile açık mavi gözleri arasındaki kontrast şaşırtıcı. Ve sol gözünü kesen yara izi, gözünün hemen üstünden başlıyor.

Kaşı ve yanağının ortasına kadar inen saçları, sahip olduğu vahşi bakışı daha da güçlendiriyor.

Dünyanın en önde gelen organizasyonunun başında olmasına şaşmamalı.

Arkasından oldukça kısa boylu bir kadın geliyor, uzun tarçın kahvesi saçları omzunun üzerinde gevşek bir örgü oluşturmuş.

Onu hemen tanıdım. Sadece kitaplarına bayıldığım ünlü bir yazar olarak değil, aynı zamanda kaçırılan ve kendini tıpkı benim gibi Francesca'nın pençelerinde bulan kadın olarak. Z'nin onu bulduğunu duyduğumda, başka biri de oradan kurtulduğu için neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım.

Çok güzel ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel açık kahverengi gözlere sahip. Ve *kesinlikle* büyük patronu beceriyor, eğer Z'nin -daha doğrusu Zade'nin- ona hapsirsak Cage ve beni anında öldürecekmiş gibi bakması bunun bir göstergesiye.

Ahırın etrafına bakıyor, benim düzenimi incelerken ağzı bir karış açık.

"Ah, Sibby buna *bayılırdı*," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Zade'nin boyuyla ilgili yorumuma karşılık Cage yüzünde *ne oluyor lan bakışıyla* bana döndü. "Bebeğim, o benden sadece beş santim uzun." Başparmağıyla göğsünü işaret ediyor. "Ben de uzunum."

Zade'ye bakıyorum. "O... daha korkutucu."

Cage'in gözleri bıkkınlıkla düşerken, Zade yüzündeki yara izini gererek bana sevimli bir sırıtış atıyor.

"Sadece hak eden insanlara zarar veririm. Scout'un onuru budur," diye teminat veriyor.

Kadın gözlerini devirir. "O hiç izci olmadı. O korkutucu biri ama *ben* onun canına okuyabilirim ve iyiyim." Öne atılıp elini sıkmam için uzatıyor. "Ben Addie. Nişanlısı. Bizi ağırladığınız için çok teşekkür ederim."

Elini sıkıyorum, sıkıca kavramış olmasını takdir ediyorum. Düzgün tokalaşamayan birine asla güvenmem.

Avucumu daha sıkı sıkıyor, gözleri hayranlıkla parlıyor. "Hayatım üzerindeki etkisini asla anlayamayacaksın ve uzun zamandır seninle tanışmak istiyordum."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

"Francesca'nın evinde eski günlüğünü buldum," diye açıklıyor. "Orada geçirdiğin süre boyunca yazdıklarını. O... Sözlerin beni ifade bile edemeyeceğim bir şekilde kurtardı. Oradaki günleri atlatmama yardımcı oldular. Senden sonra yazmaya başladım. Şimdi bile hala günlük tutuyorum, hepsi senin sayende."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, hâlâ tam bir şok içindeyim. "Buldun mu? Açıkçası tamamen unutmuştum..."

"O günlük hayatımı kurtardı, Molly. Bir bakıma *sen de* benim hayatımı kurtardın." Bana bileğini gösteriyor, koluna doğru uzanan güllerden oluşan güzel bir dövmeyle kaplı. "Eskiden burada bir barkod vardı ama kapattırdım. Gerçekten çok küçük ama yapraklardan birine senin adını ekledim. Seni o evde yanımda taşıdım, bu yüzden kalıcı olmasını da istedim."

Güllerden birini işaret ediyor ve o anda elim ağzımı kapatıyor, taç yaprağının içine ustalıkla kazınmış beş küçük harfe bakarken gözlerim doluyor.

Ben o evdeyken bize dövme yapmamışlardı, ancak ben başarılı bir şekilde kaçtıktan sonra almaya başladıkları yeni önlemleri hayal edebiliyorum. Onları lanet olası hayvanlar gibi etiketlemenin bir tane olacağını asla hayal etmemiştim ve bu kalbimi kırıyor. Ama günlüğümün başka birini kurtaracağını da hiç düşünmemiştim ve bunun için çok müteşekkirim.

Elimi ağzımdan çekip sulu gözlerimi ona kaldırıyorum, biraz keder ve çokça gururla ona bakıyorum. "Bunu başardın, Addie. Dışarı çıktın."

Nazıkçe elimi tutuyor ve sıkıyor. "Senin yardımınla başardım."

Tamamen nutku tutulmuş bir halde, bunu sindirmem için beni bırakıp Cage'e geçti.

Beni gerçekliğe geri döndüren tek şey Zade'nin keskin bakışlarının iki saniye boyunca ellerinin birleştiği yeri kesmesi oluyor. Sessizliğini koruyor ama Tanrım, kesinlikle ne kadar süreyle dokunduklarını sayıyordu. Bir saniye bile uzun sürseydi erkek arkadaşına ne olacağını öğrenmekten nefret ederdim.

Düşerdim, ama kesinlikle savaşıyor düşerdim.

Beynim hâlâ Addie'nin bildirisinin etkisinde, bu yüzden Zade'nin sözlerini özümsemem biraz zaman alıyor.

"Yaralı dostlar."

Yine göz kırpyorum. "Yara arkadaşları mı?"

Parmağını yüzlerimiz arasında gezdiriyor. "İkimizde de uyuşturucu izleri var. Bu ne demek biliyor musun? Arkadaş olmalıyız."

Yine göz kırpyorum.

Zade şaşkınlığıma sırtıyor ve devam ediyor, "Legion bana senin değerli bir varlık olduğunu söyledi. İnsanları öldürmek, nişanlımın ardından dünyada en sevdiğim ikinci şey. Domuzlarını çok iyi beslerim ve *Z ile* çalışman için maaşını iki katına çıkarmakta hiçbir sorun görmüyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kaşlarımı çatıyorum. "Ben

Legion'a sadığım."

Zade'nin yüzünde beliren sırıtış çok hızlı. "Bu kadar asil bir şey söylemeni umuyordum. Bu senin çok iyi bir çalışan olduğunu gösterir. Ancak Legion'a saygı duyuyorum ve o da paylaşmayı kabul etti. Sen yine onunla çalışacaksın ve Eli yemek dağıtmaya devam edecek. Domuzlarınız ve cüzdanınız sadece biraz daha şişmanlayacak, hepsi bu."

Sonra bakışları Cage'e kayar. "Senin de değerli olduğunu duydum. Senin gibi yetenekler için iyi para öderim."

Cage başını eğiyor. "Benim yaptığımı sen de kolayca yapamaz mısın?"

Zade omuz silkiyor. "Elbette ama senin uzmanlığına sahipken ekstra iş yüküne ihtiyacım yok. İşinizi görebilmek için birkaç kişiyi mağazanıza gönderdim ve sizden daha iyi yapıldığını görmediğimi itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum."

Cage'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Değerli olurdunuz. İkiniz de olurdunuz," diye devam ediyor Zade. Yoğun bakışları üzerimizde geziniyor, araştırıyor ve analiz ediyor, Addie ise domuzlara bakmaya gidiyor. "Ee, ikiniz de yattınız mı?"

Benim ve Cage'in bakışları aynı anda birbirlerine kaydı.

Neden bilmiyorum ama Zade beni bambaşka bir dünyayla tanıştıracakmış gibi geliyor. Beni son on yıldır içinde rahat ettiğim münzevi kabuğumdan çıkaracak bir dünya.

Ve sanırım... Sanırım sonunda buna hazırım.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

